

НОРА РОБЪРТС

ТАНЦЪТ НА МЕЧТИТЕ

Част 2 от „Бениън“

Превод от английски: Катя Георгиева, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Котаракът Нижински лежеше съвсем неподвижно по гръб. Очите му бяха затворени, предните лапи почиваха върху белите гърди. Последните слънчеви лъчи се процеждаха през дългите вертикални щори и грееха в оранжевата му козина. Той не се смути от звука на ключа в ключалката, който наруши тишината в апартамента. Чу гласа на стопанката си и полуотвори очи, ала също така лениво ги затвори, като забеляза, че тя не бе сама. Отново бе довела онзи мъж у дома, а котаракът не го харесваше. Унесе се в сън.

— Но, Рут, едва осем часа е. Слънцето още не е залязло.

Тя пусна ключовете върху изящната стилна масичка от началото на осемнадесети век до вратата и се обърна с усмивка:

— Доналд, казах ти, че съм решила да си легна рано. Вечерята беше прекрасна. Радвам се, че ме убеди да изляза.

— В такъв случай... — прегърна я с отрепетирано движение, — нека те убедя да продължим вечерта.

Рут прие целувката, наслаждавайки се на надигащата се точно под кожата ѝ топлина. Ала когато той я привлече по-близо, тя се отдръпна.

— Доналд... — усмивката ѝ бе също толкова любезна, както преди целувката. — Наистина трябва да си тръгваш.

— Да пийнем по нещо за лека нощ — прошепна той и отново я целуна, леко, убеждаващо.

— Не тази вечер — Рут решително се измъкна от ръцете му. — Утре имам рано екзерсис, плюс цял ден репетиции и тренировки.

Доналд бързо я целуна по челото.

— Щеше да ми е по-лесно, ако имаше друг мъж, но тази страст към балета... — сви рамене и неохотно се обърна да си тръгне. Дали не му се изплъзваше, зачуди се той.

Рут Бениън бе първата жена за повече от десет години, която толкова последователно и успешно го държеше на разстояние. Защо, запита се Доналд, продължаваше да се връща към нея? Тя му отвори

вратата, подари му една последна усмивка и го избута навън. Един поглед към силуета ѝ в приглушената светлина, преди да затвори вратата, даде отговор на въпроса му. Рут бе повече от красива. Тя бе неповторима.

Рут все още се усмихваше, докато сложи веригата и превъртя ключа. Доналд Кайзър ѝ бе приятен. Бе висок, мургав, красив и стилиен, с хапливо чувство за хумор и изключителен вкус. Уважаваше таланта му на моделиер, дори носеше много негови творения и можеше да се отпусне в компанията му. Разбира се, знаеше, че той би предпочел поинтимна връзка.

Не и бе трудно да реши, че Доналд ѝ харесваше, ала просто не я вълнуваше. Рут знаеше, че той можеше да я накара да се разсмее, но много се съмняваше дали би могъл да я накара да се заплаче. Усети леко съжаление. Неочаквано се почувства самотна.

Обърна се да се огледа в огледалото в позлатена рамка в коридора. Това бе едно от първите неща, които бе купила, когато се нанесе в този апартамент. Огледалото бе старо и тя бе платила луди пари за него, въпреки тъмните петънца в горния десен ъгъл. За нея означаваше много да може да го окачи на стената в своя собствен апартамент, в своя собствен дом. Сега, в угасващата светлина, Рут гледаше отражението си.

Тази вечер бе оставила косата си разпусната и тя падаше по раменете ѝ чак до лактите. С нетърпеливо движение я отметна назад. Косата се вдигна, после плавно се спусна зад гърба ѝ, черна и гъста. Лицето ѝ, както и тялото, бе фино и нежно. Устните ѝ бяха плътни, носът малък и прав, брадичката заоблена. Огромните ѝ тъмнокафяви очи бяха бадемови и полегати, а веждите над тях тъмни и прави. Екзотично лице, както ѝ бяха казвали, но Рут не виждаше в него никаква красота. Знаеше, че с подходящ грим и осветление би могла да изглежда потресаващо, ала това бе различно. Това бе илюзия, роля, не Рут Бениън.

С въздишка се отвърна от огледалото и се приближи към плюшения викториански диван. Разбрал, че вече е сама, Нижински се претърколи, протегна се и доволно се прозя, а после дойде да се сгуши в скута ѝ. Тя разсеяно го погали по ушите. Коя бе Рут Бениън?

Преди пет години тя бе много млада, много въодушевена ученичка, започваща в Ню Йорк нов етап от своето обучение.

Благодарение на Линдзи, спомни си Рут с усмивка. Линдзи Дън, учителката, приятелката, идолът — най-прекрасната класическа балерина, която някога бе познавала. Тя бе убедила чичо Сет да ѝ позволи да дойде тук. Сега мислеше за Линдзи и Сет с чувство на топлота. Вече бяха женени и живееха с децата си в Къщата на скалата. Всеки път, когато им ходеше на гости, седмици след това чувстваше любовта и щастието им. Никога не бе виждала двама души, които повече да си подхождат или повече да се обичат. Освен може би родителите ѝ.

Дори и след шест години мисълта за родителите ѝ предизвикваше вълна от тъга — за нея самата и заради загубата на двама прекрасни, топли хора. Но по някакъв странен начин Рут разбираше, че точно тяхната смърт я бе довела тук, където бе сега.

Сет Бениън бе станал неин наставник, а преместването им в малкото крайбрежно градче в Кънетикът ги бе свързало и двамата с Линдзи. Линдзи бе причината Сет да разбере, че Рут има нужда от допълнително обучение. Рут знаеше, че за чичо ѝ не е било лесно да ѝ позволи да замине за Ню Йорк едва на седемнайсетгодишна възраст. Разбира се, семейство Евънстън се грижеха добре за нея, ала за Сет бе трудно да ѝ разреши да се отдаде на живот, който той знаеше, че е толкова труден и напрегнат. Любовта бе причината за неговото колебание и любовта го бе накарала да вземем решение, с което живота и завинаги се бе променил.

А може би, мислеше Рут, животът ѝ се бе променил още първия път, когато бе пристъпила прага на школата по балет на Линдзи. Там тя за пръв път бе танцувала с Давидов.

Колко бе ужасена тогава! Бе се изправила лице в лице с човека, обявен за най-добрия балетист на десетилетието. Той бе учител, легенда. Николай Давидов, танцувал само с най-добрите балерини, включително и с Линдзи Дън. Всъщност, той бе пристигнал в Кънетикът да убеди Линдзи да се върне в Ню Йорк като изпълнителка на главната роля в балета, който той бе написал. Рут бе изумена от неговото присъствие и толкова стъписана, че когато ѝ нареди да танцува пред него, тя почти не можеше да се движи. Но Давидов бе очарователен. На устните ѝ трепна усмивка и Рут се отпусна на възглавниците. И кой, помисли лениво, би могъл да бъде по-чаровен от Ник, когато той поискаше? Тя се бе подчинила, погълната от

движението и музиката. И тогава Давидов бе произнесъл онези простички, поразителни думи:

„Когато дойдеш в Ню Йорк, ела при мен.“

По онова време Рут бе много млада и за нея Николай Давидов бе име, което трябва да се шепти със страхопочитание. Ако бе поискал от нея, щеше да танцува боса по „Бродуей“.

Бе работила усърдно, за да бъде Ник доволен от нея, ужасяваше се от гневните му избухвания, не можеше да понася студенината на неодобрението му. А той я измъчваше. Тя си спомняше неговата непрекъсната, безмилостна възискателност. Колко пъти нощем се бе свивала в леглото, прекалено изтощена дори да заплаче. Ала после Ник ѝ се усмихваше или подхвърляше някакъв комплимент и всички моменти на болка изчезваха.

Бе танцувала с него, бе се борила с него, бе се смяла с него, бе наблюдавала постепенните промени през годините и въпреки това нещо в него ѝ се изплъзваше.

Може би в това бе тайната на неговата привлекателност за жените, помисли Рут — неуловимата загадъчност, чуждестранният акцент, онази потайност, когато станеше дума за миналото му. Още преди години бе преживяла увлечението си към него. Усмихна се, като си спомни колко бе влюбена. Той сякаш дори и не забеляза. Тя бе едва на осемнайсет, Ник почти на трийсет и заобиколен от красиви жени. И още е заобиколен, напомни си Рут, усмихна се тъжно и стана да се протегне. Котаракът, прогонен от скута ѝ, обидено се отдалечи.

Сърцето ми си е живо и здраво, непокътнато, реши тя. Може би прекалено непокътнато. Помисли за Доналд. Е, нищо не можеше да се направи. Прозя се и отново се протегна. А и наистина сутринта рано имаше екзерсис.

Тениската на Рут бе влажна от пот. Хореографията на Ник на „Червената роза“ бе сложна и изнурителна. Тя пое отдавна жадуваната глътка въздух до станката. Останалата част от състава бяха пръснати из репетиционната зала — някои танцуваха под безмилостните команди на Ник, други, като нея, чакаха отново да ги повика.

Бе едва единадесет, но Рут вече бе свършила двучасовия сутрешен екзерсис. Дългата широка тениска, която носеше над клина

си, бе потъмняла от пот. Няколко кичура коса се бяха измъкнали от стегнатия кок. И въпреки това, докато гледаше как Ник показва едно движение, всичката умора се оттече от нея. Той бе абсолютно легендарен, помисли тя както винаги.

Като артистичен директор на трупата и утвърден създател на балети, Ник нямаше нужда повече да танцува, за да остане в светлината на прожекторите. Рут знаеше, че той танцуваше, защото бе роден да танцува. Бе малко под метър и осемдесет, ала стройното му жилаво тяло създаваше впечатление за по-голяма височина. Косата му бе като тъмно злато и се виеше небрежно край лице, което никога нямаше напълно да загуби момчешкия си чар. Устните му бяха красиви, плътни и оформени. А когато се усмихнеше...

Когато се усмихнеше, бе неустоим. Край очите му се появяваха фини бръчици, а огромните му ириси ставаха невероятно сини.

Като го гледаше как показва едно обръщане, тя се изпълни с благодарност заедно на трийсет и три годишна възраст и при всичките си други професионални задължения Ник още продължаваше да танцува.

Той спря пианиста с махване на ръката.

— Добре, деца — подхвърли небрежно с музикалния си руски акцент. — Можеше и да е по-лошо.

Това от Давидов бе почти върховна похвала, помисли кисело Рут.

— Рут, па де дьо от първо действие.

Тя веднага отиде при него, като разсеяно отметна кичурите коса, танцуващи около лицето ѝ. Ник бе човек на настроенятията — различни, непостоянни, неочаквани настроения. Днес той изглеждаше безкрайно делови. Рут знаеше как да се справя с темперамента му. Изправени един срещу друг, двамата докоснаха дланите на десните си ръце и безмълвно започнаха.

Това бе начална любовна сцена, по-скоро сблъсък на характери, отколкото израз на романтични чувства. Но този път Ник не бе написал приказен балет. Бе го написал страстен. Героите бяха принц и циганка, и двамата пламенни, и двамата от плът и кръв. Танцът, за да им подхожда, бе темпераментен и атлетичен. Предизвикваха се един друг — той настояваше, тя не се поддаваше. От време на време настроението се подчертаваше с отмятане на главата или с жест на китката.

Късното лятно слънце струеше през прозорците и хвърляше отблясъци по пода. По гърба на Рут се стичаха капки пот, ала тя не им обръщаше внимание, не ги усещаше, докато се въртеше в ръцете на Ник. През целия балет характерът на Карлота щеше да вбесява и пленява принца. При първата им среща се задаваше тоналността на дуела на сърцата.

В такива моменти, когато танцуваше с Ник, Рут разбираше, че винаги ще го боготвори — него, танцьора, легендата. Да бъде негова партньорка бе най-голямата мечта в живота ѝ. Той я караше да бъде повече от това, което беше, повече от това, което някога се бе надявала да бъде. Докато от ученичка стана балерина в ансамбъла и след това солистка, бе танцувала с много партньори, но никой от тях не можеше и да се сравнява с Ник Давидов по блясък и прецизност. И по издръжливост, помисли тя тъжно, когато той заповяда да започнат отново същото па де дьо.

Докато пианистът обръщаше нотите, Рут успя да си поеме дъх. Ник се обърна към нея и вдигна ръка.

— Къде е днес страстта ти, малката?

Това бе обръщение, което тя мразеше и той го знаеше. Засмя се, а Рут му хвърли един поглед и сложи дланта си върху неговата.

— А сега, циганке моя, кажи ми да вървя по дяволите. Кажи ми го с тяло и с очи. Отново.

Започнаха, ала този път Рут престана да мисли какво удоволствие бе да танцува с него. Сега тя се състезаваше, с всяка стъпка, с всеки скок. Раздразнението ѝ даде на Ник точно това, което той искаше. Рут го предизвикваше да я надмине. Въртеше се в ръцете му с пламнали очи. Задържа се само за момент и отлетя с гран жете, подканяйки го да я последва.

Завършиха както бяха започнали, оперели длани, тя отметнала глава назад. Ник се засмя, прегърна я силно и възторжено я целуна по двете бузи.

— Ето, сега беше чудесна! Плюеш ме дори когато ми подаваш ръка.

Рут дишаше накъсано, задъхана от танца. Очите ѝ, все още искрящи от гняв, не се откъсваха от неговите. По гърба ѝ внезапно полазиха тръпки. Тя разбра, че и той ги почувства. Видя го в очите му,

усети го в пръстите му, които притискаха кръста ѝ. После това премина и Ник я отдръпна от себе си.

— Обед — оповести той и си спечели хор от одобрителни възклицания. Репетиционната зала незабавно започна да се опразва. — Рут... — хвана ръката ѝ, когато тя се обърна да тръгне с останалите. — Искам да говоря с теб.

— Добре, след обета.

— Сега. Тук.

Рут вдигна вежди.

— Ник, изпуснах закуската...

— В хладилника долу има кисело мляко и минерална вода — той пусна ръката ѝ, седна до пианото и започна да импровизира. — Донеси и за мен.

Тя опря ръце на кръста и се загледа в него. Разбира се, мислеше ядосано, на него и през ум не би му минало, че мога да откажа. Никога не би си и помислил да ме попита дали нямам други планове. Очаква да изтичам като добро момиченце и да изпълня нарежданията му без никакви възражения.

— Непоносим си — произнесе на глас.

Ник вдигна очи, но продължи да свири.

— Каза ли нещо? — попита той мило.

— Да — отвърна Рут отчетливо. — Казах, че си непоносим.

— Вярно — усмихна ѝ се Ник добродушно. — Такъв съм си.

Тя неволно се засмя.

— С какво? — попита и с удоволствие видя как той я изгледа неразбиращо. — Кисело мляко — напомни му. — С какво, с какъв плод?

След малко Рут бе натрупала в ръцете си кофички кисело мляко, лъжици, чаши и голяма бутилка минерална вода. Разговорите от столовата на долния етаж се смесваха със свиренето на Ник в залата отгоре. Тя тръгна по стълбите, като по пътя размени няколко думи с две момичета от ансамбъла и с един солист. Музиката, която Ник свиреше, бе тиха и тъжна. Рут позна стила и разбра, че това бе негова композиция. Не композиция, поправи се тя и спря на вратата да го погледа. Композицията е нещо, което записваш, запазваш. Това бе музика, която идваше от сърцето.

Слънчевите лъчи падаха върху косата и ръцете му — дълги, тесни ръце с подвижни пръсти, които с един жест можеха да изразят повече, отколкото обикновен човек със слова.

„Изглежда толкова самотен!“

Мисълта мина през ума ѝ неочаквано и я свари неподготвена. Заради музиката е, реши Рут. Само защото свири такава тъжна музика. Приблужи се безшумно с балетните си пантофи.

— Изглеждаш тъжен, Ник.

От начина, по който главата му рязко се вдигна, тя разбра, че бе прекъснала някакво дълбоко, лично размишление. Той за момент я погледна странно и пръстите му замръзнаха над клавишите.

— Бях — отвърна. — Ала не за това исках да говоря с теб.

Рут вдигна вежди:

— Това делови обед ли ще бъде? — попита тя и остави кофичките кисело мляко на пианото.

— Не — Ник взе от нея бутилката и отвъртя капачката. — Тогава бихме спорили, а това е лошо за храносмилането, нали? Ела, седни до мен.

Рут седна на пейката и машинално се напрегна в очакване да я удари ток. Да бъде до него означаваше да бъде във водовъртеж от енергия. Дори сега, спокоен, очакващ простия обед на балетиста, той бе като включена електрическа верига.

— Някакъв проблем ли има? — попита тя и се пресегна за кисело мляко и лъжица.

— Точно това искам да знам.

Рут се обърна озадачена и видя, че Ник се бе вгледал в лицето ѝ. Имаше бездънни сини очи, ясни като планински езера, и способността на балетист да стои напълно неподвижно.

— Какво имаш предвид?

— Линдзи ми се обади — сините му очи я гледаха, без да се помръдват. Миглите му бяха с цвета на нейните най-тъмни кичури.

Тя сбръчка чело, още по-объркана.

— Така ли?

— Мисли, че ти не си щастлива — все още я гледаше втренчено и Рут усети как в основата на врата ѝ се надига напрежение. Отвърна глава и напрежението веднага се разсея. Никога не бе познавала човек, който да може да я обезкуражи с поглед.

— Линдзи прекалено много се тревожи — забеляза тя безгрижно и потопа лъжицата в киселото мляко.

— Така ли е, Рут? — той сложи ръка на рамото ѝ и тя бе принудена отново да го погледне. — Нещастна ли си?

— Не — отвърна Рут веднага и искрено. Бавно му се усмихна със своята полуусмивка. — Не.

Ник продължаваше да гледа внимателно лицето ѝ, а ръката му се спусна към китката ѝ.

— А щастлива ли си?

Тя отвори уста да отговори, после смутено я затвори. Защо тези негови очи трябваше да я гледат така, толкова прямо, изискващи от нея абсолютна честност? Те не биха приели банален или уклончив отговор.

— Не трябва ли да бъда? — понечи да стане, но пръстите му се затвориха върху китката ѝ.

— Рут! — нямаше избор, трябваше отново да се обърне към него. — Ние приятели ли сме?

Отговорът я затрудни. Едно просто „да“ едва ли би изразило сложността на чувствата ѝ към него, или на неравномерните им отношения.

— Понякога — отвърна тя предпазливо. — Понякога сме приятели.

Той прие това, въпреки че в очите му светнаха весели искрици.

— Добре казано — измърмори Ник. Неочаквано хвана двете ѝ ръце и ги вдигна. Устните му бяха меки като въздишка. Рут не се отдръпна, ала се напрегна, изненадана и разтревожена. Очите му срещнаха спокойно нейните над съединените им ръце, сякаш той не разбираше, че би могла да се отдръпне. — Ще ми кажеш ли защо не си щастлива?

Тя внимателно изтегли ръцете си. Бе ѝ много трудно да бъде съдържана, когато го докосваше. Изправи се, прекоси стаята и застана до прозореца. Отдолу се виждаше суетнята на Манхатън.

— Ако трябва да съм съвсем честна — подзе Рут замислено, — не съм разсъждавала много за моето щастие. О, не — засмя се и тръсна глава, — това звучи помпозно — завъртя се към него, но Ник не се усмихваше. — Ник, исках само да кажа, че преди ти да ме попиташ,

просто не съм мислила, че съм нещастна — сви рамене и се опря на рамката на прозореца.

Той наля една чаша газирана вода, изправи се и ѝ я занесе.

— Линдзи се тревожи за теб.

— Линдзи си има достатъчно тревоги с чичо Сет, с децата и с школата си.

— Тя те обича — обясни Ник простичко.

Забеляза ги — бавната усмивка, потъмнялата топлина в очите ѝ, леко озадаченото ѝ удоволствие.

— Да, знам.

— Това изненадва ли те? — той разсеяно нави около пръста си кичур от косата ѝ. Тя бе мека и малко влажна.

— Изненадва ме щедростта ѝ. Предполагам, че винаги ще ме изненадва — замълча за момент и бързо попита, преди да се бе уплашила: — Ти бил ли си влюбен в нея?

— Да — отвърна Ник веднага, без смущение или съжаление. — Преди години, за малко — усмихна се и пъхна една от разхлабилите се фиби в косата на Рут. — Винаги съвсем малко не ми оставаше да я достигна. А после, докато се усетя, и вече бяхме приятели.

— Странно — забеляза тя след кратко мълчание. — Не мога да си представя да решиш, че не можеш да достигнеш нещо.

Той отново се усмихна.

— Бях много млад, на възрастта, на която си ти сега. И говорехме за теб, не за Линдзи. Тя мисли, че може би прекалено те натоварвам.

— Прекалено да ме натоварваш? — Рут вдигна очи към тавана. — Ти ли, Николай?!

Той я възнагради със своя надменно развеселен поглед.

— И аз бях изненадан.

Тя поклати глава и отиде до пианото. Остави водата и взе кисело мляко.

— Много съм добре, Ник. Надявам се, че си ѝ го казал — той не отговори и Рут се обърна, все още лапнала лъжицата. — Ник?

— Помислих си, че може би си имала нещастна връзка...

Тя вдигна вежди:

— Искаш да кажеш, че съм нещастна заради любовник?

Веднага стана ясно, че изборът ѝ на думи не му хареса.

— Много си груба, малката.

— Не съм дете — сопна му се Рут и стовари кофичката върху пианото. — И не...

— Още ли се срещаш с моделиера? — прекъсна я студено Ник.

— Моделиерът си има име — отсече тя. — Доналд Кайзър. Говориш за него, сякаш е етикет на дреха.

— Така ли? — той се усмихна невинно. — Но ти не отговаряш на въпроса ми.

— Не отговарям. — Рут надигна чашата с газирана вода и отпи спокойно, въпреки че в очите ѝ проблясваше гняв.

— Още ли се срещаш с него?

— Това не е твоя работа — отвърна безгрижно, ала в гласа ѝ прозираше твърдост.

— Ти си член на трупата — въпреки че очите му се впиваха в нейните, Ник старателно произнасяше всяка дума. — Аз съм директорът.

— Да не си приел и ролята на изповедник? — ядоса се тя. — Трябва ли балерините да искат от теб одобрение за любовниците си?

— Внимавай как ме предизвикваш — предупреди я той.

— Не съм длъжна да ти давам сметка за личния си живот — продължи Рут, без да спира. — Идвам на екзерсис, не закъснявам за репетиции, работя упорито.

— Искал ли съм да ми даваш сметка за каквото и да било?

— Не точно. Обаче ми е омръзнало да играеш ролята на строгия чичо — пристъпи към него, склучила гневно вежди. — Имам си чичо и нямам нужда ти да ми заничаш през рамото.

— Нямах ли? — Ник измъкна една фиба от косите ѝ и лениво я завъртя между пръстите си. Очите му се впиваха в нейните.

Спокойният му тон я вбеси.

— Нямам! — отметна глава. — Престани да се държиш с мен като с дете.

Той сграбчи раменете ѝ, изненадвайки я с несдържаната си ярост. Тя се озова притисната силно към него, прилепена до тялото, което познаваше толкова добре. Но това бе различно. Тук нямаше музика, стъпки или сценарий. Рут чувстваше гнева му... И нещо друго, нещо също толкова нетрайно. Знаеше, че Ник бе способен на внезапни изблици на ярост и знаеше как да се справя с тях, ала сега...

За нейна изненада, тялото ѝ потръпна. Сърцата им биеха едно срещу друго. Тя почувства как върховете на пръстите му се забиха в кожата ѝ, но не изпита болка. Ръцете, които бе вдигнала да го отблъсне, сега се бяха свили в юмруци и се бяха разперили неподвижно.

Той сведе поглед към устните ѝ. В нея се надигна остър копнеж — по-остър, по-сладостен от всичко, което някога бе изпитвала. След него Рут остана замаяна и вцепенена.

Бавно, осъзнала само, че онова, което искаше, бе на един дъх разстояние, тя се наведе напред в очакване на целувката. Дъхът му прошепна нещо и устните ѝ и те се разтвориха. Рут изненадано произнесе името му.

И в този момент с приглушена руска ругатня Николай я отблъсна от себе си.

— Би трябвало да знаеш — произнесе той задавено, — че не бива нарочно да ме ядосваш.

— Това ли чувстваше? — попита тя, потресена от отхвърлянето. — Че те ядосвам?

— Не се задълбавай — сви рамене Ник. В очите му светеше гняв. — Стой си при твоя моделиер — измърмори най-последно по-тихо и се обърна към пианото. — След като изглежда, че толкова добре ти подхожда.

Седна и започна да свири, без да ѝ обръща внимание.

ВТОРА ГЛАВА

Сигурно си го бе въобразила. Рут възкресяваше в съзнанието си внезапно обзелото я желание, когато бе в прегръдката на Ник. Не, не съм права, каза си тя. Безброй пъти съм била в ръцете му и никога, никога не съм усещала нищо подобно. И съм била в ръцете му десетина пъти след това, напомни си, докато вземаше душ след дългия ден. Когато продължихме репетицията.

Имаше все пак нещичко, призна си Рут неохотно, спомнила си пращящото напрежение във въздуха, докато отново и отново повтаряха един пасаж. Но това бе раздразнение, досада.

Тя остави водата да струи върху нея и мокрите ѝ коси залепнаха за гърба. Сега, когато бе сама, се опита да си обясни своята реакция на неочакваната прегръдка на Ник.

Реакцията ѝ бе чисто физическа и поразително бурна. От друга страна, можеше да си спомни топлото удоволствие от целувките на Доналд — мекото, лесно преодолимо изкушение. Доналд си служеше с тихи думи и нежно убеждаване. Той използваше всички традиционни оръжия на прелъстяването — цветя, свещи, интимни вечери. Караше я да се чувства приятно... Рут завъртя очи. Знаеше, че никой мъж не би бил поласкан от такова описание. И въпреки това с Доналд никога не ѝ беше повече от „приятно“. Както и с всеки друг, когото познаваше. И изведнъж, в един кратък миг един мъж, с когото бе работила от години, мъж, който можеше да я вбеси с една дума или да я трогне до сълзи с един танц, бе накарал нещо в нея да избухне. В това нямаше нищо „приятно“.

Той така и не ме целуна, помисли тя, унесена в спомени. Нито дори ме прегърна, наистина — не както би го направил любовник, но...

Било е случайност, каза си Рут и спря душа. Просто верижна реакция на страстта от танца и гнева от спора.

Взе една хавлия да се изсуши. Започна от косите. Тялото ѝ бе дребно и фино, слабо като за всяка друга жена, освен за балерина.

Ръцете и краката ѝ бяха дълги, стройни и гъвкави. При Линдзи преди години я доведе точно телосложението ѝ на класическа балерина — както и съдбоносните събития в живота ѝ.

Линдзи. Рут се усмихна, спомнила си живо огненото ѝ изпълнение в „Дон Кихот“, балет, в който Линдзи бе танцувала главната роля, преди двете да се запознаят. А когато за пръв път се срещна с нея лице в лице? Това бе години по-късно, в малката балетна школа на Линдзи. Рут бе изпълнена едновременно със страхопочитание и ужас. И бе заявила смело, че един ден и тя ще танцува в „Дон Кихот“!

И танцува, спомни си Рут, докато увиваше стройното си тяло в една кърпа. И чичо Сет и Линдзи дойдоха, въпреки че по това време Линдзи бе бременна почти в осмия месец. Линдзи плачеше, а Ник се шегуваше с нея и я дразнеше.

Тя с въздишка пусна небрежно кърпата на пода и посегна към халата си. Само Линдзи би усетила, че не всичко е съвсем наред. Спомни си последния им разговор по телефона. Беше им говорила за Доналд. Бе им разказала за страхотния малък скрин, който бе открила в един магазин. Бяха говорили за децата и чичо Сет я бе помолил първата свободна неделя да им дойде на гости.

И между всички новини и семейни клюки Линдзи бе доловила нещо, което самата Рут не бе осъзнала. Че не е щастлива. Тя се намръщи. Не нещастна, помисли и бавно прекара гребена през дългата си мокра коса. Просто неудовлетворена. Глупаво, реши Рут, ядосана на себе си. Имаше всичко, което бе искала. Бе прима балерина в една трупа, утвърдено име в света на балета. Щеше да танцува главната роля в последния балет на Давидов. Работата бе тежка и напрегната, ала Рут жадуваше за нея. Това бе животът, за който бе родена.

И въпреки това понякога копнееше да наруши правилата, да се впусне отново в скитническия живот, който бе познавала като дете. В него имаше такава свобода, толкова приключения. Очите ѝ светнаха от спомените — карането на ски в Швейцария, където въздухът бе толкова студен и чист, че гърлото я болеше да го вдишва, ароматите и цветовете на Истанбул, слабите деца с огромни очи по улиците на Крит, смешната малка стая със стъклени дръжки на вратите в Бон. През всичките тези години бе пътувала със своите родители журналисти. Дали бяха оставали повече от три месеца на едно място?

Бе невъзможно да се привърже силно към някого или нещо, освен към тях. И към балета. В детството ѝ той бе нейният неизменен спътник, пътуваше заедно с нея в непрестанно променящото се обкръжение. Учителите говореха с различни гласове, с различни акценти, на различни езици, но танцът винаги го имаше.

Годините на пътуване ѝ бяха дали една ранна зрялост. В нея нямаше срамежливост, само независимост, самостоятелност и предпазливост. После дойде животът ѝ със Сет, после Линдзи и годините, прекарани със семейство Евънстън, които я бяха направили по-отворена, бяха ѝ показали, че може да даде доверието и любовта си на някого. И все пак нейният свят си оставаше затворен, както можеше да бъде затворен само светът на балета. Може би заради това тя бе непоправим наблюдател. Да наблюдава и анализира хората бе за нея повече от навик. То бе станало нейна природа.

И точно това бе довело до по-нататъшните ѝ неприятности с Ник. Този следобед го бе наблюдавала и бе почувствала нещо нередно, ала не бе успяла да му даде име. Какво мислеше и чувстваше той, оставаше загадка. Рут не обичаше загадките.

Затова Доналд ми харесва, помисли тя с полуусмивка, докато си играеше с кутийките с пудри и шишенцата с парфюми на тоалетната масичка.

Той е толкова непретенциозен, толкова предсказуем. Неговите мисли и чувства са съвсем на повърхността. Никакви водовъртежи, никакви подводни течения. Но мъж като Ник...

Рут сипа в дланта си лосион и започна да го разтрива по раменете си. Мъж като Ник бе напълно непредсказуем, непрекъснат източник на неприятности и обърквания. Непостоянен, нелогичен, изморителен. Изтощаваха я дори само опитите да не изостава от него. И бе толкова трудно да направи така, че той да е доволен! Бе виждала как много танцьори се стараят отвъд границите на издръжливостта, за да му дадат онова, което иска. Тя самата го правеше. Какво бе това в него, което бе толкова безкрайно очароващо?

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата. Рут сви рамене и се отвърна от тоалетната масичка. Нямаше смисъл да се опитва да анализира Николай Давидов. Светна лампата в хола и се втурна към входната врата. Погледът през шпионката я изненада. Свали веригата от вратата.

— Доналд, точно мислех за теб.

Преди да бе успяла да го целуне приятелски, той я грабна в прегръдките си.

— М-м-м, чудесно миришеш.

Устните му задушиха смеха ѝ. Целувката стана по-дълга, по-дълбока от обичайното приветствие, което си бе представяла. Въпреки това тя му разреши интимността. Искаше да почувства, да изпита нещо повече от топлото удоволствие, с което бе свикнала. Искаше вълнението, тръпнещия страх, които бе познала едва днес следобед в прегръдките на друг мъж. Ала когато целувката свърши, сърцето ѝ биеше равномерно, кръвта ѝ бе студена.

— Ето — прошепна Доналд и зарови нос във врата ѝ, — това е начинът да се каже здрасти.

Рут остана за момент в ръцете му, наслаждавайки се на близостта, на неизказаното предложение за защита. После се отдръпна и се усмихна в очите му.

— Това е и начинът да се каже, че се радвам да те видя, но какво правиш тук?

— Идвам да те взема — обясни Доналд и я завъртя към средата на стаята. — Иди си облечи най-хубавата рокля — нареди той и бързо я погали по бузата. — Една от моите, разбира се. Отиваме на прием.

Рут отметна от лицето си все още влажната коса.

— На прием ли?

— Хм... Да — Доналд хвърли един поглед към Нижински, който спеше проснат върху покритата със стъкло маса на Рут. — Прием у Джърмейн Джоунс — продължи, след като двамата с котарака не си обърнаха внимание. — Нали я помниш, моделиерката, която лансира своите къси шарени рокли и три четвърти чорапи.

— Да, спомням си — тя си представи дребничката, нежна като фея червенокоса моделиерка с остри, зелени очи и гъсти мигли. — Трябваше първо да се обадиш.

— Обадох се... Или поне се опитах. Получи се спонтанно, обаче аз наистина позвъних в репетиционната зала. Там те бях изпуснал, а още не се беше прибрала вкъщи — сви рамене и извади дългата си златна табакера. — Джърмейн обяви приема в последния момент, ала ще се появят много важни хора. Тя през този сезон е на върха. — Той

прибра табакерата във вътрешния джоб на добре скроеното си тъмносиво сако и щракна запалката.

— Тази вечер не мога.

Доналд вдигна вежди и издуха облак дим.

— Защо? — огледа мократа ѝ коса и тънкия халат. — Нали нямаш други планове?

Рут се изкушаваше да му възрази. Бе започнал да приема прекалено много неща за даденост.

— Това толкова ли е невероятно? — попита тя, като прикри раздражението си с усмивка.

— Не, разбира се — той се усмихна обезоръжаващо. — Но, кой знае защо, не мисля, че имаш. Бъди сега добро момиче и облечи онази червена рокля. Джърмейн сто на сто ще е с някой от прочутите си костюми. Ти ще я накараш да прилича на палячо.

Рут замислено се вгледа в него.

— Ти май невинаги си мил, а?

— Нашият бизнес не е мила работа, скъпа.

Тя потисна въздишката си. Знаеше, че Доналд я харесва и без съмнение изпитва към нея привличане, ала се чудеше дали щеше толкова да я харесва или да изпитва такова привличане, ако не смяташе, че Рут му носи точки, когато е с някоя от неговите дрехи.

— Извинявай, Доналд, тази вечер не съм за прием.

— О, хайде, Рут... — той потупа с цигарата си по пепелника, пръв признак на нетърпение. — Всичко, което ще трябва да правиш, е да изглеждаш красива и да поговориш с някои от подходящите хора.

Тя едва овладя надигащото се раздражение. Знаеше, че Доналд никога не бе разбирал изискванията и ограниченията на нейната професия.

— Доналд — подзе Рут търпеливо, — тази сутрин работя от осем часа. Уморена съм до смърт. Ако не си почина както трябва, утре няма да мога да съм на ниво. Имам отговорности към останалата част от групата, към Ник и към себе си.

Той внимателно загаси цигарата си. Димът за момент увисна във въздуха, после отлетя през отворения прозорец.

— Не можеш да ми кажеш, че не общуваш с никого. Това е абсурдно.

— Не е толкова абсурдно — възрази тя и се приближи към него. — До премиерата остават три седмици. Приемите ще трябва да почакаш до след това.

— А аз, Рут? — Доналд я привлече в прегръдките си. Под спокойната му любезна външност се долавяше гняв. — Колко дълго трябва да чакам аз?

— Никога не съм ти обещавала нищо, Доналд. Ти от самото начало знаеш, че за мен работата ми е най-важна. Както и твоята работа за теб.

— Означава ли това, че трябва да продължаваш да отричаш, че си жена?

Очите на Рут останаха спокойни, но тонът ѝ бе леден.

— Не мисля, че го правя.

— Така ли? — той я притисна по-силно, точно както Ник няколко часа по-рано. Стори ѝ се интересно, че двамата мъже предизвикват две толкова различни реакции. С Ник тя бе изпитала същия гняв и остро привличане. Сега чувстваше само нетърпение, примесено с умора.

— Доналд, едва ли отричам, че съм жена, като не спя с теб.

— Ти знаеш колко те желая — той я привлече по-близо. — Всеки път, когато те докосна, чувствам, че се поддавам до определена точка. После спираш, сякаш си издигнала стена — в гласа му прозвуча безсилие. — Докога няма да ме допускаш до себе си?

Рут изпита чувство на вина. Знаеше, че Доналд говори истината, както знаеше, че не може да направи нищо, за да промени това.

— Извинявай, Доналд...

Той прочете в очите ѝ разкаянието и смени тактиката. Отново я привлече към себе си и заговори тихо:

— Знаеш чувствата ми към теб, мила — устните му уловиха нейните бавно и настойчиво. — Можем да си тръгнем рано от приема, да донесем тук бутилка шампанско.

— Доналд, ти не... — започна тя, ала ново почукване на вратата я прекъсна. Объркана, Рут не си направи труда да погледне през шпионката, преди да свали веригата. — Ник? — вторачи се глуповато в него. В съзнанието ѝ не остана нищо.

— На всеки ли отваряш? — попита Ник укорително и влезе, без да чака покана. — Косата ти е мокра — добави той и хвана цяла шепа. — И миришеш като първия дъжд през пролетта.

Сякаш гневните думи никога не бяха изговаряни, сякаш надигащата се, сдържана страст никога не я бе имало. Ник ѝ се усмихваше и я гледаше самоуверено. Наведе се и я целуна по носа.

Тя се намръщи и събра мислите си.

— Не те очаквах.

— Минавах оттук — обясни той. — И видях, че свети.

Като чу гласа на Ник, Нижински скочи от масата и започна да се отърква в краката му. Ник се наведе, погали го веднъж от главата до опашката и се засмя, когато котаракът се вдигна на задни лапи, за да скочи в ръцете му. Изправи се, прегърнал мъркащия Нижински и забеляза в другия край на стаята Доналд.

— Здравейте — нямаше никаква видима промяна в неговата приветливост.

— Нали помниш Доналд — подзе припряно Рут. Чувстваше се виновна, че за момент напълно бе забравила за него.

— Естествено — Ник продължи лениво да чеше Нижински зад ушите. Като мъркаше шумно, котаракът погледна с блестящите си кехлибарени очи към Доналд. — Видях ваша рокля върху една наша обща приятелка, Сюзън Бойър — засия в белозъба усмивка. — И двете бяха изключителни.

Доналд вдигна вежди:

— Благодаря ви.

— Но ти не ми предлагаш питие, Рут? — забеляза Ник, все още усмихнат приятелски на Доналд.

— Извинявай — измърмори тя и машинално се обърна към малкия бар, който бе подредила на сгъваемата масичка в ъгъла. Взе водката и наля.

— Доналд?

— Скоч — отсеке той, опитвайки се да запази някаква дистанция от веселата дружелюбност на Ник.

Рут му подаде уискито и се насочи към Ник.

— Благодаря — Ник пое чашата, седна на фотьойла и позволи на котарака да се завърти в скута му. Нижински се намести да спи. — Добре ли върви вашият бизнес?

— Да, достатъчно добре — отговори Доналд и отпи от уискито си, без да сяда.

— В есенната си колекция много използвате карето — Ник пиеше водката неразредена с истинско руско пренебрежение към силата ѝ.

— Така е — във внимателно безстрастния глас на Доналд се прокрадна нотка на любопитство. — Не бих предположил, че се интересувате от женската мода.

— Аз се интересувам от жените — поясни Ник и отново отпи голяма глътка. — Обичам ги.

Това бе категорично заявление, което трябваше да се приеме за чиста монета. В него нямаше сексуален подтекст. Ник обичаше много жени, Рут знаеше това, и на много нива — от топлото, чисто приятелство, както отношенията му с Линдзи, до горещи, тлеещи връзки, както с общата им приятелка Сюзън Бойър. Любовните му истории бяха постоянна тема на клюкарските вестници.

— Струва ми се — прекъсна мислите ѝ Ник, — че вие също обичате жените и това, което ги прави красиви, интересни. Личи си по вашите модели.

— Поласкан съм — Доналд се отпусна достатъчно, за да се разположи на дивана.

— Аз никога не лаская — отвърна Ник с бърза, крива усмивка. — Пилеене на думи. Рут ще ви каже, че съм много пестелив човек.

— Пестелив? — тя вдигна вежди и сви устни, сякаш опитваше думата на вкус. — Не, мисля, че по-точно е да се каже егоцентричен.

— Това дете едно време имаше много по-голямо уважение — съобщи Ник в празната си чаша.

— Да, когато бях дете — отвърна Рут предизвикателно. — Сега те познавам по-добре.

Той я погледна и нещо проблесна в очите му — гняв, предизвикателство, интерес, а може би и трите. Тя не бе сигурна и продължи да го наблюдава спокойно.

— Така ли? — измърмори Ник и остави чашата. — Човек би помислил, че ще има повече страхопочитание към мъже на нашата възраст — обърна се любезно към Доналд.

— Доналд не иска страхопочитание — възрази Рут, без да усеща колко бързо се бе разгорещила. — И не иска да мисля за него като за възрастен и мъдър.

— Има късмет — реши Ник. И двамата дори и не поглеждаха към мъжа, за когото говореха. — Значи няма да му се налага да съобразява очакванията си — нежно погали Нижински по гърба. Тя има и остър език.

— Само за малцина избрани — заяви Рут.

Ник наклони глава и я възнагради с обезоръжаващо очарователната си усмивка.

— Изглежда е мой ред да бъда поласкан.

Да го вземат дяволите, помисли тя вбесено. Винаги знае какво да отговори.

Изправи се царствено. Тялото ѝ се раздвижи плавно под коприната на халата. Погледът на Доналд за момент се плъзна по него, ала очите на Ник останаха приковани към лицето ѝ.

— И аз като теб — усмихна му се Рут студено — смятам, че ласкателството е пилеене на думи и време. Извини ме, ние с Доналд отиваме на прием. Трябва да се преоблека.

Изпита някакво удовлетворение от това, да му обърне гръб и да излезе. Затвори здраво вратата на спалнята. Нетърпеливо измъкна от гардероба червената рокля, извади от чекмеджетата бельо и натрупа всичко на леглото. Свали халата и понечи да го хвърли настрани, но чу, че вратата се отваря. Инстинктивно притисна с две ръце халата пред гърдите си и с разширени от изненада очи видя как Ник влезе и затвори зад себе си.

— Ти не можеш да влизаш тук — започна тя бързо, прекалено стъписана, за да се ядоса или смути.

Той прекоси стаята, без да ѝ обръща внимание.

— Аз съм тук.

— Е, можеш просто да се обърнеш и да излезеш — Рут вдигна халата по-високо, осъзнала безпомощно, че е в доста неблагоприятно положение. — Не съм облечена — напомни тя ненужно.

Очите на Ник се плъзнаха бързо и без видим интерес по голите ѝ рамене.

— Изглеждаш достатъчно скрита — очите му се върнаха към лицето ѝ и се приковаха върху нейните. — Не ти ли е достатъчен един дванайсетчасов ден, Рут? Сутринта в осем имаш екзерсис.

— Знам в колко часа ми е екзерсисът — сопна се тя и внимателно пусна едната си ръка от халата, за да отметне назад косите

си. — Нямам нужда да ми напомняш какъв ми е графикът, както и нямам нужда от твоето одобрение за това, как си прекарвам свободното време.

— Имаш нужда, когато това пречи на работата ти при мен.

Рут се намръщи:

— Нямам причини да се оплакваш от моята работа.

— Не още — съгласи се той. — Ала аз искам най-доброто от теб, а ти едва ли можеш да ми го дадеш, ако се изтощаваш с тези глупави приеми...

— Аз винаги съм ти давала най-доброто от себе си — възрази тя. — Но откога е започнало да ти е достатъчно човек да ти дава всичките си сили? — понечи да се извърне, сети се, че халатът вече не я скриваше и кипна от гняв. — Би ли излязъл, ако обичаш?

— Аз вземам това, което ми трябва — заяви Ник, отново без да обръща внимание на молбата ѝ. — Преди не чак толкова много години, милая, ти имаше желание да ми го дадеш.

— Това не е честно! — подигравката я жегна. — Още го имам. Когато работя, няма нищо, което не бих ти дала. Ала моят личен живот си е просто мой личен. Престани да се правиш на татко, Ник. Аз вече съм пораснала.

— Това ли искаш? — избликът на гняв я стъписа и Рут машинално направи крачка назад. — Значи за теб е важно да се отнасят с теб като с жена?

— Омръзнало ми е да се държиш с мен, сякаш съм още седемнайсетгодишна и готова да падна на колене всеки път, когато ти влезеш в стаята — ядоса се и тя. — Аз съм възрастен човек, който може да носи отговорността да се грижи за себе си.

— Възрастен човек — очите му се присвиха и Рут забеляза сигнали за опасност. — Да ти покажа ли как се държа с възрастните хора, които освен това случайно са жени?

— Не!

Но вече бе в прегръдките му, притисната към него. Това не бе силната, съкрушителна целувка, която би могла да очаква и да се бори срещу нея. Той я целуна така, сякаш знаеше, че тя ще му отвърне със същия плам. Това бяха мъжки устни, които търсеха женски устни. Нямахше нужда от настойчивост или насилие.

Устните на Рут се разтвориха срещу неговите. Мислите ѝ, тялото ѝ, целият ѝ свят се съсредоточиха изцяло и единствено върху него. Ароматът от банята ѝ се издигна между тях. Тя протегна ръце да го привлече по-близо и хавлията падна на пода. Ник плъзна длани надолу по голия ѝ гръб почти както бе погалил котарака, с едно дълго, леко движение. Рут простена от удоволствие и се притисна по-близо.

А после, когато ръцете му тръгнаха нагоре, целувката стана по-дълбока, отвъд всичко, което тя познаваше и си представяше.

Главата ѝ падна безсилно назад. Рут вплете пръсти в косата му и го привлече към себе си, настоявайки той да вземе всичко, което му предлагаше. Това бе тъмен, опасен свят, който тя никога не бе опитвала и копнееше за него. Докато дланите му я обхождаха, тялото ѝ тръпнеше от горещо желание. Бе ги усещала безброй пъти върху себе си да я подкрепят, да я повдигат, да я учат. Ала сега нямаше музика, която да ги събере, нямаше предварително измислена хореография, само инстинкт и страст.

Когато почувства, че Ник я отдръпва от себе си, Рут се възпротиви и се опита да се притисне към него. Но ръцете му здраво хванаха раменете ѝ и двамата се оказаха разделени.

Тя стоеше гола пред него, без да прави никакви опити да се прикрие. Знаеше, че той вече бе видял душата ѝ. Нямаше смисъл да крие тялото си. Ник плъзна поглед по нея — бавно, внимателно, сякаш за да запамети всеки сантиметър. После потъмнелите му очи се върнаха към нейните и в тях пламтеше гняв. Без да каже нито дума, той се обърна и излезе.

Рут чу затръшването на входната врата и разбра, че си бе отишъл.

ТРЕТА ГЛАВА

— И, едно, и, две, и, три, и, четири!

Рут изпълняваше движенията по команда на Ник. След часове танцуване тялото вече не я и болеше. Бе оцепеняла. За едва четири часа сън не бе успяла да се презареди. Гневът ѝ и желанието да му противоречи бяха причината да остане на шумния задимен прием чак до малките часове.

Знаеше го, както знаеше и че танцуването ѝ този ден съвсем не бе на висота. От Ник нямаше критични забележки, нямаше изблици на гняв или скандали. Той просто отново и отново повтаряше съчетанията. Не ѝ крещеше, когато тя пропускаше такт, не я ругаеше, когато пируетите ѝ бяха нестабилни. Когато ѝ партнираше, нито я дразнеше, нито я подиграваше. Щеше да е по-лесно, мислеше Рут, докато се впускаше в бавна арабеска, ако ѝ се бе развикал или ѝ се бе скарал, задето бе направила точно това, което я бе предупредил да не прави. Ала Ник просто я порицаваше без думи.

Ако ѝ бе креснал, и тя щеше да му кресне и да се разтовари от част от отвращението, което изпитваше към самата себе си. Но и по време на екзерсиса и през часовете репетиции той не ѝ даде никакъв повод да си изпусне нервите. Всеки път, когато очите им се срещнеха, Ник сякаш гледаше през нея. Рут бе само тяло, обект, движещ се с музиката.

Когато той обяви почивка, тя се свря в ъгъла на залата, седна на пода и опря чело на коленете си. Краката ѝ се бяха схванали, ала Рут нямаше сили да ги разтрие. Някой наметна на врата ѝ една кърпа и тя вдигна очи.

— Благодаря, Френси — успя да се усмихне.

— Изглеждаш изтощена.

— Такава съм — призна Рут и избърса потта от челото си.

Френси Майърс бе солистка, талантива и себеотдайна балерина и една от първите приятелки на Рут в трупата. Тя бе дребна и стройна, с меки светлокестеняви коси и живи черни очи. Непрекъснато си

намираше любовници и непрекъснато ги загубваше с непреставащо весело безгрижие. Рут се възхищаваше от невъзмутимата ѝ честност и оптимизъм.

— Болна ли си? — попита Френси и лапна една дъвка.

Рут облегна глава на стената. Някой си играеше на пианото. Залата жужеше от разговори и музика.

— До три сутринта бях на ужасно претъпкан прием.

— Звучи забавно — Френси протегна нагоре крака си да докосне стената зад нея, после го върна. Погледна към замъглените очи на Рут. — Но мисля, че не си избрала най-подходящия момент.

Рут с въздишка поклати глава:

— А на мен дори не ми се ходеше там.

— Защо тогава отиде?

— На инат — измърмори Рут и хвърли един бърз поглед към Ник.

— Това разваля удоволствието — очите на Френси се стрелнаха през стаята и се спряха върху една елегантна блондинка със светлосиньо трико. — Лия има някои забележки относно твоя стил днес.

Рут проследи погледа ѝ. Златистата коса на Лия бе опъната назад от финото лице. Сега тя говореше с Ник и жестикулираше с дългите си грациозни ръце.

— Сигурна съм.

— Знаеш колко ѝ се искаше главната роля в този балет — продължи Френси. — Дори да танцува Аврора не я укроти. Ник не участва в „Спящата красавица“.

— Конкуренцията поддържа трупата жива — отбеляза Рут разсеяно, като гледаше как Ник се усмихва и кима на Лия.

— И ревността — добави Френси.

Рут отново обърна глава и срещна тъмните проницателни очи.

— Да — съгласи се тя след малко. — И ревността.

Пианото премина на романтична балада и някой запя.

— Няма нищо лошо в малко ревност — Френси ритмично въртеше един по един глезените си. — Това е здравословно. Ала Лия... — Дребното ѝ лице изведнъж стана сериозно. — Тя е отрова. Ако не беше толкова добра балерина, щеше да ми се иска да е в друга трупа. Гледай я — добави тя и стана. — Готова е на всичко, за да постигне

това, което иска. Лия иска да бъде прима балерина в трупата, а ти стоиш на пътя ѝ.

Рут замислено се изправи. Приятелката ѝ рядко говореше лошо за някого. Може би реагираше прекалено остро на нещо, което Лия бе казала. Рут бе усещала ревността на Лия. В трупата винаги имаше ревност, като в едно семейство. Знаеше също колко много искаше Лия ролята на Карлота в новия балет на Ник.

Двете се бяха конкурирали за много роли, откак излязоха от ансамбъла. Всяка от тях бе печелила и губила. Стиловете им бяха различни, така че ролите, които създаваха, бяха неповторимо индивидуални. Рут бе атлетична, страстна балерина. Лия бе елегантна — класическа, рафинирана, студена. Тя притежаваше една изтънчена грация, от която Рут се възхищаваше, но никога не се опитваше да ѝ подражава. При нея танцът идваше от сърцето, при Лия — от главата. По технически умения бяха равни, доколкото могат да са равни две балерини. Рут танцуваше в „Дон Кихот“, докато Лия играеше „Жизел“. Рут бе Жар-птица, докато Рут бе Принцеса Аврора. Ник използваше и двете по най-добрия начин. И Рут трябваше да бъде неговата Карлота.

Сега, като я наблюдаваше през залата, Рут си помисли дали ревността ѝ не бе по-дълбока, отколкото бе предполагала. Въпреки че никога не бяха приятелки, двете запазваха определено професионално уважение една към друга. Ала през последните седмици Рут бе започнала да чувства една нарастваща враждебност. Тя сви рамене и свали кърпата от врата си. Нищо не можеше да се направи. Бяха се събрали да танцуват.

— Рут — чу се гласът на Ник.

Тя трепна и се обърна. Очите му бяха студени и безизразни. В нея се надигна вълна от тревога. Той бе най-жесток, когато владееше гнева си. Бе сбъркала и сега бе готова да си го признае.

— Ник... — започна Рут с намерението да се извини.

— Отивай си.

Тя объркано премигна насреща му.

— Какво?

— Отивай си — повтори той със същия леден тон.

Очите ѝ внезапно станаха огромни и изразителни.

— О, не, Ник, аз...

— Казах да си отиваш — думите му бяха остри като нож. — Не те искам тук.

Рут пребледня от болката. Нямаше нищо, нищо, с което би я наранил по-дълбоко, отколкото да я отпрати. Почувства как в гърлото ѝ се надигат едновременно гневни думи и сълзи. За да не даде воля нито на едното, нито на другото, се обърна и прекоси залата. Взе си чантата и тръгна към вратата.

— Вторите танцьори, моля — чу тя гласа на Ник, преди да я затвори зад себе си.

Рут спа три часа. Нижински се бе сгушил в нея.

Бе спуснала щорите в спалнята си, бе си взела душ и лежеше просната по корем върху завивките. В стаята бе полутъмно и единственият звук, който се чуваше, бе тихото просумтяване на котарака. Когато се събуди, събуди се изведнъж и се претърколи на гръб. Нижински стреснато се оттегли в края на леглото и намусено започна да се мие.

Думите на Ник бяха последното, за което мислеше, преди да заспи и първото, което ѝ дойде наум, когато се събуди. Тя бе допуснала грешка. И бе наказана. Не познаваше никой друг, който можеше да бъде така безстрастно жесток както Николай Давидов. Бързо стана и вдигна щорите, решена да остави събитията от следобеда зад гърба си.

— Не можем цял ден да лежим на тъмно — обясни Рут на Нижински и се просна на леглото да разроши козината му. Той се преструваше на възмутен, но ѝ позволи да го погали. Накрая реши да ѝ прости и завря муцуна в лицето ѝ. Жестът отново ѝ напомни за Ник. — Защо толкова го харесваш? — попита тя котарака и дръпна назад главата му, за да се вгледа в немигащите му кехлибареножълти очи. — Какво те привлича в него? — смръщи вежди, загледа се в далечината и започна разсеяно да го чеше под брадичката. — Дали е заради гласа му, заради този симпатичен музикален акцент? Или заради начина, по който се движи, с такава плавна овладяна грация? Или как се усмихва, като влага всичко от себе си? Или как те докосва, с такива сигурни и уверени ръце?

Мислите ѝ се отнесоха към предишната вечер, когато Ник я бе държал гола в ръцете си. За пръв път след онази импулсивна, възбуждаща целувка Рут си позволи да мисли за това. Снощи трескаво

се бе облякла и се бе втурнала с Доналд към приема. Бе се прибрала изтощена и цял ден се бе борила с умората. Сега, вече отпочинала и на свежа глава, се замисли за Ник Давидов. Нямаше съмнение, бе видяла в очите му желание. Тя отново се сви върху завивките и облегна буза върху ръката си. Той я бе искал.

Желание. Завъртя думата в съзнанието си. Това ли бе видяла в очите му? От нея под кожата ѝ запълзя топлина. После, като студен душ, си спомни погледа му днес следобед. Никакво желание, никакъв гняв, дори никакво неодобрение. Просто нищо.

За момент зарови лице в одеялото. Още я болеше от спомена как я изгони. Имаше чувството, че бе изхвърлена на произвола на съдбата. Ала здравият разум ѝ говореше, че една провалена репетиция не означаваше края на света. А една целувка, напомни си Рут, не бе началото на нищо.

Плакатът на стената привлече погледа ѝ. Бе ѝ го дал чичо ѝ преди десет години. Линдзи и Ник в ролите на Ромео и Жулиета. Рут помисли, протегна ръка и вдигна телефона.

— Ало? — гласът в слушалката бе топъл и ясен.

— Здравей, Линдзи.

— Рут! — в тона прозвуча изненада, последвана от спонтанна радост. — Не очаквах да те чуя преди събота. Получи ли рисунката на Джъстин?

— Да — Рут се усмихна, спомнила си смелата цветна абстракция, която ѝ бе изпратил нейният четиригодишен племенник. — Много е красива.

— Естествено, нали е автопортрет — засмя се Линдзи със своя топъл заразителен смях. — Страх ме е, че изпусна Сет. Той току-що тръгна към града.

— Няма значение — погледът на Рут отново бе привлечен от плаката. — Всъщност се обадох да поговоря с теб.

Настъпи съвсем кратко мълчание, но Рут почувства, че Линдзи веднага я разбра.

— Неприятности на репетицията днес?

Рут се засмя и подви крака под себе си.

— Точно така. Откъде разбра?

— Нищо не прави една балерина по-нещастна.

— Сега се чувствам глупаво — Рут събра косата си в ръка и я отметна зад гърба си.

— Недей. Всеки има лоши дни. Ник развика ли ти се? — В гласа ѝ се долавяше нотка на смях, вместо на съчувствие. Това само по себе си успокояваше.

— Не. — Рут погледна към дребните цветчета по чаршафите и замислено обрисова едно от тях с върха на пръста си. — Щеше да е полесно, ако се беше развикал. Каза ми да си отивам.

— И ти имаше чувството, че са те изритали в корема.

— И после са ме прегазили със самосвал — усмихна се Рут в слушалката. — Знаех си, че ще ме разбереш. И което е най-лошото, той беше прав.

— Ник обикновено е прав — забеляза Линдзи. — Това е една от най-неприятните му черти.

— Линдзи... — Рут се поколеба, после се хвърли с главата надолу, преди да бе успяла да размисли: — Когато беше в трупата, Ник някога... Харесвал ли ти е?

Линдзи отново замълча, този път малко по-дълго.

— Да, разбира се. Всъщност, невъзможно беше да не ми харесва. Той е човек, който привлича хората.

— Да, но... — Рут отново се поколеба, като търсеше подходящите думи. — Имах предвид...

— Знам какво имаш предвид — помогна ѝ Линдзи. — Да, по едно време много ми харесваше.

Рут отново погледна към плаката, после сведе очи.

— Ти, струва ми се, си по-близка с него, отколкото всеки друг.

— Може би — Линдзи за момент се замисли, претегляйки тона на Рут и собствените си думи. — Ник е много затворен човек.

Рут кимна. Това бе вярно. Той можеше да се раздава без остатък в трупата, на празненства, пред пресата и пред публиката. Можеше да ласкае събеседника с лично внимание. Обаче бе удивително сдържан, когато ставаше дума за личния му живот. Внезапно се почувства съвсем сама.

— Линдзи, моля те, ще дойдете ли с чичо Сет на премиерата? Знам, че е трудно с децата, и школата, и с работата на чичо Сет, но... Имам нужда от вас.

— Разбира се — съгласи се Линдзи без колебание и без въпроси.
— Ще дойдем.

Когато след малко затвори, Рут поседя мълчаливо. Чувстваше се по-добре само като бе поговорила с Линдзи. Тя бе нещо повече от роднина. Линдзи бе също балерина. И познаваше Ник.

Линдзи бе прелестна романтична Жулиета с Ромео на Ник. В този балет Рут никога не бе танцувала с него. Нейният Ромео бе Кийл Лоуъл — мургав вихрен балетист, който обичаше солените шеги. Бе танцувала с Ник в „Дон Кихот“, в „Жар птица“ и в неговия балет „Ариел“, ала в съзнанието ѝ Жулиета бе останала ролята на Линдзи. Рут дълго бе търсила своята собствена роля и вярваше, че я е намерила в Карлота от „Червената роза“.

Тя бе нейна, помисли внезапно. И не трябваше да забравя това. Скочи от леглото, грабна от гардероба трикото и започна да се облича.

Когато Рут влезе в старата шестетажна сграда, в която се помещаваше трупата, минаваше седем, но наоколо още се въртяха членове на трупата. Някои я поздравиха, ала тя в отговор само им махна, без да спира. Новите балерини от ансамбъла я изгледаха. „Някой ден...“, мислеха те. Рут би почувствала как мечтите им прелитат край нея, ако не бързаше толкова.

Тя взе асансьора. В съзнанието си вече изпълняваше движенията, които щеше да заповядва на тялото си. Искаше да работи.

Чу музиката, преди да отвори вратата на залата. Винаги изглеждаше по-голяма без танцьори. Рут застана до вратата и се загледа.

Скоковете на Николай Давидов не бяха като на никой друг. Той отскачаше като изтласкан, после се задържаше невъзможно дълго във въздуха, преди да се приземи. Тялото му бе гъвкаво като водопад, натегнато като тетива на лък. Ник трябваше единствено да го командва. И не бе само това, Рут знаеше, омагьосана от него също както първия път, когато го видя да танцува. Имаше го и съвършеният ритъм, и силата, и издръжливостта му. И бе актьор — това бе съществена част от балета. Лицето му бе също толкова изразително, колкото и тялото.

Давидов бе невероятно съсредоточен. Очите му, приковани към огледалната стена, търсеха грешки. Той се усъвършенстваше, рафинираше. По лицето му се стичаше пот, въпреки лентата, която носеше на главата си. В движенията му имаше и мъжественост, и поезия. Рут виждаше как се напрягаха мускулите на краката и ръцете му, когато Ник се изхвърляше във въздуха, когато извиваше и завърташе тялото си и после се приземяваше със съвършена точност и контрол.

О, Господи, помисли тя, забравила всичко, освен възхищението си. Той е великолепен!

Ник спря и изруга. За момент се намръщи на отражението си в огледалото, затворен в собствения си свят. Когато отиде до касетофона да обърне касетата, забеляза Рут. Очите му се плъзнаха по нея и се спряха на чантата, която бе праметнала през рамо.

— Е, значи си отпочинала — това бе просто заключение, без злоба.

— Да — тя пое дълбоко въздух. Продължаваха да се гледат. — Извинявай, че сутринта не ставах за нищо — той не отговори и Рут се запъти към пейката да се преобуе.

— И сега си дошла да си наваксаш? — В гласа му се долавяше нотка на смях.

— Не ми се подигравай.

— Това ли правя? — в ъгълчетата на устните му играеше усмивка.

Очите ѝ бяха огромни и раними. Тя ги сведе към атлазените панделки, които кръстосваше на глезените си.

— Понякога — прошепна Рут.

Ник се приближи тихо. Тя не го усети, че идва, докато той не преклени пред нея и не сложи ръце на коленете ѝ.

— Рут — очите му сега бяха малко по-ниско от нейните, тонът му бе нежен. — Аз не ти се подигравам.

Тя въздъхна.

— Ужасно е трудно, когато толкова често си прав — леко му се намръщи. — Нямахте да отида на онзи глупав прием, ако не ме беше вбесил.

— А! — Ник се усмихна и дружески стисна коленете ѝ. — Значи аз съм виновен.

— Повече ми харесва ти да си виновен — Рут измъкна от чантата си една кърпа и избърса мокрото му лице. — Много работиш, Давидов.

Той леко вдигна ръце към китките ѝ.

— Тревожиш ли се за мен, милая?

Очите му я гледаха замислено. Толкова бяха сини, като морето отдалеч или като лятно небе.

— Никога досега не съм се тревожила — учуди се тя на глас. — Не е ли странно, че сега започвам? Предполагам, че не ти трябва никой, който да се тревожи за теб.

Ник продължи да я гледа, после в очите му се прокрадна усмивка.

— И все пак чувството е приятно, нали?

— Ник... — той понечи да се изправи, но Рут сложи ръка на рамото му и заговори бързо, преди смелостта да я бе напуснала: — Снощи... Защо ме целуна?

Ник вдигна въпросително вежди и макар очите му да не се отделяха от нейните, тя имаше чувството, че цялото ѝ тяло се сгорещява от тях.

— Защото исках — отвърна той накрая. — Това е достатъчна причина — изправи се и Рут стана с него.

— Ала никога по-рано не си искал.

По лицето му бързо се разля усмивка.

— Така ли?

— Е, никога по-рано не си ме целувал, не така — тя се обърна и свали тениската, която носеше върху млечнобялото си трико.

Ник проследи с поглед грациозната извивка на гърба ѝ.

— А ти мислиш ли, че аз трябва да правя всичко, което поискам?

Рут сви рамене. Бе дошла да танцува, не да се дуелира.

— Мислех си, че го правиш — подхвърли тя и се приближи към станката. Впусна се в дълбоко плие и го погледна през рамо. — Не е ли вярно?

Той не се усмихна.

— Нарочно ли ме предизвикваш, Рут, или без да искаш?

Тя долови раздражението в гласа му, но сви рамене. Може и да беше нарочно.

— Не съм се опитвала често да го правя — каза безгрижно. — Може пък да е забавно.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди я Ник тихо. — Може лошо да паднеш.

Рут се засмя, наслаждавайки се как мускулите ѝ откликват на командите на съзнанието.

— Безопасността не е моята цел в живота, Николай. Би го разбрал, ако познаваше родителите ми. Аз съм родена авантюристка.

— Има различни видове опасност — подчерта той и отново тръгна към касетофона. — Може да откриеш, че не всичките са приятни.

— Искаш да се страхувам от теб ли? — попита тя и се обърна.

Ник натисна бутона за превъртане и касетофонът запищя.

— Ако го исках, щеше да се страхуваш.

Очите им се срещнаха в огледалото. Рут трябваше да използва цялата си концентрация, за да изпълни вдигането на крака. Да, призна тя безмълвно, без да откъсва очи от него. Щях да се страхувам. Нямахме чувство, което той не би могъл да изтръгне от човека. Това, заедно с техническото му съвършенство, го правеше велик балетист. Обаче няма да ме сплаши.

— Аз не се плаша лесно, Ник — очите ѝ в огледалото го предизвикваха.

Той натисна копчето и спря касетофона. Залата потъна в тишина. През прозореца се процеждаха последните слънчеви лъчи.

— Ела — Ник отново натисна копчето и залага се изпълни с музика. Той отиде в центъра и ѝ протегна ръка. Рут се приближи до него и, без да говорят, застанаха в позиции за гран па де дьо.

Ник бе не само блестящ танцьор, той бе и взискателен учител. Искаше всяка подробност да е съвършена, всеки най-дребен жест да е точен. Отново и отново започваха движението, отново и отново Ник я прекъсваше, за да я поправи.

— Не, ъгълът на главата е неправилен. Ето — намести с ръце главата ѝ. — Ръцете тук, ето така.

Ръцете му бяха професионални, нагласяваха раменете ѝ, плъзгаха се леко върху кръста ѝ, когато тя се въртеше, хващаха я здраво да я повдигнат. Рут с удоволствие се оставяше да бъде

моделирана от него. И въпреки това сякаш не можеше да го удовлетвори. Той ставаше все по-нетърпелив, тя все по-смутена.

— Трябва да ме гледаш! — спря я Ник отново.

— Гледах те! — сопна му се Рут и се намръщи.

Той с бърза руска ругатня отиде пак да спре касетофона.

— Без чувства! Ти не чувстваш нищо. Нищо не става.

— Ти все ме спираш... — подзе тя.

— Защото не става.

Рут бързо го погледна.

— Добре — измърмори и избърса потта от челото си. — Какво искаш да чувствам?

— Ти си влюбена в мен — тя отвори широко очи, ала Ник вече бе зает с касетофона. — Ти ме желаеш, но имаш гордост, дух. Няма да бъдеш взета, купена. Или наравно, или нищо — обърна се и впи очи в нейните. — Ала желанието го има. Страст, Рут. Тя тлее. Почувствай я. Казваш ми, че си жена, не момиче. Тогава покажи ми го — върна се до нея и сложи ръце на кръста ѝ. — Отначало.

Този път Рут остави на въображението си да я води. Тя бе циганка, влюбена в принц, яростно горда, дълбоко страдна. Бързата музика изграждаше настроението. Това бе еротичен танц, с първична сексуалност в стъпките и жестовите. Имаше много близки контакти, докосващи се тела, огнени погледи. Рут почувства как в нея се надига истинско желание, как кръвта ѝ забучава от него.

Нетърпеливо, сякаш за да изгори това, което чувстваше, тя изпълни субресо, уловена някъде между истината и фантазията. Наистина го желаше и вече не бе сигурна, че се чувства само като Карлота. Той я докосваше, привличаше, а тя винаги се отдръпваше — не бягаше, а просто настояваше на своето.

Музиката се развиваше. Двамата се въртяха все по-далеч и по-далеч един от друг, всеки отхвърляше привличането, което чувстваше. Отскочиха на различни страни, но после, сякаш не можеха да устоят, се върнаха пълен кръг назад. Назад, един към друг, един край друг и накрая се озоваха в прегръдките си. Когато музиката спря, ги остави силно притиснати, лице в лице, сърце срещу сърце.

Тишината се стовари като шок и остави Рут замаяна между себе си и ролята. И двамата с Ник дишаха тежко, задъхани от танца. Тя чувстваше бързите удари на сърцето му срещу своето. Очите ѝ, както

бе застанала на палци, бяха почти на нивото на неговите. Гледаха се изпитателно и учудено. Устните им се срещнаха. Времето за въпроси бе минало.

Този път Рут усети глада и нетърпението, което преди едва бе доловила. Той сякаш не можеше да я прегърне достатъчно плътно, не можеше да вкуси всичко, за което копнееше. Устните му бяха навсякъде, обхождаха бясно лицето и шията ѝ. След тях кожата ѝ се нажежаваше до бяло. Тя вдъхваше мъжествения аромат на потта му, вкушваше солената влага на лицето и врата му. После устните му се върнаха към нейните и те се съединиха във взаимна нужда.

Ник прошепна нещо, ала Рут не можеше да го разбере. Дори езикът, на който говореше, бе загадка. Телата им се сляха. Само тънката тъкан на трикото ѝ бе преграда между кожата ѝ и неговите длани. Те се притискаха тук, докосваха там, спираха се, възбуждаха. Устните му бяха до ухото ѝ, зъбите леко го захапваха. Шепнеше ѝ на руски, но тя нямаше нужда да разбира думите.

Устните му отново намериха нейните, този път по-горещи, по-настойчиви. Рут даваше и вземаше с еднакво нетърпение, тръпнеща от удоволствие, когато той плъзгаше ръка по гърдите ѝ, докато търсещите ѝ устни не се откъсваха от неговите.

Когато понечи да я отдръпне, тя зарови лице в рамото му и се притисна към него. Нищо не я бе подготвило за бързия скок от сила към слабост. Не можеше да го спре, макар да знаеше, че губи част от себе си.

— Рут... — Ник я отдръпна. Сега ръцете му бяха нежни. Той се вгледа в нея, в замъглените ѝ очи. Тя бе прекалено разтърсена от това, което ставаше с нея, за да разчете изражението му. — Не съм искал това да се случи.

Рут го погледна.

— Но то се случи — изглеждаше толкова просто. Тя се усмихна, ала когато вдигна ръка да го докосне по бузата, Ник я хвана за китката и я спря.

— Не трябваше да се случва.

Усмивката ѝ угасна. Очите ѝ станаха предпазливи.

— Защо?

— След по-малко от три седмици имаме премиера — гласът му сега бе енергичен, самата деловитост. — Не е време за усложнения.

— О, разбирам... — Рут се отвърна, за да не му позволи да види обидата, отиде да седне на пейката и започна да развързва пантофите си. — Аз съм усложнение.

— Усложнение си — съгласи се той и се насочи към касетофона. — Нямам нито време, нито настроение да те глезя с романтика.

— Да ме глезиш с романтика? — повтори тя невярващо.

— На някои жени им трябва ухаждане на светлината на свещи — продължи Ник, все още с гръб към нея. — Ти си от тях. В момента нямам време.

— О, разбирам. Ти имаш време само за по-първични отношения — заключи Рут остро, докато завързваше с треперещи пръсти гуменките си. Колко лесно можеше да я накара да се чувства като глупачка!

Той се обърна и внимателно се вгледа в нея.

— Да.

— И има други жени, които могат да ти ги дадат.

Ник леко вдигна рамене.

— Да. Извинявам се за това, което се случи. Лесно е човек да се увлече в танца.

— О, моля те! — тя хвърли пантофите в сака. — Не е необходимо да се извиняваш. Аз нямам нужда да ме глезиш романтично. И аз като теб познавам и други.

— Като твоя моделиер?

— Точно така. Но не се безпокой, няма да провалям повече репетиции — гласът ѝ бе изтънял от напирещите сълзи, ала Рут нищо не можеше да направи. — Ще ги побъркам, кълна се. Това ще ме направи най-важната прима балерина в страната — сълзите избликнаха и въпреки че ги мразеше, тя не ги изтри. Те се затъркаляха безмълвно по бузите ѝ. — И когато сезонът свърши, никога вече няма да танцувам с теб. Никога!

Обърна се и избяга от залата, без да му даде възможност да отговори.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Какофонията зад кулисите проникваше през затворената врата на гримьорната на Рут. Бе затворена, за разлика от друг път, по една причина — тя искаше да избегне Ник.

Преди представление той винаги бе навсякъде — надничаше в гримьорните, проверяваше костюмите и грима, успокояваше страдащите от сценична треска. Някоя подробност не бе толкова маловажна, че да не заслужава неговото внимание, никой проблем не бе толкова дребен, че да не му търси решение. Ник винаги се бе включвал и винаги щеше да се включва във всичко.

В миналото Рут много ценеше кратките му бурини посещения. Енергията му я вдъхновяваше и успокояваше тревогата ѝ. Сега обаче искаше колкото бе възможно по-голямо разстояние между себе си и звездата на трупата и неин артистичен директор. През последните седмици на репетиции това физически не бе възможно, ала въпреки това тя се опитваше да спазва емоционална дистанция.

Бе почти сигурна, че макар Ник обикновено да не уважаваше затворените врати, в момента би се съобразил с нейното желание. Дребният жест ѝ достави удовлетворение.

Може би поради смущението и желанията си, Рут бе работила върху ролята на Карлота по-упорито, отколкото върху всяка друга роля в своята кариера. Бе твърдо решена не просто да успее, а да постигне безпрецедентен триумф. Това бе жест на предизвикателство, опит за независимост. През тези дни характерът на знойната циганка напълно ѝ подходдаше.

През трите седмици след последната неофициална репетиция с Ник двамата танцьори бяха поддържали строго професионални отношения. Това невинаги бе лесно, като се имат предвид ролите, в които се превъплъщаваха, но не бяха говорили на лични теми, не се впускаха в обичайните си закачки. Когато усещаше погледът му да я следи, както неведнъж се бе случвало, Рут си налагаше да не трепне. Когато чувстваше как желанието му я възбужда, си спомняше

последните думи, които ѝ бе казал насаме. Това бе достатъчно да разбуди гордостта ѝ. Решително се бе отказала от навика си да се опитва да отгатне за какво мисли той. Казваше си, че няма нужда да знае, не иска да знае. Всичко, което трябваше да прави, бе да танцува.

Сега, облечена с бял хавлиен халат, тя седеше до масата в гримьорната си и пришиваше атлазени панделки на палците. Обичайните грижи на всяка балерина ѝ помагаха да се отпусне.

Ярките кръгли крушки край огледалото стопляха кожата ѝ. Вече със сценичен грим, Рут бе оставила косите си разпуснати. В първата сцена те трябваше да летят край нея, дръзки и подмамващи като характера ѝ. Очите ѝ бяха потъмнени, за да се подчертае формата и големината им, устните ѝ бяха начервени. Яркият костюм с широка пола за първата сцена висеше на вратата. Вече бяха започнали да пристигат цветя и стаята бе натежала от аромати. На масата до ръката ѝ лежах дванайсет червени рози с дълги дръжки от Доналд. Тя се усмихна, като си помисли, че той щеше да е в публиката, после на коктейла. Щеше да запази розите в гримьорната си, докато са свежи. Те щяха да ѝ помагат да си спомня, че не всички мъже са прекалено заети, за да я глежат с романтика.

Рут си убодде пръста на иглата и изруга. Докато го вдигаше към устните си, улови погледа си в огледалото.

Пада ти се, каза си наум, задето изобщо мислиш за него. Да я глези с романтика! Взе втората пантофка. Като го слуша човек, ще помисли, че съм шестнайсетгодишна и ми трябва корсаж за бала!

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата. Тя остави пантофката, изправи се и се приближи до вратата. Ако това бе Ник, искаше да го посрещне на крака. Вдигна глава и натисна дръжката.

— Чичо Сет! Линдзи! — Хвърли се в прегръдките на чичо си, после се обърна към жената до него. — О, толкова се радвам, че сте тук!

На Линдзи ѝ се стори, че приветствието звучи малко отчаяно, ала не каза нищо, само отвърна на прегръдката и срещна погледа на съпруга си над главата на Рут. Двамата общуваха безмълвно и напълно се разбираха. Рут се обърна отново да прегърне чичо си.

— И двамата изглеждате чудесно! — възкликна тя и ги издърпа в стаята.

В детството си Рут бе доста близка със Сет Бениън, но едва когато заживя отделно, оцени напълно промените, които бе направил в живота си, за да се грижи за нея. Той бе преуспяващ архитект, търсен ерген и неуморен пътешественик по целия свят, ала бе взел девойката в своя дом, бе приспособил към нея начина си на живот и я бе направил свой най-важен приоритет. Тя го обожаваше.

Рут плесна с ръце и ги огледа възхитено.

— Толкова си красива, Линдзи! Никога не мога да свикна с това — Линдзи бе дребна и фина. Светлата коса и млечнобялата ѝ кожа подчертаваха тъмносините ѝ очи. Тя бе най-топлият човек, когото Рут бе познавала — човек, способен на богати чувства и безкрайна любов. Бе облечена в ефирна сиво-зелена рокля, която сякаш се извиваше от раменете до петите ѝ.

Линдзи се засмя и хвана ръцете на Рут.

— Какъв чудесен комплимент. Сет не ми го казва достатъчно често.

— Само по веднъж на ден — усмихна ѝ се той и се огледа. — Това е същата гримьорна, която ти използваше за „Ариел“. Не се е променила.

— Ти трябва да знаеш — отвърна тя. — Нали тук ти направих предложение.

Сет се засмя:

— Така беше.

— Не знаех това.

И двамата се обърнаха и насочиха вниманието си към Рут. Линдзи отново се засмя:

— Никога не ме е бивало много по традициите — обясни тя и отиде да вземе една от пантофките на Рут. — А и той не ми предложи достатъчно бързо.

Пантофите, подредени по края на масата, разбудиха спомените ѝ. Какъв живот, помисли Линдзи. Какъв свят! Някога и тя бе част от него, както сега Рут. Вдигна поглед и срещна в огледалото тъмните очи.

— Нервна ли си?

Сякаш цялото тяло на Рут въздъхна.

— О, да... — Тя се смръщи.

— Балетът е добър — заяви уверено Линдзи.

Тя приемаше на вяра качеството на всичко, създадено от Ник. Познаваше го прекалено отдавна, за да бъде иначе.

— Чудесен е. Но... — Рут поклати глава и отново седна на стола си. — Във второ действие има един откъс, в който ми се струва, че изобщо не спирам. Имам само няколко секунди да си поема дъх и отново започвам.

— Ник не пише лесни балети.

— Вярно — Рут отново взе иглата. — Как са децата?

Бързата смяна на темата не остана незабелязана. Линдзи отново срещна погледа на Сет над главата ѝ.

— Джъстин е истински ужас — съобщи Сет с бащинска гордост. — Побърква Уърт.

Рут се засмя тихо.

— Успява ли Уърт да запази професионалното си достойнство?

— Блестящо — намеси се Линдзи. — „Господин Джъстин — имитира тя обработения британски акцент на иконома, — човек не трябва да носи жабчето си в кухнята, дори когато то трябва да бъде нахранено.“ — тя се засмя, като гледаше как Рут довършва последните бодове. — Разбира се, той има слабост към Аманда, макар да се преструва, че не е така.

— А тя е същият ужас като Джъстин — вметна Сет.

— Как описваме децата си! — възмути се Линдзи и се обърна към него.

— А кой изсипа цяла кутия храна за рибки в аквариума със златната рибка? — попита той и вдигна вежди.

— Тя само се опитваше да помогне — устните на Линдзи трепнаха в усмивка. — А кой ги заведе в зоологическата градина и ги натъпка с хамбургери и захаросани пуканки?

— Само се опитвах да помогна — върна ѝ Сет. Очите му бяха нежни.

Като ги гледаше, Рут усети едновременно и топлота, и лека завист. Какво ли би било да бъде обичана така? Трайно. Думата им подходеше, реши тя.

— Да излезем ли? — попита я Линдзи. — Да те оставим да се подготвиш.

— Не, моля ви, останете още малко. Има време — Рут докосна неспокойно атлазените панделки.

Нерви, помисли Линдзи, като я гледаше.

— Нали ще дойдете на коктейла — вдигна отново поглед Рут.

— За нищо на света не бихме го пропуснали — отговори Линдзи и се приближи да размачка раменете ѝ. — Ще ни запознаеш ли с Доналд?

— Доналд? О, да, Доналд ще бъде там. Искате ли да седнем на една маса заедно? Ще го харесате — продължи тя, без да дочака отговор. Потърси очите на Линдзи, после на чичо си. — Той е много... Симпатичен.

— Линдзи!

Ник стоеше в отворената врата. Лицето му грееше от радост. Линдзи се втурна в обятията му.

— О, Ник, толкова се радвам да те видя! Винаги е толкова дълго.

Той я целуна по двете бузи, после по устата.

— Всеки път все по-красива — промълви и обходи с поглед лицето ѝ. — Птичка, малкото ми пиленце — Птичка бе галеното име, с което се обръщаше към нея. Отново я целуна. — Този архитект, за който се омъжи — усмихна се бързо на Сет, — прави ли те щастлива още?

— Става — Линдзи го прегърна силно. — О, но ти ми липсваш. Защо не ни идваш по-често на гости?

— Кога да намеря време? — протегна ръка на Сет, все още прегърнал Линдзи през кръста. — Семейният живот ти понася добре. Радвам се да те видя.

Ръкостискането им бе топло. Сет знаеше, че дели с руснака двете жени, които обича. Част от Линдзи бе принадлежала на Ник, преди той да я познаваше. Сега Рут бе част от неговия свят.

— Ще ни подариш ли тази вечер още един триумф? — попита той.

— Ами разбира се — засмя се Ник и сви рамене. — Нали това правя.

Линдзи го притисна към себе си.

— Той никога не се променя — облегна за миг глава на рамото му. — Слава Богу.

През всичкото това време Рут не каза нищо. Тя наблюдаваше нещо изключително и рядко между Линдзи и Ник. То се излъчваше от тях толкова осезателно, та ѝ се струваше, че почти може да го докосне.

Бе ѝ достатъчно само да ги види един до друг, за да си спомни колко съвършено се бяха движили заедно на сцената. Единство, прецизност, разбиране. Рут спря да слуша какво приказват, запленена от безмълвния им разговор.

Когато очите на Ник срещнаха нейните, тя можа само безмълвно да се взре в тях. Каквото и да се бе опитвала да анализира, да осъзнае, всичко бе забравено. Единственото, което знаеше бе, че несъзнателно бе позволила на болката да се върне. Очите му бяха толкова сини, толкова властни, че сякаш не можеше да го спре да не сваля пласт след пласт от нея, докато достигне до душата ѝ. Заповяда си да се стегне и се отърси от транса.

Би било невъзможно да не се забележи бързата размяна на погледи. Линдзи и Сет безмълвно споделиха тревогата си.

— Надин ще бъде на коктейла, нали? — опита се Линдзи да разведри внезапното напрежение.

— Хм? — Ник отново насочи вниманието си към нея. — А, да, Надин — той събра мислите си и заговори по-гладко: — Разбира се, тя ще иска да се погрее на славата, преди да започне следващата си кампания за набиране на средства.

— Винаги си бил жесток към нея — усмихна се Линдзи, спомнила си колко често се караха Ник и Надин Ротшилд, основателката на трупата.

— Тя успява да го понесе — сви пренебрежително рамене той. — Ще те видя ли на коктейла?

— Да — Линдзи гледаше как очите му отново се насочиха към Рут. Не ѝ бе казал нито дума, Рут също не бе проговорила. Общуваха само с очи. Ник задържа погледа си няколко дълги секунди, преди да се обърне към Линдзи:

— Ще се видим след представлението — каза той и Рут тихо изпусна въздуха, който бе задържала. — Трябва да вървя да се преоблека. Досвидания.

Преди да успеят да му отговорят, вече бе излязъл. Чуха как в другия край на коридора някой вика името му.

Сет се приближи до Рут, сложи ръце на раменете ѝ и се наведе да я целуне по главата.

— По-добре се преобличай.

Рут се опита да се овладее.

— Да, аз съм в първа сцена.

— Ще бъдеш страхотна — стисна леко раменете ѝ.

— Искам да бъда — очите ѝ се вдигнаха към неговите, после се насочиха към Линдзи. — Трябва да бъда.

— Ще бъдеш — увери я Линдзи и протегна ръка на Сет, без да откъсва поглед от Рут. — За това си родена. Освен това ти беше най-надарената ми ученичка.

Рут се обърна на стола и се усмихна за пръв път след появяването на Ник. Вдигна лице за бързата целувка на Линдзи.

— Досвидания! — каза Линдзи и усмихната си тръгна ръка за ръка със Сет.

Рут бавно се приближи до вратата и я затвори. За момент просто остана загледана в пъстрия костюм, който щеше да я превърне в Карлота. Тя бе Рут Бениън, малко несигурна в чувствата си, малко уплашена от предстоящата вечер. Да облече костюма означаваше да влезе в ролята. Карлота също имаше своите слаби места, помисли тя, като докосваше тъканта, ала ги скриваше с дързост и безочие. При тази мисъл Рут отново се усмихна. О, да, реши тя. Карлота е за мен. Започна да се облича.

Когато петнадесет минути по-късно излезе от стаята, чу, че оркестърът вече се настройваше. Бе напълно облечена. Полата се развяваше дръзко около бедрата, червен шал подчертаваше талията ѝ. Косите ѝ свободно се спускаха по гърба. Забърза се край балерините, които се загоряха за първата сцена или се въртяха край вратата. Забеляза Френси, седнала по турски в ъгъла да начуква палците си.

Рут отиде до един подходящ сандък да го използва вместо станка, за да се разгрее. Вече долавяше аромата на пот и прожектори.

Мускулите ѝ откликнаха — напругаха се, опъваха се, отпуснаха се по нейна команда. Тя умишлено се съсредоточи върху тях, застанала с гръб към сцената. За нея всяко представление бе важно, но това нямаше равно на себе си. Рут трябваше да докаже нещо — на Ник и на себе си. Тя щеше да демонстрира своя професионализъм. Каквито и да бяха чувствата ѝ към Ник, щеше да ги забрави и да се интересува само как да изиграе балета му. Нищо нямаше да ѝ попречи.

Преживя лош момент, когато в гримьорната очите му приковаха нейните. Нещо вътре в нея искаше да се разтопи и почти успя. Спаси я гордостта, както вече седмици наред. Той не я бе искал — не изцяло,

не изключително — така, както Рут го бе искала. Заболя я, задето Ник толкова лесно се съгласи, че безброй жени могат да му дадат онова, от което има нужда.

Тя се намръщи, подви крака си зад себе си и после го опъна.

Време бе някой да даде на този нахален руснак урок, помисли Рут. Прекалено много жени бяха падали в краката му. Той го очакваше, точно както очакваше неговите танцьори да правят онова, което им казваше.

Вдигна глава и отново се озова очи в очи с Ник.

Бе излязъл от своята гримборна, облечен в бяло златната туника, която щеше да носи в първо действие. Бе забелязал Рут и се бе спрял да я наблюдава. Чудеше се дали страстта, която виждаше в лицето ѝ, бе нейна собствена, или, както костюма, бе част от ролята на Карлота. Помисли, че там, в полутъмния коридор, с циганския костюм и тлеещия в очите огън, тя изглеждаше по-очарователна от всякога. В този момент Рут бе вдигнала поглед към него.

И двамата почувстваха незабавното привличане. И двамата почувстваха незабавната враждебност. Тя тръсна глава, хвърли му един свиреп поглед и изфуча като вихрушка от цветовете и поли. Несъзнателната ѝ имитация на героинята, която щеше да изиграе, го развесели.

Добре, малката, помисли той с усмивка. Тази вечер ще видим кой кого. Ник реши, че предизвикателството ще му достави голямо удоволствие.

Последва Рут зад кулисите и отпъди с ръка един или двама души, които се опитваха да го спрат. Настигна я, завъртя я към себе си и я притисна, без да обръща внимание на публиката зад сцената. Хвана я напълно неподготвена. Рефлексите ѝ нямаха време да реагират и устните му, арогантни и самоуверени, грабнаха нейните, после ги пуснаха.

Той за момент задържа ръце на раменете ѝ, нахално усмихнат.

— Това ще те докара в настроение — заяви самодоволно, обърна се и си отиде.

Напълно вбесена, тя успя само да зяпне гърба му. Тук-там се разнесе смях, който свирепият ѝ поглед изобщо не спря. Рут отново се въртна и изфуча на празната тъмна сцена.

Чака, докато се вдигнаха завесите. Чака, докато оркестърът — само струнните — засвири нейната мелодия. Чака, докато прожекторите напълно я осветиха — самотно светло петно. После започна да танцува.

Началното ѝ соло бе кратко, бързо и ярко. Когато свърши, сцената се освети, за да покаже циганския катун. Публиката избухна в аплодисменти.

Докато влизаше ансамбълът и вторите танцьори, Рут успя да си поеме дъх. Слушаше с половин ухо похвалите на помощник-хореографа. От другия край на дългата сцена виждаше Ник, който чакаше своя ред да се появи.

Надмини това, Давидов, предизвика го тя наум. Знаеше, че никога през живота си не бе танцувала по-добре. Сякаш чул неизречените ѝ думи, той ѝ се усмихна, преди да излезе.

Бе целият изтъкан от високомерие и гордост — принцът, който влиза в циганския катун да си купи дреболии. Презрително блъсна настрани дрънкулките, които му предлагаха. Властваше на сцената със своето присъствие, с таланта си. Рут не можеше да го отрече. Това я правеше още по-твърдо решена да го надмине. Изчака, докато принцът отхвърляше предложение след предложение, изчака го да покаже ясно, че циганите нямаха нищо, което той иска. После долетя плавно на сцената с високо вдигната глава. Зад ухото ѝ бе втъкната червена роза.

Привличането между тях избухна внезапно, когато очите им се срещнаха за пръв път. Моментата се подчертаваше от смяна на светлините и кресчендо на оркестъра. Карлота, като видя захвърлените съкровища, му обърна гръб и се включи в групата на своите сестри. Принцът, заинтригуван, се приближи да я разгледа по-добре.

Гневните очи на Рут отново срещнаха очите на Ник и тя нямаше никакви проблеми надменно да отметне глава, когато той хвана брадичката ѝ. Нещо в усмивката му караше очите ѝ да светят по-драматично. Ник се обърна към балетиста, който играеше ролята на нейния баща. Принцът бе намерил нещо, което искаше и предлагаше своето злато за Карлота.

Тя го отхвърли с гняв и гордост. Никой не можеше да я купи. Никой не можеше да я притежава. Като му се подиграваше и го предизвикваше, се съгласи за неговата торба със злато да му продаде един танц. Вбесен, ала неспособен да устои, принцът хвърли златото

върху купчината отказани от него дрънкулки. Започнаха първото па де дьо, опрели длани, с кипяща кръв и гневни очи.

Бързото темпо се поддържаше през целия балет. Съревнованието между тях оставаше остро, всеки прищпорваше другия да го надмине. Не говореха между действията, но веднъж, докато танцуваха наблизко, той ѝ прошепна в ухото, че трябва да пооправи своите балоте.

Вдигна я и Рут се отпусна с извита назад глава и вдигнати крака, така че Ник я държеше почти с главата надолу. Шест, седем, осем бавни, задържани удара, после тя отново като светкавица се впусна в арабеска, направи двойно завъртане. Очите ѝ бяха като два пламъка. Когато отскочи извън сцената и го остави да изпълни своето соло, Рут притисна ръце към стомаха си, като дишаше изтощено.

Отново и отново сцената гореше от огнения им танц. Когато балетът най-после свърши и двамата останаха в прегръдките си, тя успя да прошепне:

— Мразя те, Давидов!

— Мрази ме колкото си щеш — отвърна той безгрижно и в този момент избухнаха аплодисменти и викове. — Стига да танцуваш.

— О, ще танцувам, не бой се — увери го Рут задъхано и се отпусна в дълбок усмихнат поклон пред публиката.

Само тя би могла да чуе как Ник тихо се изсмя, като вдигна една от хвърлените на сцената рози и ѝ я поднесе с поклон.

— Моите балоте бяха идеални — изсъска Рут през зъби, докато той целуваше ръката и.

— Ще ги обсъдим на урока утре — Ник се поклони и отново я представи на публиката.

— Върви по дяволите, Давидов — усмихна се тя сладко на виковете „Браво“.

— След края на сезона — съгласи се той и се обърна за поредния поклон.

ПЕТА ГЛАВА

Единадесет пъти викаха Ник и Рут пред завесата. Един час след като всичко свърши, гримьорната ѝ най-после се опразни, така че тя можеше да си свали костюма. Сега бе облечена в дълга бяла рокля с тесни ръкави и висока яка. Единственото бижу, което си сложи, бяха фините златни обици, които Линдзи и Сет ѝ бяха подарили за двадесетия рожден ден. От триумфа очите ѝ бяха станали тъмни и блестящи, а страните ѝ пламтяха. Остави косите си разпуснати и свободни, като на Карлота.

— Много добре — отбеляза Доналд, когато се срещнаха в коридора.

Рут се усмихна. Знаеше, че той говори колкото за жената, толкова и за роклята, негов модел. Хвана го под ръка.

— Харесва ли ти? — очите ѝ сияеха. — Намерих я в онова магазинче за преоценени дрехи на пазара.

Доналд за наказание я ощипа по брадичката, после я целуна.

— Знам, че съм го казвал и по-рано, скъпа, но ти беше чудесна.

— О, никога не мога да го чувам прекалено често — тя със смях си запроправя път към вратата на сцената. — Искам шампанско. Галони шампанско. Струва ми се, че тази вечер бих могла да плувам в шампанско.

— Да видим дали може да се уреди.

Излязоха навън, където чакаше неговата кола.

— О, Доналд — продължи Рут в момента, в който седнаха в нея, — никога не съм се чувствала по-добре. Просто сякаш всичко си е дошло на мястото. Музиката... Музиката беше толкова съвършена.

— Ти беше съвършена — заяви той и подкара по Манхатън. — Бяха готови да съборят стените заради теб.

Прекалено възбудена, за да се облегне назад, тя приседна на ръба на седалката и се наведе към него.

— Ако мога да съхраня един момент във времето, с всичките му чувства, това би бил този балет. Тази вечер. Премиерата.

— Утре отново ще го направиш.

— Да, и ще бъде чудесно, знам. Ала няма да е така — искаше й се Доналд да я разбере. — Не съм сигурна дали изобщо някога може да бъде точно така, не съм сигурна дори и дали би трябвало да бъде.

— Сигурно след две седмици ще ти бъде малко отегчително да изпълняваш един и същ танц вечер след вечер.

Той спря до бордюра и Рут поклати глава. Защо ли се опитваше да му обяснява, мислеше тя, докато портиерът й подаваше ръка да излезе. При всички си творчески таланти като моделиер, Доналд бе здраво стъпил на земята. А на нея тази вечер й се летеше.

— Трудно е да се обясни — остави го да я поведе през широката стъклена врата към фойето на хотела. — Когато светнат прожекторите и музиката започне, нещо просто се случва. Винаги е особено. Винаги.

Банкетната зала гореше в светлини и вече бе пълна с хора. В момента, в който Рут влезе, започнаха да щракат фотоапарати. Посрещнаха я ръкопляскания.

— Рут! — Надин мина през тълпата със самочувствието на жена, която знае, че ще й направят път. Тя бе дребна, със стегнатата фигура и грацията, които издаваха бившата балерина. Светлорусата й коса бе оформена в сложна прическа, кожата й гладка и свежа. Зад ангелското й лице се криеше остър ум. Като основател на трупата, Надин Ротшилд бе посветила живота си на балета дори повече, отколкото когато бе била балерина.

Рут се обърна и се озова в прегръдките й.

— Ти беше красива — каза Надин. Рут знаеше, че това бе най-голям комплимент. Надин я отдръпна от себе си и няколко дълги секунди я гледа право в очите. Това бе неин характерен навик. — Никога не си танцувала по-добре, отколкото танцува тази вечер.

— Благодаря ти, Надин.

— Знам, че искаш Линдзи и Сет — тя я поведе през залата, като остави Доналд да се влачи в сянката им. — Ние всички сме седнали заедно.

Рут срещна първо очите на Линдзи. Това, което прочете в тях, бе пълно удовлетворение. Линдзи й протегна двете си ръце и Рут ги пое.

— Толкова се гордея с теб — гласът й бе натезал от чувства.

Сет сложи длани на раменете на жена си и погледна към племенницата си.

— Всеки път, когато те видя да танцуваш, мисля, че никога няма да можеш да танцуваш по-добре, отколкото в момента. Но ти винаги го правиш.

Рут се засмя и вдигна лице да приеме целувката.

— Това е най-прекрасната роля, която някога съм имала — обърна се, хвана Доналд за ръка и го представи.

— Аз съм голям почитател на вашите модели — усмихна му се Линдзи. — Рут ги носи много красиво.

— Любимата ми клиентка. Мисля, че вие лесно можете да ми станете втора любима клиентка — върна ѝ комплиментта Доналд. — Имате фантастичен тен.

— Благодаря — Линдзи долови професионалния тон и бе по-скоро изненадана, отколкото поласкана. — Трябва ни шампанско — обърна се тя към Рут.

Преди да бяха успели да намерят келнер, звукът на ръкоплясканията ги накара да се обърнат към входа. Рут разбра, че това трябва да бе Ник. Само той можеше да предизвика такова вълнение. Бе сам, което я изненада. Където бе Давидов, обикновено имаше жени. Рут знаеше, че той ще намери очите ѝ.

Ник бързо се измъкна от тълпата и бавно, със съвършено овладяната грация на своята професия се насочи към нея и ѝ поднесе една червена роза. Когато тя я прие, той взе ръката ѝ и я вдигна към устните си. Не каза нищо и очите му не се отделиха от нейните, докато се обърна и се отдалечи.

Просто театър, каза си Рут, ала не се сдържа и вдъхна аромата на розата. Никой не умееше по-добре от Давидов да постави една сценка. Погледна към Линдзи. В очите ѝ разчете разбиране и загриженост. Едва се сдържа да не поклати отрицателно глава. Насили се да изобрази една лъчезарна усмивка.

— Какво стана с шампанското? — попита тя.

Рут почти не ядеше. Бе прекалено възбудена, за да хапне нещо. И това не бе зле — седеше на една маса с Надин, а в трупата се шегуваха, че тя оценява балерините по килограми.

Надин смръщено изгледа шоколадовия крем на Линдзи.

— Трябва да внимаваш с тези тежки десерти, скъпа.

Линдзи със смях се наведе и я целуна по бузата.

— Ти си толкова прекрасно последователна, Надин. В света има прекалено много непредсказуеми неща.

— Не можеш да танцуваш с налепен по бедрата си крем — подчерта Надин и отпи от шампанското.

— Знаеш ли — обърна се Линдзи към Рут, — тя веднъж ме хвана с пликче чипс. Това бе едно от най-ужасните преживявания в живота ми — погледна с усмивка към Надин и облиза шоколада от лъжицата си. — Напълно уби вкуса ми към тях.

— Моите балерини изглеждат като балерини — отсече Надин. — Кожа и кости и никакви възглавнички. Подходящата диета е също толкова важна, колкото ежедневния екзерсис...

— А ежедневният екзерсис е също толкова важен, колкото дишането — довърши Линдзи и отново се засмя. — Възможно ли е наистина да са минали осем години, откак напуснах трупата?

— Ти остави зад себе си празнота, която не е лесно да се запълни.

Неочакваният комплимент изненада Линдзи. Надин бе прагматична, енергична жена, която приемаше таланта на своите балерини за даденост. Тя очакваше най-доброто и рядко смяташе похвалите за нещо необходимо.

— Е, благодаря ти.

— Това не беше комплимент, а оплакване — възрази Надин. — Ти ни напусна прекалено рано. Можеше още да танцуваш.

Линдзи се усмихна.

— Ти май имаш достатъчно млади таланти. Ансамбълът ти продължава да е най-добрият.

Надин кимна в знак на съгласие.

— Разбира се — замълча за момент. — Можеш ли да си представиш колко Жулиети съм гледала през живота си, Линдзи?

— Опасен въпрос, а? — засмя се Линдзи към Сет. — Ако кажа прекалено много, ще се разсърди, че я изкарвам много стара. Ако кажа прекалено малко, ще се обиди.

— Опитай със „значителен брой“ — предложи той и й доля шампанско.

— Добра идея — Линдзи отново се обърна към Надин: — Значителен брой.

— Доста точно — Надин остави чашата си и хвана ръцете на Линдзи. Очите ѝ неочаквано станаха сериозни. — Ти беше най-добрата. Най-най-добрата. Когато ни напусна, аз плаках.

Линдзи отвори уста, после отново я затвори, защото думите не идваха. Преглътна и поклати глава.

— Извинете ме — промълви тя, стана и бързо излезе от залата.

Широка остъклена врата водеше към терасата, обкръжаваща залата. Линдзи я отвори и пристъпи навън. Облегна се на перилата и пое дълбоко въздух. Бе ясна нощ, звездите и луната посребряваха хоризонта на Манхатън. Тя гледаше невиждащо.

След всички тези години, помисли Линдзи, и през всичкото това разстояние. Преди десет години бях готова да си отрежа ръката, за да я чуя да казва това. Остави една сълза да се изтъркаля по бузата ѝ и затвори очи. О, Господи, колко имах нужда на времето да зная това, което тя току-що ми каза. А сега...

Една ръка я докосна по рамото и тя се стресна. Обърна се в прегръдките на Ник. За момент не каза нищо, облегна се на него и се отдаде на спомени. Линдзи бе неговата Жулиета в онзи друг живот, животът, от който някога бе част.

— О, Ник, колко сме чувствителни ние и колко сме глупави.

— Глупави? — повтори той и я целуна по върха на главата. — Говори само за себе си, Птичка. Давидов никога не е глупав.

Тя се засмя и го погледна.

— Бях забравила.

— Колко си глупава! — привлече я отново към себе си и Линдзи се вдигна на пръсти да опре буза до неговата.

— Ник, ти знаеш, че колкото и дълго да те няма, колкото и да си далеч, все пак всичко това е с теб. То е не само в кръвта ти, то е в плътта и мускулите — с въздишка се измъкна от прегръдките му и отново се облегна на перилата. — Когато и да се върна, все ми се струва, че трябва да отида на екзерсис или на сбирка на трупата. То ми е вкоренено.

Ник се вгледа в профила ѝ. Вятърът развяваше косите ѝ и той отново помисли, че тя бе една от най-красивите жени, които бе срещал. И въпреки това Линдзи изглежда никога не бе осъзнавала физическата си привлекателност.

— Липсва ли ти? — попита Ник и тя се обърна към него.

— Не става дума за липса — смръщи вежди от усилието да предаде чувствата си с думи. По скоро е сякаш оставяш част от себе си на склад. Честно казано, у дома не мисля много за трупата. Толкова съм заета с децата и с моите ученички. А Сет е... — замълча и той видя как лицето ѝ се озари от усмивка. — Сет е всичко. — Обърна се към хоризонта. — Понякога, когато се връщам тук да видя как танцува Рут, спомените са толкова живи, че всичко ми се струва нереално.

— Това натъжава ли те?

— Малко — призна Линдзи. — Но въпреки това е хубаво чувство. Когато погледна назад, мисля, че няма нещо в живота ми, което бих променила. Аз съм много щастлив човек. А Рут... — отново се усмихна, загледана в Ню Йорк. — Гордея се с нея, вълнувам се за нея. Толкова е добра, толкова невероятно добра. По някакъв начин отново се чувствам част от всичко това.

— Ти винаги ще бъдеш част от него, Линдзи — Ник улови краищата на косите ѝ. — Талант като твоя не се забравя.

— О, не, стига комплименти за тази вечер — тя се засмя треперливо и тръсна глава. — Точно това ме разстрои — пое дълбоко въздух и се обърна към него. — Знам, че бях добра балерина. Много ценя годините с твоята трупа, балетите, които съм изтанцувала с теб. Майка ми още пази албумче с изрезки от вестници, един ден децата ми ще го разглеждат — усмихна му се озадачено. — Представи си само.

— Знаеш ли, винаги ми е трудно да си мисля за теб като за майка на две пораснали деца.

— Защо?

Той се усмихна и хвана ръката ѝ.

— Защото е толкова лесно да си спомня първия път, когато те видях. Когато аз дойдох в трупата, ти беше още солистка. Гледах те как репетираш „Спящата красавица“. Ти беше Феята на цветята и не беше доволна от своите фуете.

— Как можеш да помниш всичко това?

Ник вдигна вежди:

— Защото първата ми мисъл беше как да те вкарам в леглото си. Не можех да те поканя — по онова време английският ми не беше толкова добър.

Линдзи прихна.

— Доста бързо се научи. Макар че, доколкото си спомням, ти никога на никакъв език не си ми предлагал да дойда в леглото ти.

— А ти щеше ли да дойдеш? — той наклони глава я погледна. — Вече повече от десет години се чудя.

Линдзи се вгледа в сърцето си, докато в същото време се вглеждаше в лицето му. Чуваше шума през прозорците и приглушеното жужене на движението далеч под тях. Опита се да мисли за Линдзи Дън, която бе съществувала преди десет години. Накрая се усмихна и поклати глава:

— Не знам. Може би така е по-добре.

Ник обви ръка около нея и тя се облегна на рамото му.

— Права си. Не съм сигурен дали би било добре да го знаем.

Замълчаха, а мислите им се отнесоха.

— Доналд Кайзър изглежда симпатичен човек — обади се Линдзи и почувства как ръката на Ник леко се напрегна.

— Да.

— Рут не е влюбена в него, разбира се, но пък и той не е влюбен в нея. Мисля, че са си приятна компания — Ник не отговори и Линдзи вдигна глава да го погледне. — Ник?

Той се наведе към нея и ясно разчете в очите ѝ неизречените мисли.

— Ти виждаш прекалено много — измърмори.

— Познавам те... Познавам Рут.

Той се намръщи на небето.

— Боиш се, че ще я нараня.

— Тази мисъл ми мина през ума — призна Линдзи. — Както ми мина през ума и че тя може да нарани теб — Ник я погледна и Линдзи продължи: — Трудно е, когато ви обичам и двамата.

Той сви рамене, пъкна ръце дълбоко в джобовете си и отстъпи няколко крачки от нея.

— Танцуваме заедно, това е всичко.

— Това едва ли е всичко — възрази Линдзи, ала Ник се обърна раздранено и тя изпревари възражението му: — О, не искам да кажа, че сте любовници, пък и да сте, не е моя работа. Но, Ник... — въздъхна, като забеляза гнева в очите му. — Не е възможно човек да ви погледне двамата и да не види.

— Какво искаш? — настоя той. — Обещание, че няма да я вкарам в леглото си?

— Не — Линдзи спокойно се приближи до него. — Аз не искам обещания и не давам съвети. Надявам се само да ти дам подкрепа, ако имаш нужда от нея.

Видя как гневът в очите му угасва.

— Тя е дете — измърмори Ник.

— Тя е жена — поправи го Линдзи. — Рут едва ли някога е била дете. Когато за пръв път я срещнах, тя вече беше пораснала в много отношения.

— Може би е по-безопасно да я смятам за дете.

— Ти си спорил с нея.

Ник се засмя и отново се обърна към нея.

— Птичка, аз винаги споря с моите партньорки, да?

— Да — съгласи се Линдзи и реши да остави нещата дотук. Вместо да го притиска, му протегна ръка. — Имали сме големи спорове, Давидов.

— Най-хубавите — Ник стисна между дланите си ръката ѝ. — Ела да те заведа вътре. Трябва да празнуваме.

— Казах ли ти колко прекрасен беше тази вечер и колко е блестящ балетът ти?

— Само веднъж — той ѝ се усмихна със своята очарователна усмивка. — А това едва ли е достатъчно. Аз съм много самолюбие — трапчинките на бузите му станаха по-дълбоки. — Колко бях прекрасен?

— О, Ник! — Линдзи се засмя и обви ръце около него. — Толкова прекрасен, колкото може да е прекрасен един Давидов.

— Подходящ комплимент — реши той. — А това значи много по-блестящ от който и да е друг.

Линдзи го целуна.

— Толкова се радвам, че не се променяш.

И двамата се обърнаха, като чува, че вратата се отваря. Сет излезе на балкона.

— Ах, хванаха ни — заяви Ник с усмивка и продължи да държи Линдзи в прегръдките си. — Сега твоят архитект ще ми счупи и двата крака.

— Може би ако помолиш за милост... — предложи Линдзи и се усмихна на Сет.

— Давидов да моли за милост? — Ник завъртя очи и я пусна. — Тази жена е луда.

— Често — съгласи се Сет. — Ала аз се съобразявам с това — ръката на Линдзи се пъхна в неговата — Хората питат за теб — съобщи той на Ник.

Ник кимна и хвърли един бърз поглед към залата.

— Докога сте тук?

— Само тази вечер — отговори Сет.

— В такъв случай ще ви кажа довиждане сега — протегна ръка на Сет. — Досвидания, приятел. Ти си мъж за завиждане. Досвидания, Птичка.

— Довиждане, Ник — Линдзи го проследи с поглед и въздъхна.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Сет.

— Колко добре ме познаваш — промълви тя.

— Колко много те обичам — прошепна той и я привлече в прегръдките си.

— Сет, беше много приятна вечер.

— Никакви съжаления?

Линдзи знаеше, че Сет намекваше за кариерата ѝ, за избора, който бе направила.

— Не. Никакви съжаления — вдигна лице и срещна устните му.

Целувката бе дълга и дълбока, с нотка на глад. Тя чу тихия звук на удоволствие, когато той я привлече по-близо. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и обхванаха раменете му. Винаги е като първия път, помисли Линдзи. Всеки път, когато ме целува, е като първия път.

— Сет — прошепна в устните му, — тази вечер съм много, много уморена като за прием.

— Хм — устните му се насочиха към ухото ѝ. — Беше тежък ден. Би трябвало да се измъкнем в нашата стая и да си починем.

Тя тихо се засмя.

— Добра идея — отново го целуна. — Може би трябва да поръчаме бутилка шампанско... Да отпразнуваме балета.

— Голяма бутилка шампанско — реши Сет и я отдръпна дотолкова, че да се усмихне в лицето ѝ. — В края на краищата, балетът беше отличен.

— О, да — Линдзи хвърли един поглед към вратата, която ги отделяше от тълпата хора и отвърна на усмивката на съпруга си. — Нали няма да смутим тържеството?

— Какво тържество? — попита той, хвана я за ръка и я поведе край вратата. — От източната страна има друг вход.

Линдзи се засмя.

— Архитектите винаги знаят най-важните неща — забеляза тя.

ШЕСТА ГЛАВА

До края на първата седмица „Червената роза“ пожъна всепризнат успех. Трупата играеше всяко представление пред пълна зала. Рут четеше рецензиите и разбираше, че това бе повратна точка в нейната кариера. Тя даваше интервюта и се стараше да представи балета, трупата и себе си.

Бе лесно да се съсредоточи върху работата и успеха си. Не бе лесно да се справи с чувствата си, когато вечер след вечер танцуваше с Ник. Казваше си, че това са чувствата на Карлота. Че това бе просто вживяване в ролята, която играеше. Да се влюби в Давидов бе невъзможно. Той бе погълнат от балета. Рут също. Ник се интересуваше само от краткотрайни физически отношения. Ако решеше да се обвърже с някой мъж, тя щеше да иска чувства — дълбоки, трайни чувства. Примерът на собствените ѝ родители и на Линдзи и Сет не ѝ даваше да приеме каквото и да било друго. Ник бе властен, себичен и неразумен — все качества, които Рут не търсеше в един любовник. Той я смяташе за глупава и романтична.

Трябваше да си го напомня след всяко представление, когато кръвта пулсираше и желанието за него кипеше в нея. Трябваше да си го напомня, когато нощем лежеше будна, а съзнанието ѝ бе още побудно.

Срещаша се почти изключително само на сцената, така че когато застанеха лице в лице, изкушението да се вживеят в ролите, които играеха, бе силно. Всеки път, когато Рут се усещаше, че губи идентичността на Карлота или разстоянието си от Ник, си спомняше недостатъците му. Тя имаше планове за живота си, и за професионалния, и за личния. Осъзнаваше, че Ник бе мъжът, който можеше да попречи на тези планове.

Смяташе се за самостоятелна и независима. Трябваше да бъде, след като бе израснала без установен дом и без истинско детство. Когато бе малка, нямаше постоянни приятелчета, с които да си играе, и бе научена да не се привързва към домовете, които родителите ѝ

наемаха, защото те никога не бяха домове за дълго. Апартаментът ѝ в Ню Йорк бе първото място, което си позволи да обикне. Той си бе неин — платен с парите, които сама печелеше, пълен с неща, които бяха важни за нея. През годините, когато бе живяла там бе разбрала, че може да го направи свой дом. Рут имаше самочувствие като жена и като балерина. Вбесяваше се, че Ник бе единственият човек на света, който можеше да я накара да се чувства несигурна в единия или другия смисъл.

Професионално той можеше да я предизвика или стресне с думи или изражение. А тя добре осъзнаваше колко я смуцава като жена.

Момичешкото влюбване отдавна бе преминало. Години наред страстта ѝ бе насочена към балета. Мъжете, с които се срещаше, ѝ бяха приятели, компаньони. Ник бе звездата на трупата, учителят, професионалният партньор. Струваше ѝ се странно, че чувствата ѝ към него можеха толкова бързо да се променят и засият. Може би, мислеше Рут, би било по-лесно да се влюби в непознат, отколкото да се окаже в неловкото положение внезапно да започне да я привлича мъж, с когото се бе познавала и работила от години. Нямахше къде да избяга от непрекъснатия всекидневен контакт.

Ако бе въпрос само на физическо привличане, тя имаше чувството, че би могла да се справи с него. Но това, което я тревожеше, бе емоционалното обвързване. Чувствата ѝ към Ник бяха сложни и дълбоки. Рут му се възхищаваше, бе очарована от него, вбесяваше му се и му се доверяваше безрезервно — професионално. Лично тя знаеше, че той само поради това, което бе, можеше да я унищожи и погълне. Нямахше желание да бъде жертва. Страхуваше се, че любовта означава зависимост, а зависимостта означаваше липса на контрол.

— Колко си далеч?

Рут се обърна рязко и видя Френси, застанала на вратата на нейната гримьорна.

— О, на километри — призна тя. — Ела, седни тук.

— Май беше потънала в дълбоки мисли — забеляза Френси.

Рут започна да сресва косата си назад в конска опашка.

— М-м-м — отвърна тя неопределено. — Срядата е най-дългият ми ден. Само като си помисля, че имам две представления, и краката ми се схващат.

— Седем извиквания пред завесата като за матине не са шега работа — Френси се отпусна на един стол. — Горкият Ник в момента дава поредното интервю на журналист от „Ню Трендс“.

Рут се позасмя и върза косата си с кожена панделка.

— Той ще е абсолютно чаровен, а акцентът му ще става все по-неразбираем.

— Спасибо — произнесе Френси. — Една от малкото руски думи, които знам.

Рут се обърна към нея:

— Откъде си я научила?

— О, зубрих малко руски преди няколко години, когато мислех, че ще мога да омагьосам Ник — Френси се засмя и извади от джоба си една дъвка. — Не стана. Той само се смееше и от време на време ме потупваше по главата. А на мен ми се привиждаха цигански цигулки и дива страст — тя вдигна рамене и въздъхна. — Ник сякаш винаги беше зает, ако разбираш какво имам предвид.

— Да — Рут я изгледа изпитателно. — Никога не съм знаела, че се... Че се интересуваш от Ник в този смисъл.

— Мила моя — усмихна ѝ се съчувствено Френси, — коя жена над дванайсет години не би се интересувала? — тя се засмя и протегна крака към тавана. — Аз обичам мъжете и не се боря срещу това — отпусна ръце в скута си. — Току-що приключих сериозната си връзка с дерматолога.

— О, съжалявам.

— Недей да съжаляваш. Замислила съм се за друга сериозна връзка с един артист, с когото се запознах миналата седмица. Той е Прайс Ренълдс от „Ново поколение“ — като видя неразбиращия поглед на Рут, Френси поясни: — Сапунената опера.

Рут поклати глава и устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Не съм попадала на нея.

— Той е висок, с широки рамене и тъмни, замечтани очи. Може това да е мъжът за мен.

Рут замислено прехапа устни.

— Откъде знаеш, че това е мъжът за теб? — срещна очите на Френси. — Какво те кара да мислиш, че може да бъде?

— Дланите ми се потят — Френси се засмя на невярващото ѝ изражение. — Не, наистина. Всеки път. За теб това не важи — Френси

спря да се усмихва и се наведе напред, както правеше, когато ставаше сериозна. — За теб не би било достатъчно да мислиш, че някой би могъл да бъде мъжът за теб. Ти трябва да знаеш, че е той. Тази година два пъти съм се влюбила. Миналата година поне четири-пет пъти. Колко пъти си била влюбена ти?

Рут я погледна смутено.

— Ами, аз... — никога, осъзна тя. Не бе имало нито един път.

— Не бъди толкова поразена — Френси скочи от стола със същата импулсивност, която показваше и на сцената. — Ти никога не си била влюбена, защото за теб има само едно значение на тази дума. Когато се случи, ще разбереш — сложи приятелски ръка на раменете ѝ. — Ще разбереш, че е това. Ти не си несигурна като мен. Ти знаеш какво искаш, какво ти трябва. Не си готова да се задоволиш с нищо по-малко.

— Несигурна? — Рут се усмихна изненадано на приятелката си. — Никога не съм си представяла, че може ти да си несигурна.

— Аз имам нужда някой да ми казва, че съм хубава, че съм умна, че съм обичана. Ти нямаш — тя пое дъх. — Когато бяхме в ансамбъла, ти знаеше, че няма да останеш там. Никога не си имала никакви съмнения — отново се усмихна. — И никой друг също. Ако намериш мъж, който да значи за теб толкова, колкото балетът, ще имаш всичко.

Рут сведе очи.

— Ала той ще трябва да има същите чувства към мен.

— Това е част от риска. То е като да ти се схване мускул. Адски боли, но не спиращ да танцуваш. На теб още не ти се е схващал мускул.

— Страхотна си по аналозиите.

— Философствам само на празен стомах. Искаш ли да хапнем?

— Не мога, имам среща с Доналд — Рут взе часовника си от масичката. — И вече закъснявам.

— Приятно прекарване. Джордж ще ме вземе довечера след представлението. Можеш да му хвърлиш едно око.

— Кой Джордж?

— Джордж Мидмайър — Френси се насочи към вратата и ѝ се усмихна през рамо. — Доктор Прайс Ренълдс. Той е неврохирург с разпадащ се брак и хитра любовница, която може да е бременна. Гледай го утре.

Тя излезе. Рут се засмя и грабна чантичката си.

Закусвалнята, в която трябваше да се срещне с Доналд, бе през две преки. Тя се забърза. Знаеше, че закъснява вече с десет минути, а Доналд обикновено бе съвсем точен. Имаше съвсем малко време, преди да трябва да се върне за сбирката на трупата.

В момента, в който отвори вратата, я посрещна силният гъст аромат на говеждо печено и туршия. Закусвалнята не бе пълна, защото най-натовареното време за обед бе минало, ала още имаше хора. Двама старци играеха шах на една отдалечена маса, затрупана с остатъци от обета им.

Погледът на Рут се плъзна над тях и откри Доналд. Бе се облегал назад на стола си и пушеше. Тя мина леко, с неосъзната самоувереност между редиците от маси.

— Извинявай, Доналд, закъснях — наведе се и бързо го целуна, преди да седне. — Поръча ли?

— Не — той изтръска цигарата си. — Чаках те.

Рут вдигна вежди. В тона му се криеше нещо. Но понеже го познаваше, си нареди да изчака. Каквото и да имаше да ѝ казва, щеше да ѝ го каже, когато режи.

Към масата им се приближи закръглен мъж е бяла престилка.

— Плодова салата и чай, моля — усмихна му се тя.

— Бяла риба и кафе — Доналд изобщо не го погледна. Мъжът изсумтя и се затътри обратно. Рут се засмя на гърба му.

— Обядвал ли си някога тук? — попита тя Доналд. — Истинска лудница е. В най-натоварените часове едно момче му помага, ала и двамата се движат с една и съща скорост. Адажио.

— Рядко ям в такива заведения — отбеляза Доналд, дръпна за последен път от цигарата си и я загаси.

Рут отново долови нещо в гласа му, но продължи да чака.

— Днес това наистина е най-много, за което имам време. Сигурно и за теб денят е напрегнат, с това ревю и приема довечера — тя провеси чантичката си на облегалката на стола и опря лакти на масата. — Всичко добре ли върви?

— Така изглежда. Естествено, някои разправии в последния момент. Темпераментни противоречия между главния ми крояч и главната шивачка — сви рамене. — Както обикновено.

— Това ревю е важно, нали? — Рут наклони глава, озадачена от хладния му тон.

— Да, важно е — погледна я право в очите. — Затова исках да бъдеш с мен.

Тя посрещна погледа му, ала замълча, докато стовариха безцеремонно храната на масата пред тях. Демонстративно взе лъжицата, но не докосна салатата си.

— Знаеш, че не мога, Доналд. Вече го обсъждахме.

Той сипа голяма лъжица захар в кафето си.

— Знам също, че имаш дубльорка. Едно пропуснато представление не може да е кой знае колко страшно.

— Дубльорката е за случай на сериозни проблеми. Не мога да пропусна представление, защото искам да отида на среща.

— Това не е точно кино и пица — възрази Доналд сприхаво.

— Знам, Доналд — Рут отпи от чая си. Зад очите си започваше да чувства леко пулсиране. — Ако можех, щях да дойда.

— Аз не те оставих сама на премиерата.

— Това не е честно! — тя остави чашата си. От студеното му навъсено изражение разбираше, че вече бе сърдит. — Ако ти имаше същата вечер ревю, нямаше да го пропуснеш, за да дойдеш на премиерата, а и аз нямаше да искам това от теб.

— Ти нямаш желание да съобразяваш ангажиментите си с мен и с моята работа.

Рут помисли за приемите и коктейлите, на които бе ходила по негово настояване.

— Давам ти каквото мога, Доналд. Когато започнахме да се срещаме, ти знаеше моите приоритети.

Той престана да бърка кафето си и остави лъжичката на масата.

— Не е достатъчно — заяви студено. Тя почувства как стомахът ѝ се свива. — Искам тази вечер да си с мен.

Рут вдигна вежди.

— Това ултиматум ли е?

— Да.

— Извинявай, Доналд... — гласът ѝ бе тих, ала не извинителен. — Не мога.

— Не искаш — възрази той.

— Едва ли има значение как ще го наречеш — каза тя уморено.

— Довечера ще заведем на ревюто Джърмейн.

Рут го погледна. В избора му имаше определена пресметливост. Най-голямата му конкурентка вероятно щеше да му бъде по-полезна от една балерина.

— Напоследък няколко пъти я водя с мен — обясни Доналд. — Ти беше заета.

— Разбирам — отвърна уклончиво Рут, макар че от думите му я заболя.

— Напоследък си прекалено погълната от себе си. В живота ти няма нищо, освен балета. Ти не искаш да намериш в него място за мен, за който и да е мъж. Ти си егоист, Рут. Екзерсис след екзерсис, репетиции, представления. Балетът е всичко, което искаш, всичко, което имаш.

Думите му първо я потресоха, после я жегнаха. Тя се пресегна да вземе чантичката си, но той я хвана за рамото.

— Не съм свършил — натисна я здраво на стола. — С часове стоиш пред тези огледала и какво виждаш? Едно тяло, което чака хореографът да му каже какво да прави. Колко често ти се случва да се движиш сама, Рут? Колко често чувстваш нещо, което не е програмирано в теб? Какво ще имаш, когато престанеш да танцуваш?

— Моля те... — тя прехапа устни, като се мъчеше безуспешно да спре избликналите сълзи. — Това е достатъчно.

Доналд сякаш изведнъж се фокусира върху лицето ѝ и рязко я пусна.

— По дяволите, Рут, извинявай!

— Не! — тя трескаво тръсна глава, бутна назад стола си и се изправи. — Не казвай нищо повече! — Втурна се навън.

Задущният летен въздух я удари в лицето. За момент Рут се огледа объркано, после тръгна към залата.

Бързаше през морето от непознати. Стрелите на Доналд бяха попаднали право в целта и бяха заседнали дълбоко. Наистина ли бе само робот? Едно празно тяло, което чака да бъде напълнено по заповед на хореографи и композитори? Така ли я виждаха хората отвън — като балерина от музикална кутийка, която танцува безкрай, докато музиката спре?

Чудеше се колко истина има в гневните му думи. Профуча през входната врата и се насочи право към гримьорната си.

Щом влезе, затвори вратата и се облегна на нея. Цялата трепереше. Няколко забележки от Доналд я бяха изкарали от равновесие. Бавно се приближи до огледалото и запали всички светлини. Изпитателно се вгледа в лицето си.

Бе ли я направила любовта ѝ към балета егоистична и едноизмерна? Наистина ли бе неспособна да изпитва дълбоки чувства към някой мъж, да се обвърже?

Притисна длани към бузите си. Кожата ѝ бе мека, гладка, ароматът на ръцете ѝ бе женствен. Ала беше ли тя жена? Рут видя паниката в очите си. Къде свършваше балерината и къде започваше жената? Тя тръсна глава и се отвърна от своя образ.

Прекалено много огледала, помисли внезапно. В живота ѝ имаше прекалено много огледала, а вече не бе сигурна какво отразяват те. Каква щеше да бъде след десет години, когато балерината стигнеше залеза на своята кариера? Щяха ли спомените и изрезките от вестници да са всичко, което има?

Рут затвори очи и си наложи няколко пъти да поеме дълбоко въздух. До вдигането на завесата оставаха три часа. Нямаше време да се рови в такива проблеми. Щеше да мисли за тях след представлението.

Реши, че това, което ѝ трябва, е обедът, от който преди малко се отказа и слезе долу в столовата да си вземе чаша чай и една ябълка. Познатата атмосфера ѝ помогна да се успокои. Чуваха се оплаквания от схванати мускули, от невъзможни танцови съчетания, от стиснатостта на Надин и от проблемите с водопровода на четвъртия етаж. Когато стигна отново пред вратата на гримьорната си, се чувстваше по-уверена.

— Рут!

Тя спря с ръка на дръжката и погледна през рамо.

— Здравей, Лия — опита се поне малко да се зарадва, че вижда елегантната руса балерина.

— Отзивите за теб са прекрасни — в момента, и който Рут отвори вратата, Лия се вмъкна в гримьорната. Рут знаеше склонността на блондинката да създава проблеми, но имаше чувството, че за днес бе понесла достатъчно.

— Роза за целия балет — съгласи се тя и седна пред масата си. Лия се настани на стола. — Ала не вярвам тук да намираш балетни

рецензии — кимна към клюкарския вестник, който държеше Лия.

— Човек никога не знае чие име ще изскочи тук — Лия й се усмихна и прелисти вестника. — Случайно видях, че се споменава един твой приятел. Къде беше? А, да, ето го... „Доналд Кайзър, известен моделиер, напоследък се движи с непримиримата си конкурентка, Джърмейн Джоунс. Очевидно интересът му към балета е избледнял.“ — Лия вдигна очи и й се усмихна съчувствено: — Мъжете са такива свине, нали?

Рут преглътна гнева си.

— Нали.

— И е толкова унижително да разбереш от вестника, че са те зарязали.

Рут се изправи на стола. Страните й пламнаха, после побледняха.

— Казаха ми го и лично — съобщи тя спокойно. — Така че едва ли има значение.

— Той беше толкова хубав — отбеляза Лия и старателно сгъна вестника. — Разбира се, ще се появи някой друг.

— Не съм ли ти казвала за тексасеца? — Рут се изненада от себе си, но любопитството в очите на Лия й даде сили да продължи.

— Тексасец ли? Какъв тексасец?

— О, гледаме да не се вдига много шум — импровизира Рут. — Той не може да се позволи да се споменава името му, преди окончателно да получи развод. Нали разбираш, купища пари, а втората му съпруга не е много сговорчива — успя да изобрази една бавна усмивка. — Представяш ли си, той й предлага вилата в Северна Италия, а тя настоява за колекцията му от картини. Френски импресионисти.

— Разбирам — Лия присви очи като котка. — Е, много си загадъчна.

— Като сфинкс.

— Трябва да внимаваш какво ще разбере Ник — предупреди я Лия и облиза устни. — Той наистина мрази клюките. Сега ще иска да е особено внимателен, докато уточнява плановете си за онова предаване по кабелната телевизия.

— Какво предаване?

— Не знаеше ли? — Лия отново изглеждаше доволна. — Представяне на трупата, разбира се, и на основните танцьори. Аз,

естествено, ще играя Аврора, вероятно сцената със сватбата. Сигурно Ник смята да направи едно па де дьо от „Корсар“ и, разбира се, нещо от „Червената роза“ — тя нарочно замълча и се усмихна. — Имаме цели два часа екранно време. Ник е много въодушевен. — Хвърли един поглед към Рут. — Странно, че не ти е споменал нищо, но може би мисли, че няма да ти е до това след напрежението от последните няколко седмици — Лия стана да си тръгне. — Не се безпокой, скъпа, той до няколко дни ще направи съобщение. Сигурна съм, че ще те включи някъде — пусна вестника на стола. — Танцувай добре — пожела тя и излезе, като тихо затвори вратата след себе си.

СЕДМА ГЛАВА

Няколко дълги минути Рут седя, вторачена в затворената врата. Как можеше Лия да знае за такъв грандиозен проект, а тя да е в неведение? Освен ако Ник имаше намерение да я изключи...

Рут знаеше, че двамата с Ник имат лични проблеми, но професионално... Професионално, спомни си тя, бе му казала, че след тази постановка никога повече няма да танцува с него. Вярваше си, поне в момента, в който му го каза. Ала означаваше ли това, че нямаше да танцува и с никой друг? Можеше ли Ник да е толкова отмъстителен?

Рут знаеше, че е добра балерина. Би ли се отказал Ник от нея по лични причини? В края на краищата, тя го бе заплашила. Затвори очи и се опита да се пребори с гаденето, надигащо се в стомаха ѝ.

След онази вечер той почти не бе говорил с нея. Това ли бе неговият начин да я накаже, задето заяви, че не го иска или не се нуждае от него като партньор? Би ли оставил някоя друга да танцува Карлота? Тази мисъл бе повече, отколкото Рут можеше да понесе. Отново и отново си казваше, че е глупаво да си позволи толкова да се привърже към една роля. Много други жени можеха да станат Карлота. Тя просто бе първата. И въпреки това знаеше, че има не по-малък принос от Ник в създаването на ролята. Бе вложила душата си в нея.

Отвори очи и погледна вестник „През ключалката“, който Лия бе оставила на стола ѝ. Лия добре си бе свършила работата, осъзна Рут. Бе се опитала да я разстрои преди представлението и бе успяла. Всичко, което Доналд ѝ бе казал — всички чувства на съмнения и несигурност — се бяха събудили отново. Сега се страхуваше, че Ник ще я изгони от трупата, когато свърши ангажиментът ѝ в „Червената роза“.

Рут зарови за момент лице в дланите си и се опита да се отърси от всичко това. Предстоеше ѝ представление. Нищо не трябваше да ѝ попречи. Тя бе балерина и никой не можеше да ѝ отнеме това.

След по-малко от час Рут излезе от гримьорната си и отиде да загрява зад кулисите. Все още трепереща, се опита да се съсредоточи върху ролята, която трябваше да изиграе. Друга вечер би оставила Рут Бениън в гримьорната. Но не и тази вечер. Тази вечер щеше да ѝ е трудно да постигне волната самоувереност и сила на Карлота.

Машинално разхлаби мускулите си, като се опита да се отърси от думите на Доналд и Лия, ала те продължаваха да се въртят в ума ѝ.

Звуците на настройващия се оркестър я върнаха в настоящето. Всичко ѝ се струваше фалшиво — костюмът, светлините, декорите. Чувстваше се студена, вцепенена. Не можеше да си спомни първите движения от балета.

Ник излезе от своята гримьорна. Очите му потърсиха Рут. Това му бе навик и този път той го раздразни. Почувства слабост, макар и лека, и тя го разтревожи. Рут Бениън бе започнала да става неговата слабост. Тя бе студена като есен и знойна като лято. Преходът хвърляше нервите му в хаос и никак не му харесваше.

Бе трудно да се справи с желанието си, което не намаляваше дори когато тя изглеждаше безразлична към него, а после го предизвикваше да я вземе в момента, в който излезеше на сцената. Никоя жена досега не го бе карала да се чувства едновременно вързан и пришпорен.

Ник долови напрежението в гърба ѝ, въпреки че не виждаше лицето ѝ. Тялото ѝ говореше красноречиво.

— Рут...

Като чу гласа му, вече напрегнатите ѝ рамене съвсем се схванаха. Тя се обърна бавно, като се помъчи да овладее изражението си. По лицето му пробяга нещо, после то стана студено и затворено.

— Какво има?

— Нищо — Рут се надяваше, че гласът ѝ звучи както винаги. Не трепна, когато той хвана брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ. Под грима кожата ѝ бе бледа, очите ѝ потъмнели и нещастни.

— Болна ли си? — ако бе усетила загриженост в гласа му, щеше да рухне.

— Не.

Ник внимателно се взря в нея и отпусна ръка.

— Тогава се стегни. След малко трябва да танцуваш. Ако си се скарала с приятеля си, сълзите ще трябва да почакаат.

Чу я как рязко пое въздух и видя как очите ѝ се замъглиха от болка.

— Ще танцувам, не бой се. Която и да си решил да ме замести, няма да изиграе тази роля по-добре.

Ник присви очи и стисна рамото ѝ.

— За какво говориш?

— Недей... — тя се отърси от ръката му. — Стига ми за тази вечер. Не ми трябва нищо повече — гласът ѝ пресекна и, проклинайки се наум, Рут се приближи до сцената в очакване да излезе. Няколко пъти пое дълбоко въздух и се опита, колкото бе възможно, да освободи съзнанието си.

Встъпителният ѝ танц не мина добре. Рут се успокояваше, че само най-острият поглед би могъл да открие някаква грешка. Технически движенията ѝ бяха безупречни, но тя знаеше, че една балерина трябва да вложи в танца не само тяло. Невъзможността да даде повече я разтърси още повече.

Излезе за втори път и след миг вече танцуваше с Ник.

— Дай малко живот — прошепна той тихо, докато Рут се въртеше в двоен пирует. Вдигна я в арабеска. — Танцуваш като робот.

— Нали това искаш? — изсъска тя в отговор.

Жете, жете, арабеска и отново бе в ръцете му.

— Ядосай се — измърмори Ник и отново я вдигна. — Мрази ме, ала мисли за мен. За мен!

Бе трудно да мисли за каквото и да било друго. През цялото представление очите му настояваха за това. До последното действие нервите на Рут бяха опънати до скъсване. В нея бушуваха такива чувства, че се страхуваше да не ѝ стане лошо.

Никога досега не се бе молила представлението да свърши по-бързо. Главата ѝ пулсираше отчаяно, но тя се бори докрай. Когато завесата падна, рухна върху Ник.

— Каза, че не си болна — той я хвана за раменете. Рут тръсна глава. — Можеш ли да излезеш да се поклониш?

— Да. Да, разбира се — опита се да се отскубне от ръцете му. Ник за момент я задържа, после, когато очите ѝ се вдигнаха въпросително към него, я пусна и я хвана за ръката.

Аплодисментите се заглушаваха от тежката завеса, ала Ник кимна и завесата се вдигна. Ръкоплясканията бяха оглушителни. Рут премигна от гръмкия шум. Отново и отново се покланяше, вкопчила се в успокоението, че дългият ден бе почти свършил.

— Достатъчно — отсече Ник, когато завесата отново се разтресе от аплодисменти. Поведе я извън сцената.

— Ник... — подзе Рут объркано, защото нейната гримьорна бе в противоположната посока.

— Госпожица Бениън е зле — съобщи той на помощник-режисьора, докато прелитаха покрай него. — Тя си отива вкъщи и няма да се среща с никого.

— Ник, не мога — възпротиви се Рут. — Трябва да се преоблека.

— По-късно — само дете не я блъсна в асансьора. — Отиваме в моя кабинет — натисна бутона и вратите се затвориха. — Ще поговорим.

— Не мога — възрази тя с нарастваща паника. — Не искам.

— Ще поговорим. Сега стой мирно. Цялата трепериш.

Тъй като знаеше, че Ник е готов да употреби и сила, за да направи каквото бе решил, Рут притихна и когато вратите се отвориха, се остави да я поведе по коридора. Без ни най-малко колебание той се насочи към кабинета си. Бутна я вътре, светна лампите, после затвори вратата и заключи.

— Седни — заповяда кратко и се насочи към ниското украсено с резба барче.

Рут рядко бе попадала в тази стая. Тя говореше за една друга страна на Николай Давидов, балетиста, хореографа. Това бе неговото административно царство. Тук той приемаше богатите, искаше от тях пари, за да поддържа трупата жива. Рут лесно си го представи, седнал зад тежкото дъбово бюро, излъчващ очарование и измъкващ долари от покровителите. Не бе ли чувала Надин да казва, че Ник за трупата е не по-малко ценен зад бюрото, отколкото на сцената?

Чар. Обаяние. Тази щедра, интимна усмивка, на която бе невъзможно да се откаже. Да, за това се искаше талант, както и за двойния скок алегро. И стил. Какво бе талантът без стил? Давидов имаше достатъчно и от едното, и от другото.

Рут огледа внушителния кабинет със стари, стилни мебели и тежки кожени фотьойли. Колко хиляди долари бяха започнали в този

кабинет своето пътуване от копринени джобове към декори, костюми и прожектори? Кой елегантен любител на балета бе платил за костюма, с който тя бе облечена в момента?

— Казах да седнеш.

Рязката заповед на Ник прекъсна мислите ѝ. Рут се обърна, но преди да успее да каже нещо, се озова обърната към дивана. Неподлежащият на обсъждане натиск върху раменете ѝ я убеди да седне. В ръцете ѝ бе пъхната пълна до четвъртината чашка с бренди.

— Пий — заповяда той и се върна до барчето да сипе и на себе си. После седна до нея, отпусна се на облегалката на дивана и се вгледа в нея. Вдигна вежди и тя отпи от брендито.

Мълчаливо продължаваше да я наблюдава, докато въртеше в ръце чашата си. Тишината бе абсолютна. Рут отново отпи и съсредоточи цялото си внимание върху една драскотина на дървото.

— Е... — гласът му привлече погледа ѝ. Без да отделя очи от нея, Ник вдигна чашата си. — Кажи ми.

— Няма нищо за казване.

— Рут! — той се вторачи в коняка, сякаш преценяваше от каква реколта е. — Ти знаеш, че на моменти аз съм много търпелив човек. Сега — подчерта Ник и отново я погледна в очите — не е такъв момент.

— Радвам се, че изяснихме това — тя неспокойно допи коняка си и остави чашката. — Е, благодаря за питието — още преди да понечи да стане, той я хвана здраво за китката.

— Не предизвиквай късмета си — предупреди я тихо и отпи, без да бърза. — Отговори. Веднага.

— Мога ли първо да чуя въпроса, моля? — тонът ѝ бе спокоен, ала пулсът ѝ, който бясно се блъскаше в пръстите му, я издаваше.

— Какво ти имаше тази вечер?

— Малко не бях в настроение. — Рут нетърпеливо сви рамене.

— Защо?

— Просто настроение. Случва ми се — опита се безуспешно да освободи ръката си. Лекотата, с която Ник я удържа, бе вбесяваща. — Нямам ли право на личен живот? На лични чувства?

— Не и когато ти пречат на работата.

— Аз не мога да танцувам като машина — страстта, която се опитваше да овладее, се прокрадна в гласа ѝ. — Кой каквото ще да

мисли. Аз не съм просто някакво тяло, което танцува, когато някой друг свири. Ох, пусни ме! — отново дръпна ръката си. — Не искам да говоря с теб!

Той остави чашата си, без да обръща внимание на протестите ѝ.

— Кой ти е втълпил такива мисли? — хвана я за раменете, за да не ѝ позволи да се отвърне. — Твоят моделиер? — тя поклати глава, но изражението ѝ я издаде. Ник тихо изруга на руски и стисна по-силно раменете ѝ. — Погледни ме! — заповяда той. — Не разбираш ли кога ти говорят глупости?

— Каза, че аз нямам чувства... — изхлипа Рут, като се мъчеше да овладее сълзите, които замъгляваха очите ѝ. — Че моят живот, моите емоции са ограничени само до балета и без него... — гласът ѝ угасна.

— Какво знае той! — разтърси я разгневено Ник. — Той не е танцьор. Откъде знае какво чувстваме ние? Разбира ли разликата между скок и полет? — последва още една бърза и сбита ругатня. — Просто ревнува. Исква да те затвори в клетка.

— Той иска повече, отколкото му давам — възрази Рут. — Има право на повече. Аз наистина държа на него, но... — отметна с две ръце косите от лицето си.

— Но не го обичаш — довърши вместо нея Ник.

— Да. Не го обичам. Може би просто не съм способна на такива чувства. Може би той е прав и аз...

— Престани! — Ник отново я разтърси, по-силно от преди, после скочи и закрачи из стаята. Тя го чуваше как мърмори нещо на руски. — Ти си глупачка, ако се оставяш на някой да ти втълпява такива неща. Защото не си влюбена в някой мъж, му позволяваш да те убеди, че не си достатъчно жена? — изсумтя с отвращение и се завъртя към нея. — Какво ти става? Къде е твоят дух? Твоят характер? Ако аз ти бях наговорил такива неща, ти нямаше да ми позволиш!

Рут притаена длани към слепоочията си и се опита да подреди мислите си.

— Но ти никога не би ми наговорил такива неща.

— Не — съгласи се той тихо и се приближи към нея. — Не, защото те познавам, разбирам какво има в теб. Ние имаме това, нали разбираш — хвана ръката ѝ и вплете пръсти в нейните. Тя се вгледа в съединените им длани. — Ти имаш твоя свят, а твоят моделиер има неговия. Ако имаше любов, би могла да живееш и в двата.

Рут замълча за момент, като внимателно обмисли думите му.

— Да, бих искала — произнесе бавно. — Бих опитала. Но...

— Не. Никакво „но“! — Ник се стовари отново до нея, като успя да придаде известна грация на тромавото си движение. — Значи си се скарала с твоя моделиер и той ти е наговорил глупости. Това достатъчно ли е да те направи бледа и болна?

— Във всеки случай, не ми помогна да преглътна по-лесно, че искаш да ме смениш — сопна му се тя. — И не ми хареса един час преди представлението да ми се подиграват с клюките за новата му връзка в „През ключалката“.

— „През ключалката“? — намръщи се неразбиращо Ник. — Какво е това? Ах — сети се, преди да му бе обяснила, — онзи глупав вестник с много лоши снимки?

— Глупавият вестник, в който пише, че Доналд Кайзър е загубил интерес към балета.

— Аха... — Ник притисна длани. — Той ти го е донесъл в гримьорната?

— Не, не Доналд... — Рут замълча, разтревожена от погледа му. Бързо облиза устни и стана. — Няма значение. Беше глупаво от моя страна да позволя това да ме разстрои.

— Спри! — тихата заповед я накара да замръзне. — Кой? — тя усети как по гърба ѝ полазват тръпки. — Кой ти донесе вестника преди представлението?

— Ник, аз...

— Зададох ти въпрос! — той също се изправи. Непростимо е един член на трупата съзнателно да разстройва, друг преди представление. Аз не го позволявам.

— Няма да ти кажа. Не, няма — повтори Рут твърдо, като видя, че в очите му се надига гняв. — Трябваше да се справя по-добре. Следващия път ще се справя. Във всеки случай, не само Доналд ме разстрои тази вечер — тя искаше не толкова да защити Лия, колкото да не подложи някой друг на пълната сила на гнева на Давидов. Знаеше, че той може да бъде жесток.

— Искам име.

— Няма да ти го кажа. Не мога — докосна рамото му и откри, че мускулите му са напрегнати. — Просто не мога — прошепна Рут и

използва цялата убедителност, която знаеше, че имат очите ѝ. — Има нещо по-важно, което трябва да уточним.

Ник замръзна. Тя се вгледа в лицето му, ала то бе безизразно. Каквото и да мислеше, това си оставаше негова тайна. Рут свали ръката си.

— Какво?

Тя се овладя, преди отново да бе облизала устни. Сърцето ѝ бе започнало да се блъска бясно в гърдите.

— Мисля, че първо искам още едно бренди.

Очакваше сърдит, нетърпелив отказ, но след кратко колебание той взе двете чаши и тръгна към барчето. Единственият звук, който се чуваше, бе плискането на течността. Рут взе чашата, която Ник ѝ подаде, отпи и пое дълбоко въздух.

— Имаш ли намерение да ме уволниш от трупата?

Чашата му спря на половината път към устните му.

— Какво каза?

Този път тя повтори по-твърдо:

— Попитах дали имаш намерение да ме уволниш от трупата.

— На глупак ли ти приличам?

Въпреки напрежението си, Рут се усмихна на невярващия му тон.

— Не, Давидов.

— Харашо. Добре. Поне веднъж да сме на едно мнение — сърдито махна с ръка. — И след като не съм глупак, защо ми е да уволнявам от групата най-добрата си балерина?

Тя го зяпна. Шокът разтърси тялото ѝ и се изписа на лицето ѝ.

— Никога досега не си го казвал — прошепна Рут.

— Какво не съм казвал?

Тя поклати глава, притисна пръсти към челото си и се извърна.

— Откак се помня, съм искала да танцувам. — Засмя се сподавено, а по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. — През всичките тези години съм се старала... Заради себе си, да... Заради балета и заради теб. А ти никога не си ми казвал нищо такова — пое треперливо дъх. — След ден като днешния, след представлението тази вечер ти заставаш и съвсем между другото ми казваш, че съм най-добрата ти балерина — изтри с опакото на ръката си сълзите. — Само ти, Николай, само ти можеш да избереш такъв момент.

Въпреки че не го бе чула да се приближава, не се изненада, когато дланите му докоснаха раменете ѝ.

— Ако не съм го казвал по-рано, трябвало е. Но пък аз никога не съм смятал думите за толкова важни — Ник прокара пръсти през косите ѝ, като гледаше как светлината играе в тях. — Ти си много важна за мен. Аз никога няма да те загубя.

Рут почувства как сърцето ѝ спира да бие. После, като гръм, започна да бучи в ушите ѝ. Говорим само за трупата, напомни си тя. Само за балета. Обърна се.

— Ще ме смениш ли като Карлота за телевизията?

— За телевизията ли? — повтори той. Сви рамене, както трябваше да прави от време на време, за да мисли на чист английски. — Имаш предвид за кабела? — прочете отговора в очите ѝ и продължи: — Ала това още не е сигурно, откъде можеш... — замълча. — Значи това имаше предвид, преди да излезеш тази вечер. И тази информация, доколкото разбирам, идва от същия човек, който ти е донесъл „През вратата“?

— „През ключалката“ — поправи го Рут, но Ник внезапно започна да ругае с истинска според нея руска ярост.

— Това не е разрешено. Няма да позволя моите танцьори да се нападат преди представление. Виж какво ще ти кажа. Каквито и планове да правя, както и да разпределям ролите, аз го правя — хвърли ѝ един яростен поглед. — Това е мое решение. Мое! Ако те избира да танцуваш Карлота, ще танцуваш Карлота.

— Аз ти казах, че няма повече да танцувам с теб — започна Рут. — Ала...

— Знаеш ли колко ми пука какво си казала? — прекъсна я Ник. — Ако ти кажа да танцуваш с мен, ще танцуваш. Тук ти нямаш думата.

Тя също кипна:

— Аз имам думата за моя собствен живот.

— Да останеш или да си тръгнеш, да — съгласи се той. — Но ако останеш, ще правиш каквото ти се казва.

— Ти нищо не си ми казал — напомни му Рут. — Седмици наред почти не говориш с мен.

— Нямам какво да ти кажа. Аз не си губя времето.

— Ти, нахална, непоносима свиня! Всичко, което имам, съм вложила в този балет. Той е моя плът и кръв. Ако си мислиш, че без

бой ще те оставя да го дадеш на някой друг, значи наистина си глупав. Не ме интересува дали е двуминутно па де дьо или целия балет. Той е мой.

— Така ли мислиш, малката? — тонът му бе измамно нежен.

— Не мисля, знам. И не ме наричай малката. Аз съм жена и Карлота е моя, докато не мога повече да танцувам — бързо пое въздух и продължи: — Аз ще танцувам още години, след като ти си приключил с Принц Стефан.

— Така ли? — Ник хвана с две ръце шията ѝ и леко я стисна. Значението на жеста проникна до съзнанието ѝ през гнева. — А не забравяш ли, милая, кой е композирал балета? Кой е направил хореографията и ти е дал ролята на Карлота?

— Не. А ти не забравяй кой я е изиграл!

— Имаш прекрасно, тънко вратле — измърмори той и пръстите му го погалиха. — Не ме изкушавай да го счупя.

— Прекалено съм бясна, за да се уплаша от теб, Давидов. Искам един прост отговор. Ще танцувам ли Карлота в този спектакъл, или не? Очите му се плъзнаха по пламтящото ѝ от гняв лице.

— Ще ти съобщя. Имаме по-малко от седмица за тази серия от представления. Когато свършим, можем да обсъждаме бъдещите планове — Рут въздъхна възмутено и той вдигна вежди: — Това ще ти е стимулт. Сега ще танкуваш за мен с цялото си сърце.

— Винаги знаеш какво да кажеш, нали, Ник? — тя понечи да се обърне, ала той я спря.

Много бавно, много внимателно се наведе към нея, докато устните му се озоваха на сантиметри от нейните. След един дълъг бездиханен момент ги спусна. Чу я как в момента на докосването рязко пое въздух. Почувства как пулсът ѝ се забърза под дланта му, ала все още не увеличаваше натискът. Върхът на езика му галещо описа устните ѝ, докато те с тиха въздишка се разтвори. Никога преди не я бе целувал толкова внимателно, с такава болезнена нежност. Имаше ли защита срещу такава нежност? Винаги по-рано бе имало жар и огън и мъничко страх. Сега Рут не чувстваше нищо, освен безразсъдно удоволствие.

Ник захапа долната ѝ устна и се спря точно на ръба на болката. Силната миризма на сценичен грим и пот се смесваше с дъха на

бренди. Слаба и безтегловна, тя отпусна глава назад, като го подкани да я завладее.

Устните им останаха долепени още няколко секунди, после той започна да се отдръпва. Рут тихо въздъхна, отвори натежалите си очи и го погледна. В тях Ник видя, че тя е негова. Трябваше само да я положи на дивана или да я смъкне на пода. Бяха сами, Рут искаше. Все още чувстваше вкуса ѝ, тъмен, див мед, който го подлудяваше.

— Малката — измърмори той и я погали по бузата, — какво си яла днес?

Мислите ѝ напълно се объркаха.

— Яла? — повтори тя неразбиращо.

— Да, храна. — В тона му се долавяше нетърпение. Ник отново вдигна брентито си. — Каква храна си яла днес?

— Аз... — съзнанието ѝ бе съвсем празно. — Не знам — призна накрая и безпомощно вдигна рамене. Тялото ѝ още пулсираше.

— Кога за последен път си яла пържола?

— Пържола? — тя прокара ръка през косата си. — Преди години — призна накрая и се засмя насила.

— Ела, имаш нужда от едно хубаво хапване. Ще те заведа на вечеря.

— Ник, не те разбирам — Рут бе толкова зашеметена, че не забеляза протегнатата му ръка. Той обаче я хвана и я задърпа към вратата.

— Пет минути да се преоблечеш.

— Ник... — тя спря на прага и се вгледа в него. — Ще те разбера ли някога?

Той вдигна вежди.

— Аз съм Давидов — заяви с усмивка. — Това не е ли достатъчно?

Рут се засмя треперливо.

— Прекалено — отговори тя. — Прекалено достатъчно.

ОСМА ГЛАВА

Вечерята с Ник бе приятна, ала едва ли изясни нещо. Като си спомни за нея, Рут осъзна, че изобщо не бяха говорили за балет. След едно бясно препускане с такси, което очевидно бе доставило удоволствие на Ник, той я бе оставил пред вратата ѝ с една бърза и страстна целувка.

Рут спа, докато на следващата сутрин я събуди будилникът. Емоционалното изтощение и обилната храна се оказаха отлично успокоително.

На следващия ден всичко тръгна по своите релси. Въпреки че съзнанието ѝ се терзаеше от въпроси, тя познаваше Ник достатъчно добре, за да знае, че той ще я накара да почака за отговорите. Колкото повече настояваше, толкова по сдържан ставаше Ник.

Когато двете седмици представления на „Червената роза“ свършиха, Рут изпита познатото чувство на празнота, което идва при приключване то на ангажимент. За известно време щеше да живее на ръба, докато чакаше Ник да ѝ даде друга роля. Това бе още един въпрос без отговор.

Вечерта след заключителното представление тя закачи костюма на Карлота с чувството, че губи част от себе си. Не бе в настроение да отиде на Коктейла на състава, макар да знаеше, че трябва поне да се мерне.

Няма да съм приятна компания, каза си с кисела усмивка. Никакво шампанско тази вечер, реши бързо, докато сваляше грима си. Само една голяма чаша мляко и цял пакет със сладки, само за мен. Няма да ги делия с никой, освен с Нижински. Навлече джинсите си. Нищо няма да мисля, само ще се тъпча.

— Влез — извика Рут, когато на вратата се почука. Тъкмо обличаше тениската. Френси надзърна вътре.

— Къде се криеш? — попита тя. — Вече са на шампанското.

— Измъквам се — съобщи Рут и грабна чантичката си.

— Не можеш! — Френси още бе с костюм и грим. Начервените ѝ устни се нацупиха. — Искам да те запозная с моя неврохирург.

— Тази вечер не мога — усмихна се Рут и ѝ намигна. — Имам планове — обясни Рут.

— О-о-о — провлече с разбиране Френси. — Защо не го доведеш?

— Не го показвам на никой — обясни Рут. — Да е само мой.

— У-ха! На какво прилича?

— Сладур — не се сдържа Рут и излетя през вратата. — Абсолютен сладур.

— Виждала ли съм го? — извика подире ѝ Френси, но тя само се засмя в се втурна към вратата на сцената.

Два часа по-късно Рут седеше в хола, Нижински се бе проснал по гръб в краката ѝ, свил предните си лапи като боксьор.

Тя се прозя. Старият филм по телевизията не можеше да задържи вниманието ѝ. Въпреки това бе доволна, че се бе измъкнала от тържеството. Не бе в нужното настроение. Тълпите, смехът и шегите из живота на трупата щяха да я потиснат, а часовете в самота повдигнаха духа ѝ. Помисли да използва свободните си часове утре и да отиде да си купи нещо ненужно. Ник съвсем скоро щеше да я впрегне в работа. Щеше да е приятно да се порови из антикварните магазини за щипки за свещи или кутийка за хапчета.

Затвори очи и с удоволствие се протегна. Може би бе време да се измъкне за два дни и да прескочи до Линдзи и Сет. Намръщи се, когато в съзнанието ѝ изплува образът на Ник.

Тихата му нежна целувка бе разтърсила из основи защитата ѝ. Дни наред не си бе позволявала да мисли за него, освен строго професионално. Най-после бе принудена да си признае, че той бе основната причина да не може да понесе тържеството на състава.

Желаеше го. Независимо колко пъти през последните дни и седмици бе отказвала да приеме тази мисъл, желанието просто не се променяше. Всъщност, променяше се — Рут го желаше все повече и повече. Достатъчно трудно бе да копнее за него, ала когато се намеси и нещо друго, нещо по-сложно, тя здраво бе захлопнала вратата пред него.

— Прекалено съм уморена, за да мисля за това сега — каза Рут на напълно безразличния Нижински. — Лягам си — той не реагира. Тя стана, прекрачи го и отиде да изключи телевизора. Остави чинията с трохите от сладки за сутринта и по пътя към леглото загаси всички лампи.

Ник гледаше тъмните прозорци на апартамента на Рут. Бе един часа сутринта и тя спеше. Ако имах малко ум в главата, и аз щях да спя, каза си той сърдито.

Пъхна ръце в джобовете си и закрачи. Нямах работа тук, Давидов, напомни си той. Отдавна го знаеш. Нощта застудяваше от първите признаци на приближаващата есен. Ник преви рамене. Бе идиот да дойде тук. Бе си го повтарял през цялото време, докато вървеше към нейния блок.

Ако бе дошла на тържеството, ако бе могъл само да я погледне... О, Господи, помисли той отчаяно, отдавна бе отминало времето, когато бе достатъчно да я погледне. Нощите го подлудяваха и никоя друга жена не можеше да му свърши работа. Имаше нужда от Рут.

Откога бе това, чудеше се Ник, без да обръща внимание на полицейската кола, която профуча край него с включена сирена. От месец, от година? От пет години? От онзи момент в школата на Линдзи, когато за пръв път бе видял Рут до станката? Трябваше да разбере още тогава, от онова първо невъзможно желание. Мили Боже, та тя бе само седемнайсетгодишна!

Откъде можеше да знае, че ще има такъв вкус, когато я целуне? Или че ще реагира, сякаш досега само е спала и е чакала него? Откъде можеше да знае, че видът на това дребно стройно тяло ще го измъчва ден след ден, нощ след нощ? Дори когато танцуваше с нея, мисълта да я вземе, да я има се разливаше в него, пулсираше в него, докато разбра, че ще се побърка. Започна да се отдалечава.

Спря и се обърна. Господи, искаше я. Сега. Тази нощ.

Ударите по вратата накараха Рут да седне стреснато в леглото. Какво бе сънувала? Ник? Тръсна глава да я проясни. Посегна към часовника и в този момент ударите отново проехтяха. Тя стана от леглото и посегна за халата си.

— Идвам! — извика, като облече тичешком халата. — За Бога, ще събудите съседите! — погледна през шпионката, премигна и отново погледна. Заплете се във веригата. Той отново заблъска. Когато вратата се отвори, двамата се вторачиха един в друг. Рут стоеше, объркана от гнева, който виждаше в очите му. Косите ѝ бяха разрошени, бузите още зачервени от съня, очите натежали. Ник направи стъпка напред със съзнанието, че преминава границата.

— Имам нужда от теб.

Сърцето ѝ спря от тихите думи, които сякаш с мъка се отрониха от устните му. Преди да бе разбрала какво прави, тя протегна ръце към него.

В следващия момент бяха притиснати един към друг, устни до устни. Гладът бе първичен, невероятно силен. Целувката бе опустошителна — дълга, отчаяна, дълбока. Рут се вкопчи в нейната безразсъдност. Чувстваше как ръката му се стяга върху косите ѝ, как яростно навежда назад главата ѝ. Устните му се отделиха от нейните само колкото да променят ъгъла и да проникнат по-дълбоко. Имаше намек на грубост, сякаш се опитваше да задоволи всичките си нужди с една-единствена целувка.

— Искам те... — думите излязоха като стон от самата му душа. Той я отдръпна от себе си. Очите му бяха тъмни и горящи. — Господи, прекалено много.

Тя впи пръсти в пуловера му, докато пръстите я заболяха.

— Не е прекалено много — прошепна и го издърпа вътре.

Гърлото ѝ бе пресъхнало от блъскането на сърцето ѝ. Рут затвори вратата и се обърна към него. Двамата бяха само силуети, застанали на сантиметри един от друг в тъмното.

Тя преглътна. Чувстваше как Ник се бори да възвърне самообладанието си. Но не самообладание искаше тя от него. Не и тази вечер. Искаше го луд — за нея, от нея. Всепоглъщащото желание да бъде докосната от него я ужасяваше. Бавно, почти без да усеща какво прави, Рут смъкна халата от раменете си, остави го да падне безшумно на пода и застана гола пред него.

— Обичай ме — промълви тя.

Чу примирения му стон, когато Ник я привлече в прегръдките си. Устните му бяха горещи, ръцете му груби и собственически. Рут усещаше нетърпението му.

Докато се придвижваха към спалнята, тя дръпна пуловера му. Някъде в коридора го смъкна през главата му и го хвърли на пода. Мускулите му заиграха, под ръцете и.

Вече бяха в спалнята, когато Рут се мъчеше с ципа на джинсите му. Почувства как стомахът му се сви, когато дланите ѝ се плъзнаха по него и чу грубата му приглушена ругатня на руски. Зъбите му се забиха в рамото ѝ. Бедрата му бяха тесни, кожата му топла. Когато тя го докосна, той впи пръсти в гърба ѝ.

— Миленькая — произнесе Ник и успя да се засмее. — Чакай да си сваля обувките.

— Не мога — желанието бе непреодолимо. Вече бе чакала прекалено дълго. — Легни с мен. — Издърпа го към леглото. — Вземи ме веднага, Ник. Ще се побъркам, ако не го сториш.

После двамата бяха голи и той бе върху нея. Рут чуваше отчаяните удари на сърцето му, накъсаното му дишане в ухото ѝ. Когато проникна в нея, Ник трепереше, осъзна тя. Докато съзнанието ѝ се бе вцепенило под атаката на усещанията, тялото ѝ, което знаеше какво иска, пое командването. В един момент Рут бе силна, в следващия слаба и изтощена. Той лежеше върху нея, заровил лице в косите ѝ.

— Мили Боже, Рут! — простена Ник задъхано. — Недокосната. Недокосната, а аз те обладах като животно! — Изтърколи се от нея и прокара ръка през косата си. Седна и тя виждаше само очертанията на гърдите и раменете му, блясъка в очите му. — Трябваше да се сетя. Няма никакво извинение. Трябва да съм ти причинил болка.

— Не — чувстваше се замаяна и пиана, ала нямаше болка. — Не.

— Не трябваше да се държа така.

— Да не искаш да ми кажеш, че съжаляваш за това, което се случи?

— Да, за Бога!

Отговорът я жегна, но Рут седна и заговори спокойно:

— Защо?

— Очевидно е, нали? — Той се изправи. — Пристигнах у вас посред нощ и те хвърлих в леглото, без и най-малка проява на... — търсеше думата, мъчеше се да намери английския еквивалент на онова, което имаше предвид.

— Хвърлил си ме в леглото? — повтори тя. — А аз, разбира се, нямах нищо общо с това — седна на колене на леглото и отметна назад косата си. Ник видя гневните пламъчета в очите ѝ. — Самодоволно магаре! Кой кого хвърли в леглото? Да уточним фактите, Давидов. Аз ти отворих вратата, аз ти казах какво искам, аз ти смъкнах дрехите. Така че не се дръж, сякаш идеята е била твоя. Ако искаш да съжаляваш, задето си правил любов с мен, кажи си го направо — продължи да беснее, преди той да успее да отвори уста, за да ѝ възрази. — Обаче не се крий зад чувството си за вина, само защото бях девствена. Бях девствена, защото исках да бъда. Аз избрах момента да променя това. Аз те прелъстих! — довърши Рут разпалено.

— Е — обади се Ник след дълго мълчание, — май ме поставиха на мястото ми.

Тя се изсмя. Бе сърдита и обидена и все още пулсираше.

— Ще запомня този ден.

Той се върна до леглото и докосна косите ѝ. Имаше моменти, когато му се струваше, че ще му е по-лесно да говори на руски. По-ясно изразяваше чувствата си на родния си език.

— Рут, понякога, когато съм разстроен, ми е трудно да говоря така, че да ме разберат — замълча за момент, като се мъчеше да се изрази ясно. — Не съжалявам, че съм правил любов с теб. Това е нещо, което искам от много време. Съжалявам, че първото ти преживяване в любовта беше толкова лишено от романтика. Разбираш ли? — хвана с две ръце лицето ѝ и го повдигна. — Не е това начинът да се покаже на едно невинно създание какво могат да преживеят един мъж и една жена.

Тя го погледна. Сега, когато очите ѝ свикваха с тъмното, го виждаше по-ясно. Лицето му бе оживено и изразително. Почувства как топлината отново започва да струи към нея. Усмихна се.

— И други начини ли има? — попита Рут, като се стараше усмивката да не проличи в гласа ѝ.

Пръстите му обрисоваха скулата ѝ.

— Много други начини.

— В такъв случай мисля, че ми дължиш да ми ги покажеш — обви ръце около врата му. — Сега.

— Рут...

— Сега — повтори тя и притисна устни към неговите. Ник простена и остави вкусът ѝ отново да го изпълни. Целувката бе дълга и възбуждаща Рут усети, че кръвта ѝ започва да кипи.

Обхвана нежно гърдите ѝ. Те бяха малки, твърди и гладки. Леко започна да гали зърната, докато те се напрегнаха и дишането ѝ се ускори. Той зашептя в ухото ѝ думи, които не значеха нищо за нея, ала звукът им, топлият му дъх я разтопяваха. Обви ръце около гърба ѝ да я подкрепи и я положи на леглото. Тя вече трепереше, но Ник още изчакваше.

Бавно, с безкрайно внимание започна да я ласкае, докато кожата ѝ запламтя под него. Изглежда намираше кожата от вътрешната страна на бедрата ѝ неустоима. Отново и отново се връщаше там. За момент докосна триъгълничето между бедрата ѝ и Рут потрепери, ала той се отдръпна и я увлече в целувка.

Звукът от собственото ѝ дишане гърмеше в ушите ѝ. Тя притисна гръб в леглото и простена името му.

— Има още, милая — прошепна Ник и вдъхна аромата на шията ѝ. — Още много.

Улови зърното между зъбите си и Рут затаи дъх. Притисна се към него, без да забелязва прелъстителния ритъм на тялото си, което се движеше под него. Той премести устните си върху другата ѝ гърда и през нея премина ток. Тя извика несъзнателно името му, потънала в усещания.

Устните му се спускаха все по-надолу, а ръцете му се плъзнаха върху гърдите ѝ, все още горещи и влажни от устните му. Ник я водеше, както някога я бе водил в музиката, налагаше темпото на тяхното лично па де дьо. Отново бе композиторът, балетистът, движен от своето въображение. В съзнанието ѝ нямаше нищо. Рут бе докрай негова.

Той проникна в нея и ненаситно улови устните ѝ. Движеше се бавно, без да се поддава на отчаяното напрежение в слабините си. Вземаше я, сякаш имаше на разположение цял живот, за да се наслаждава на това безкрайно удоволствие.

Секунди, минути, часове останаха съединени, докато и двамата полудяха от страст. Ник от време на време я погалваше по косите, после навиваше кичурите около пръста си. Под ухото си тя чуваше

дълбокия равномерен ритъм на сърцето му. През прозорците не се процеждаше никаква светлина. Стаята бе тъмна, топла и тиха.

Това, помисли Рут замаяно, това съм чакала. Това е краят на моето уединение. Сега той знае всичките ми тайни. Тази нощ му дадох всичко, което някога съм пазила в себе си. Тя въздъхна:

— Нали няма да си отидеш? — прошепна и затвори очи. — Нали няма да си отидеш тази нощ?

За момент настана тишина, тяхната лична тишина.

— Не — отговори Ник тихо. — Няма да си отида.

Доволна, Рут се сгуши в него и заспа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нижински скочи на леглото да поиска закуската си. За момент се вгледа с присвити очи в Ник, после спокойно мина през краката и корема му и се спря на гърдите. Ник, усетил тежестта, се размърда, отвори очи и срещна погледа на котарака. Двамата се изучаваха мълчаливо. После Ник протегна ръка и почеса Нижински зад ушите.

— Е, приятел, ти май нямаш възражения, че ме намираш тук?

Нижински изви гръб, протегна се и се опъна с цялата си дължина на гърдите му. Като все още го галеше разсеяно, Ник обърна глава да погледне към Рут.

Тя се бе сгушила до него. Всъщност ръката му я държеше здраво притисната. Гъстите ѝ коси бяха разпилени по възглавницата. Дишането ѝ бе дълбоко и равномерно, устните ѝ леко разтворени. Изглеждаше невъзможно млада — прекалено млада, за да чувства онова диво желание, което му бе показала. Приличаше на спяща принцеса, ала Ник знаеше, че Рут бе повече Карлота, отколкото Аврора. Бе по-скоро огън, отколкото цвете. Наведе се да я целуне.

Ру се събуди за страстта, тялото ѝ тръпнеше от възбуда. Когато ръцете му започнаха увереното си пътешествие, тя въздъхна и се протегна към него. Нижински, уловен между тях, изрази гласно неодобрението си.

Ник изруга, а Рут се засмя гърлено.

— Искане за закуската — обясни тя. Усмивките ѝ се очи бяха още сънени. За опит вдигна ръка и го потърка по брадичката. — Винаги съм искала да направя така. Рано сутрин да усетя брадата на мъжа.

Ник плъзна надолу ръка да погали гърдите ѝ.

— Аз предпочитам по-меки неща. Устните ти — уточни той и наведе глава да ги захапе леко. — Много топли, много меки.

Нижински дойде и провря глава между тях. Ник присви очи.

— Симпатията ми към това същество — заяви той — бързо избледнява.

— Той обича да си спазва режима — оправда го Рут. — Винаги ме буди точно преди да звънне будилникът — в този момент се разнесе тих монотонен звън. — Виждаш ли? — Засмя се, когато Ник се пресегна през нея и го натисна. — Какво първо? — попита тя. — Кафе или душ?

Той все още се облягаше на нея. Усмихна се бавно.

— Имах нещо друго предвид.

— Екзерсиса — напомни му Рут и бързо стана от леглото.

Ник я гледаше как отиде гола до гардероба и измъкна един халат. Бе тънка като тръстика, с дълги бедра и без никакъв ханш — момчешка фигура, ако не бе женствената ѝ походка. Когато отвори гардероба, той видя малките ѝ гърди под протегнатата ръка. После облече халата, прихлупи го отпред и завърза колана. Обърна се и се усмихна.

— Е? — попита тя и измъкна дългата си коса от яката. — Искаш ли кафе?

— Ти си изключителна — промърмори Ник.

Ръцете на Рут се препънаха във възела на колана. Чудеше се дали някога ще свикне с този негов тон, с погледа в очите му. Знаеше какво ще се случи, ако се приближи до леглото. Тялото ѝ започна да тръпне, сякаш ръцете му вече го обхождаха. Нижински изръмжа.

— Тъй като първа съм станала — реши тя и хвърли на котарака един съчувствен поглед, — аз първа ще взема душ — вдигна вежди към Ник. — Ти можеш да направиш кафето — изтича към банята и подвикна през рамо: — Не забравяй да нахраниш котарака.

Пусна душа и се съблече. Трябва ли да се чувствам толкова добре, запита се Рут и вдигна косата си. Когато се събудих до него, трябваше ли да имам чувството, че тук му е мястото? Не бе изпитала никакво смущение, никаква скованост, каквато бе сигурна, че ще има след първия път. Пристъпи под душа и се подложи на силните горещи струи.

Но аз знаех, че това ще бъде той. По някакъв начин винаги съм го знаела. Поклати глава и се протегна да вземе сапуна. Сигурно съм луда. Откъде можех да знам, че ще бъде така? Насапуниса се и позволи на мислите си да се отнесат.

Бяха яли заедно между екзерсиси и репетиции. Бяха ходили на едни и същи купони. Ала никога не бяха имали някаква планирана среща.

Трябвало ли е да има, чудеше се тя. Предишната вечер определено не бе обичайното консумиране на една типична връзка. Ник я бе виждал да се поти, да ругае и да беснее, бе я виждал да плаче. Ръцете му бяха отнемали болката от прасците и глезените ѝ. Но Рут го познаваше само дотолкова, доколкото той позволяваше да бъде познван.

Тя спря водата. Бе прекалено рано, реши Рут, да изследва толкова дълбоко сърцето си. Тя разбираше болката, бе живяла с нея, ала не я търсеше съзнателно. Ник можеше да ѝ причини болка. Това също винаги бе знаела.

Енергично се изтри, облече отново халата и се върна в спалнята. Чуваше как Ник говори на Нижински в кухнята. Рут се усмихна и отвори гардероба да извади клин и трико. Имаше нещо дълбоко естествено в това, че гласът му се носеше из малкия апартамент. Тя знаеше, че котаракът ще е прекалено зает със закуската си, за да се наслади на разговора, но ѝ стана приятно. Още една малка връзка. Колко сутрини бе провеждала разговори с безразличния Нижински?

Ник дойде в спалнята с две димящи чаши в ръце. Бе гол. Тялото му бе великолепно — стройно и мускулесто заради изискванията на професията му. Влезе в стаята без ни най-малък признак за смущение. Друг мъж, помисли Рут, би си обул джинсите. Не и Давидов.

— Горещо е — съобщи той, остави кафетата на скрина и привлече Рут в прегръдките си. — Много хубаво миришеш — прошепна във врата ѝ. — Ароматът ти ме преследва навсякъде.

Брадичката му я бодеше. Тя се засмя от удоволствие.

— Трябва да се обръсна, да?

— Да — съгласи се Рут и подложи устни за целувка. — Не би подходило на Давидов да дойде на екзерсис небръснат.

Отново се целунаха. Ръцете му се спуснаха към бедрата ѝ да я привлекат по-близо.

— Имаш ли самобръсначка? — устните му се насочиха към ухото ѝ.

— Хмм... Да, в чекмеджето с лекарствата — тя обрисова с пръсти гръбнака му и приглушено изпищя, когато той ухапа ухото ѝ.

— Бръсненето ще почака — реши Ник, отдръпна я от себе си и взе кафето си. Отпи и се изправи.

— Ще трябва ли да ходиш до вас, за да се преоблечеш? — Рут наблюдаваше ритъма на мускулите му, докато той изчезна в банята.

— Имам дрехи в кабинета си — тя чу как душът отново оживя. — И нова самобръсначка.

Под душа Ник пееше на руски. Музиката бе неотделима част от него. Когато влезе в банята да си измие зъбите, Рут се усети, че припява.

— Какво значи това? — попита тя с уста, пълна с паста за зъби.

— Песента е стара — обясни ѝ той. — И трагична. Най-хубавите руски песни са стари и трагични.

— Веднъж бях в Москва с родителите си — Рут изплакна устата си. — Беше красиво... Сградите, снегът. Сигурно понякога ти липсва.

Нямаше време да изпищи, когато Ник я сграбчи и я повлече под душа заедно със себе си.

— Чакай! — тя изтри очи, ослепена от струящата вода. Дрехите ѝ се бяха залепили за тялото.

— Исках да ми изтриеш гърба — обясни той и я привлече по-близо. — Ала сега мисля, че имам по-добра идея.

— Да ти изтрия гърба? — Рут започна да се бори с него. — Може би ще забележиш, че аз съм съвсем облечена.

— О, така ли? — Ник се усмихна приветливо. — Права си, ще имам грижата — смъкна мокрото трико от раменете ѝ и ръцете ѝ се оказаха вързани.

— Аз вече взех моя душ — засмя се тя и продължи да се бори.

— Сега можеш да вземеш моя. Аз съм щедър човек.

Притисна устни към нейните. Водата се лееше върху тях.

— Ник! — ръцете му обхождаха тялото ѝ и по пътя си смъкваша дрехите. — Имаме екзерсис. — Но бе престанала да се бори.

— Има време — измърмори той, въздъхна дълбоко и откри гърдите ѝ. — Ще намерим време.

Повдигна бедрата ѝ върху кръста си.

Арабеска, пирует, арабеска, пирует. Рут се обръщаше, повдигаше и навеждаше, следвайки командите. Упражненията бяха тежки, както винаги.

Тялото ѝ, както и телата на другите балетисти, бе плувнало в пот. Всеки ден, седем дни в седмицата, минаваха през основните стъпки. Професионалисти. Екзерсисът бе част от живота на професионалния танцьор, както балетните пантофи и трикото.

Дребните, незабележими детайли бяха набити в главите им от най-ранна възраст. Кой би могъл да забележи двете малки стъпки преди жете? Само танцьор.

Мускулите трябваше да са непрекъснато във форма. Тялото трябваше да е непрекъснато готово да заеме неестествените пози на танца. Пета позиция. Плие. Дори един ден почивка, и тялото започва да се бунтува. Порт де бра. Раменете и ръцете трябва да знаят какво да правят. Един неправилен жест може да развали позата, да унищожи настроението. Атитюд. Задръж — едно, две, три, четири...

— Благодаря ви.

Екзерсисът на трупата бе свършил. Рут отиде да вземе кърпата, за да изтрие лицето си. Един душ, помисли с копнеж, докато бършеше потта.

— Рут...

Тя погледна към Ник. Той също бе мокър. Влажната му коса висеше върху лентата на челото му.

— Да се срещнем долу. След пет минути.

— Пет минути? — Рут разтревожено праметна кърпата през раменете си. — Случило ли се е нещо?

— Да се е случило? — Ник се усмихна, после се наведе и я целуна, без да забелязва другите членове на трупата. — Какво трябва да се е случило?

— Ами нищо — тя му се намръщи, малко объркана. — Защо тогава?

— Ти нямаш планове за днес — това бе заявление, не въпрос, ала Рут въпреки това поклати глава. — Погрижих се и аз да нямам — наведе се по-близо до нея. — Ще се помотаем.

На устните ѝ започваше да трепти усмивка.

— Ще се помотаем ли?

— Ню Йорк е много забавен град, да.

— И аз така съм чувала.

— Пет минути — повтори той и се обърна.

Тя присви очи към гърба му.

— Петнайсет.

— Десет — заключи Ник, без да спира.

Рут измъкна чантата си и се втурна към душовете.

След малко по-малко от десет минути Рут слезе долу, прясно изкъпана, облечена с джинси и широк светлолилав пуловер. Косата ѝ бе свободна като настроението ѝ. Ник вече я чакаше нетърпеливо и отбиваше въпросите на двама солисти.

— Утре ще поговоря с него — отсече той и им обърна гръб, щом забеляза Рут. — Закъсна — обвини я и я поведе към вратата.

— Ами! Дойдох на минутата.

Заедно излязоха през вратата.

Шумът бе зашеметяващ. Някъде отляво ремонтираха пешеходна алея и пневматичният чук раздираше въздуха. Две таксита със скърцане се заковаха пред тях, на сантиметри едно от друго. Шофьорите свалиха прозорците и въодушевено започнаха да се псуват. Потокът от пешеходци ги заобикаляше, без да проявява и най-малък интерес. От един прозорец от другата страна на улицата гърмеше оглушителен рок.

— Забавен град, да? — Ник я хвана за рамото и ѝ се усмихна. — Днес е наш.

Тя внезапно остана без дъх. Нито годините, прекарани заедно, нито дивото им ненаситно любене можеха да се сравнят с този поглед.

— Къде... Къде отиваме? — успя да попита Рут, като се мъчеше да осъзнае какво се случва с нея.

— Където и да е — съобщи той и я привлече в страстна целувка. — Избирай — за момент я притисна силно към себе си и тя се разсмя.

— Натам — реши Рут накрая и посочи надясно.

През нощта лятото си бе отишло. В прохладния въздух се вървеше по-леко и те вървяха, тя бе сигурна, километри наред. Разглеждаха изложби и книжарници, надзъртаха тук-таме и не купуваха нищо. Седнаха на ръба на един фонтан, пиха чай с мед и зяпаха преминаващите покрай тях тълпи.

В Сентръл Парк гледаха потните бегачи и хвърляха трохи на гълъбите. В „Сакс“ Рут пробва едно след друго кожени палта, едно от друго по-великолепни, а Ник, сплел пръсти, седеше и я гледаше.

— Не — поклати глава той, когато Рут облече късо палто от синя лисица. — Не е добре.

— Не е добре? — тя потърка брадичка в луксозната кожа с несъзнателното изражение на чувствено удоволствие. — На мен ми харесва.

— Не говоря за кожата — поправи я Ник, — а за теб — засмя се, като я видя как вдига възмутено вежди. — Коя манекенка ходи с такива разтворени стъпала?

Рут погледна към краката си и се засмя:

— Предполагам, че в трико се чувствам повече в своя кожа, отколкото в синя лисица — направи един бърз пирует, от който продавачката я погледна разтревожено. — А освен това на екзерсиса ще ми е горещо — свали палтото и погали атлазената подплата.

— Да ти го купя ли?

Тя понечи да се засмее, ала видя, че той говори съвсем сериозно.

— Не ставай глупав.

— Глупав ли? — Ник се изправи, когато Рут върна палтото на продавачката. — Защо пък глупав? Не обичаш ли подаръци, малката?

Тя знаеше, че той я нарича така, за да я подразни, ала само го изгледа студено.

— Живея заради подаръците — произнесе гърлено, за да достави удоволствие на продавачката. — Но как мога да го приема, когато току-що сме се запознали? — погали го по бузата със знойна усмивка. — Какво ще кажеш на жена си?

— Има някои неща, които жените няма нужда да знаят — в гласа му внезапно се прокрадна силен руски акцент. — В моята страна жените си знаят мястото.

— М-м-м м... — Рут го хвана под ръка. — В такъв случай може би ще ми покажеш моето място.

— С удоволствие — Ник се усмихна хищно на продавачката, която ги гледаше с широко отворени очи. — Приятен ден, мадам — отведе Рут с типичен казашки жест. — Каква си шегаджийка — измърмори той, когато се отдалечиха от магазина.

— Много обичам, когато си руснак, Николай.

Той вдигна вежди.

— Аз винаги съм руснак.

— Понякога повече от друг път. Когато поискаш, можеш да си повече американец, отколкото някой фермер от Небраска.

— Така ли? — за момент Ник изглеждаше силно заинтригуван.
— Не съм мислил за това.

— Затова си толкова очарователен — обясни му тя. — Не мислиш за това, просто си такъв — вплете пръсти в неговите. — Чудила съм се дали мислиш на руски и после трябва да си превеждаш?

— Мисля на руски, когато съм... — потърси думата — емоционален.

— Това означава през повечето време — засмя се Рут. — Ти често си емоционален.

— Аз съм човек на изкуството — сви рамене Ник. — Ние имаме право да сме емоционални. Когато съм сърдит, на руски ми е по-лесно, а и руските ругатни са по-силни от американските.

— Често съм се чудила какво казваш, когато си вбесен — погледна го с надежда, а той се засмя и поклати глава. — Снощи ми говореше на руски.

— Така ли? — от погледа, който ѝ хвърли, сърцето ѝ заседна в гърлото. — Сигурно може да се каже, че съм бил емоционален.

— Не ми звучеше като ругатня — забеляза тя.

Ръката му изведнъж обхвана врата ѝ и я привлече по-близо.

— Да ти го превода ли?

— Не сега — Рут пресметна разстоянието между Пето Авеню и своя апартамент. Прекалено беше далеч. — Да вземем автобус — предложи тя и се засмя в очите му.

— Такси — отсече Ник и махна на една кола.

Слънчевата светлина струеше в спалнята. Не бяха губили време да спускат щорите. Лежаха прегърнати, голи и притихнали след бурята на любенето. Рут, доволна, се унасяше в сън. Под ръката ѝ гърдите на Ник равномерно се повдигаха и спускаха. Тя знаеше, че той спи.

Завинаги, помисли Рут сънено. Мога завинаги да остана така. Сгуши се по-близо и несъзнателно погали с пета прасеца му.

— Крак на балерина — промърмори Ник и тя разбра, че лекото движение го бе събудило. — Силен и грозен.

— Много благодаря. — Рут го ухапа по рамото.

— Това беше комплимент — възрази той и се размърда да я погледне. Очите му бяха сънени и полупритворени. — Великите

балерини имат грозни крака.

Тя се усмихна на логиката му.

— Това ли те привлече в мен?

— Не, вътрешната страна на коленете ти.

Рут се засмя и обърна лице към врата му.

— Така ли? Какво в тях?

— Когато танцувам с теб, ръцете ти са меки и се чудя как бих почувствал вътрешната страна на коленете ти — Ник се облегна на лакът и се вгледа в нея. — Колко пъти съм държал бедрата ти — за да те повдигна, за да разтрия схванат мускул. Ала винаги има клин. А какво, казвам си аз, би било да го докосна? — седна и хвана прасеца ѝ. — Тук — пръстите му се плъзнаха към вътрешната страна на коляното. Видя как очите ѝ потъмняха, почувства как пулсът ѝ се ускори. — И почти се побърквам от чудене дали навсякъде е така меко. Мек глас, меки очи, меки коси — гласът му бе тих. — И те държа за кръста да те подкрепя, но винаги има трико или костюм. Каква е кожата там? — прокара ръка нагоре по бедрото и корема и я спря на кръста. Пръстите му описаха ребрата ѝ и обхванаха гърдите. — Малки гърди — прошепна той, вгледан в лицето ѝ. — Усещал съм ги притиснати срещу мен, виждал съм ги как се повдигат и спускат от дишането ти. Как бих ги почувствал в ръката си? Какъв вкус бих открил там? — наведе глава и езикът му се плъзна леко по нея.

Крайниците на Рут бяха натезжали, сякаш бе взела някакъв силен наркотик. Тя лежеше неподвижно, докато ръцете и устните му я изучаваха, докато гласът му се лееше върху нея. Той се движеше болезнено бавно, докосваше я, възбуждаше я, шепнеше.

— Дори на сцената, когато навсякъде има прожектори и музика, ми се иска да те докосна. Тук — пръстите му погалиха вътрешната страна на бедрото ѝ. — И да те вкуся. Тук — устните му ги последваха. — Ти ме поглеждаше. Такива големи очи, като на бухал. Аз почти виждах мислите ти и се чудех дали ти виждаш моите — притисна устни към стегнатите мускули на корема ѝ и я усети как в отговор потрепери. — И какво щеше да направиш, милая, ако знаеше колко те желая?

Езикът му галеше пъпа ѝ. Рут простена и се размърда под него. Никога не бе изпитвала такова удоволствие — плътно, тежко

удоволствие, от което тялото ѝ забръмчаваше, което тежеше върху съзнанието ѝ, докато дори мислите се превръщаха в усещания.

— Толкова дълго — отрони Ник. — Толкова дълго продължи чакането. Чуденето.

Ръцете му, макар и още нежни, станаха по-настойчиви и проникнаха през тъмната отмалялост, която я бе обзела. Тялото ѝ изведнъж оживя, сетивата ѝ се събудиха за обкръжаващия я свят — чувстваше плата на чаршафа под гърба си, виждаше миниатюрните пращинки, танцуващи в ярките слънчеви лъчи, чуваше глухия ропот на движението отвън. Всичко около нея бе невъзможно ясно, после се завъртя и не остана нищо, освен ръцете и устните му, обхождащи тялото ѝ.

Тя можеше да е навсякъде — в снега, в пустинята. Ала чувстваше само Ник. Чуваше дишането му — по-задъхано, отколкото след изтощителен танц. Нейният дъх се смеси с неговия. С необуздано нетърпение той притисна устни към нейните, захапа ги и те се разтвориха.

Целувката ставаше все по-дълбока, а ръцете му продължаваха да я приближават към ръба. Рут се вкопчи в него, изгубена в удоволствието. В следващия момент Ник бе в нея и тя бе изстреляна отвъд съзнателното, в екстаза.

— Любимая — чу Рут гласа му, който излизаше от самите дълбини на душата му. — Погледни ме.

Очите ѝ се отвориха тежко. Тя потреперваше отново и отново от желание и удоволствие.

— Имам те — едва успя да промълви той. — И въпреки това те искам.

Рут се изкачи на върха на планината. Ник зарови лице в косите ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Френси хвана Рут за ръката, докато се готвеха за сутрешния екзерсис.

— Къде изчезна вчера? — поинтересува се тя и я издърпа към станката.

— Вчера ли? — Рут не успя да сдържи усмивката си. — О, ходих да зяпам по витрините.

Френси я погледна многозначително.

— Сигурно. Запознай ме някой път с него — изражението ѝ стана замислено, ала бързо продължи: — Чу ли новините?

Рут изпълняваше плие, докато залата продължаваше да се пълни. Очите ѝ се насочиха към Ник, който бе в отсрещния ъгъл с няколко балерини от ансамбъла.

— Какви новини? — как грее слънцето в косата му, помисли тя, сякаш го привлича.

— За телевизията — Френси се включи в ритъма на Рут, така че главите им оставаха на едно ниво. — Нищо ли не си чула?

— Лия спомена нещо — Рут си спомни посещението преди представлението и потърси с поглед блондинката. — Но ми казаха, че още нищо не е решено.

— Е, моето момиче, вече е решено — Френси с удовлетворение забеляза, че вниманието на Рут изцяло се насочи към нея.

— Така ли?

— Надин е свършила огромна работа — тя се наведе да оправи калците си. — Разбира се, пусна пред носовете им най-важния човек.

Рут напълно разбираше, че приятелката ѝ говори за Ник. Очите ѝ отново прескочиха към него.

Сега той говореше с Лия, която жестикулираше с гъвкавите си ръце да подчертае думите си.

— Каква работа?

— Два часа — съобщи с удоволствие Френси. — В най-гледаното време. А Ник практически има пълна артистична свобода. В

края на краищата, той е име, и не само в света на балета. Дори хора, които не могат да различат плие от пирует, са чували за Давидов. Това е нещо като поредица, в която той се е съгласил да направи още два проекта. Всъщност те искат него. Само си помисли какво може да означава това за трупата! — Френси се вдигна на палци. — До колко хора можем да достигнем за два часа по телевизията в сравнение с всички, които ни гледат през цял един сезон на сцената! О, Господи, надявам се да получа танц! — отпусна се в плие. — Заради този шанс съм почти готова да се върна в ансамбъла. Ти ще танцуваш „Червената роза“ — въздъхна тя завистливо.

Рут бе доволна, че дойде време да започне екзерсисът.

Бе ѝ трудно да се съсредоточи. Тялото ѝ откликваше на командите и броенето, а съзнанието ѝ се втурваше в десетки посоки. Защо не ѝ бе казал?

Ръката ѝ бе облепната на станката. Мадам Максимова ги водеше през стъпките. Рут знаеше, че Ник стои точно зад нея.

Бяха заедно през целия вчерашен ден... И тази сутрин. Не ѝ каза нито дума. Щеше ли да танцува? Кракът ѝ се вдигаше и спускаше в атитюд. Щеше ли да пречи това, което се бе случило между тях?

Докато излезе от групата, за да се упражнява самостоятелно в центъра, тя се опитваше да мисли логично. Бе минала по-малко от седмица, откак той ѝ каза, че нещата още не са уредени. Мъчеше се да си спомни какво друго ѝ бе казал, в какво точно настроение беше. Бе нервиран, защото изпълнението ѝ не бе добро. Бе загрижен защо е разстроена. Ядоса се, когато Рут отказа да издаде името на човека, от когото бе изтекла информацията.

Какво бе направил Ник? Бе щракнал с пръсти и ѝ бе казал, че точно толкова го интересува какво му говори тя. Той даваше тон, тя танцуваше. Бе толкова просто. Рут намръщено изпълни комбинацията. Обаче защо изглежда всички научаваха нещата преди нея? В един момент Ник ѝ казваше, че е най-добрата балерина в трупата, в следващия момент дори не си правеше труда да я осведоми за най-важния проект на трупата през годината.

Как можеше човек да разбере такъв мъж? Не можеше, напомни си тя. Обърна глава и го погледна право в очите. Това бе Давидов.

Ник посрещна погледа ѝ малко озадачено, ала темпото внезапно се ускори от адажио до алегро и изискваше цялото им внимание.

— Благодаря ви — каза половин час по-късно мадам Максимова на облените в пот тела. Гласът ѝ, помисли Рут за миг, бе много по руски, отколкото на Ник, въпреки че бе живяла четиридесет години в Америка.

— Бих искал да се срещна с цялата трупа на сцената след петнайсет минути.

Рут вдигна очи и улови погледа на Ник в огледалото. Залата веднага забръмча. Танцьорите започнаха да излизат във възбудени групи. Давидов бе направил съобщение. Рут праметна чантата си през рамо и се запъти след тях.

— Един момент, Рут. — Тя послушно спря. Това ѝ бе дотолкова дълбоко насадено, че не би могла да направи нищо друго. Той каза на балетмайсторката нещо тихо на руски, от което тя се засмя — огромно постижение — после кимна отривисто и излетя от стаята, сякаш костите ѝ бяха с четвърт век по-млади, отколкото Рут знаеше.

Ник се приближи до Рут, като разсеяно въртеше кърпата в ръцете си.

— Умът ти не беше в час.

— Така ли?

Ник забеляза изпитателния ѝ поглед. Както обикновено, той го обърка.

— Тялото ти се движеше, но очите ти бяха някъде далеч. Къде?

Тя го гледа още няколко секунди, докато търсеше най-добрия начин да постави въпроса си. Спря се на прямотата.

— Защо не ми каза за плановете за телевизията?

Ник вдигна вежди. Това бе жест на възмущение.

— А защо трябваше да ти казвам?

— Аз съм прима балерина на трупата.

— Да — той замълча. — Ала това не отговаря на моя въпрос.

— Изглежда, всички знаят подробностите — Рут го погледна разгневено. — Сигурна съм, че нашироко се обсъждат в ансамбъла.

— Много е вероятно — съгласи се Ник и праметна кърпата върху раменете си. — Това едва ли е тайна, а тайните винаги се обсъждат нашироко в ансамбъла.

— Можеше сам да ми го кажеш — гневеше се тя, настръхнала от високомерието му. — Миналата седмица те питах.

— Миналата седмица още не беше уточнено.

— Със сигурност е било уточнено вчера, а ти не ми каза нито дума.

Рут видя как веждите му се спуснаха — сигнал за опасност. Когато заговори, студеният му тон бе още един сигнал.

— Вчера ние бяхме просто един мъж и една жена — вдигна ръце и хвана краищата на кърпата. — Мислиш ли, че понеже сме любовници, трябва да имам към теб специално отношение като към балерина?

— Разбира се, че не! — очите ѝ се разшириха от искрена изненада. Тази мисъл просто никога не ѝ бе минавала през ума. — Как можа да си го помислиш?

— А — кимна той, — разбирам. Значи аз трябва да вярвам в твоята почтеност и да я уважавам, докато моята е под въпрос.

— Никога не съм имала предвид... — подзе тя, но Ник я спря с царствено махване на ръката.

— Иди си вземи душ. Вече имаш само десет минути — излезе от залата и я остави със зяпнала уста.

Когато Рут се втурна задъхана в театъра, членовете на трупата вече седяха по широката сцена или бяха скупчени в ъглите. Тя седна до Френси.

— И така... — Ник ѝ хвърли един бърз поглед. — Струва ми се, че вече сме всички.

Той стоеше в средата на сцената, пъхнал ръце в джобовете на сивия си анцуг. Косата му още бе влажна от душа. Всички очи бяха приковани към него. Надин седеше на един стол отдясно на него, облечена в безупречно скроен светлосин костюм.

— Повечето от вас изглежда знаят поне най-общо за нашите планове да направим предаване по кабелната телевизия — очите му обгърнаха групата, като за кратко се спряха върху Рут. — Ала ние с Надин сега ще ви запознаем с подробностите — погледна към Надин, която скръсти ръце и започна: — Трупата ще направи двучасово представяне на балета. То ще бъде записвано тук в продължение на две седмици, като се започне след месец. Естествено, имаме намерение да включим много танци от балетите в нашия репертоар. Ник и аз, заедно с Марк и Мариан — погледна тя бързо към двамата хореографи — сме съставили предварителната програма. Разбира се, ще работим с телевизионния режисьор и персонала върху ограниченията във

времето и така нататък — направи изразителна пауза. — Няма нужда да ви казвам колко важно е това за трупата и че очаквам от всеки от вас най-доброто.

Надин замълча. Ник се обърна да вземе една папка от пъна, останал от декорите на „Спящата красавица“.

— Репетициите започват веднага — заяви той и започна да чете списъка на танците, ролите и залите за репетиции.

Програмата бе разнообразна, реши Рут, като се опитваше да не седи със затаен дъх. От „Лешникотрошачката“ на Чайковски — Френси приглушено изписка, като чу името си в ролята на Бонбонената фея — до „Родео“ на де Мил. Очевидно Ник искаше да покаже многообразието и универсалността на балета.

Бяха определени хореографите, бяха изброени сцените. Рут облиза устните си. Лия бе Аврора и Жизел, две сладки роли, но напълно очаквани. Кийл Лоуъл щеше да ѝ бъде партньор и като Принц Чарминг, и като Албрехт. Една млада балерина от ансамбъла тихо заплака, когато получи първата си солова партия.

Ник продължаваше да чете, без да вдига поглед.

— Рут, Гран па де дьо от „Червената роза“ и па де дьо от второ действие на „Корсар“. Партньор ще ѝ бъде аз.

Рут бавно изпусна въздуха си и усети как от раменете ѝ пада товар.

— Ако времето позволи, ще направим и сцена от „Карнавал“.

Той продължи да чете със своя тих, мелодичен глас, ала Рут вече почти не го слушаше. Можеше и тя да се разплаче като младата балерина. За това бе работила. Това бе плодът на почти две десетилетия обучение. И въпреки това, дори през радостта чувстваше гнева му.

Той не разбира, помисли Рут, смутена от бързите му непостоянни настроения. И е толкова твърдоглав, че не знам как да му обясня. Сви колене към брадичката си и внимателно се вгледа в него.

Странно, при всичката щедрост на душата си Ник не даваше доверието си лесно. Намръщи се. Аз също, осъзна тя внезапно. Имаме проблем. Опря брадичка на коленете си. И още не съм сигурна как ще го разреша.

Следващите седмици нямаше да са леки, нито лично, нито професионално. В личен план Рут знаеше, че двамата с Ник ще трябва

да решат какво искат един от друг и какво всеки от тях може да даде на другия. Изостави този проблем, малко уплашена от него.

Професионално това щеше да е един изнурителен период. Ник бе достатъчно труден като хореограф или режисьор, но като партньор бе самият дявол. Той не приемаше нищо, освен съвършенство и никога не проявяваше каквато и да е любезност, когато показваше неудоволствието си от нещо по-малко. И въпреки всичко Рут бе готова да ходи по жарава, за да танцува с него.

Репетициите щяха да са изтощителни за всички. Времето бе малко, очакванията големи, а голяма част от трупата всяка вечер през следващите две седмици щеше да изпълнява „Спящата красавица“. Нервите и мускулите щяха да са опънати. Вечер щяха да доуцукват до вкъщи, за да натопят крака в легени с лед или гореща вода. Щяха да разтриват схванатите мускули на партньорите си и да живеят на кафе и нерви. Ала щяха да тържествуват — те бяха танцьори.

Когато Ник свърши, Рут се изправи заедно с другите. Като видя, че той вече е зает с Надин, тя се насочи към малката репетиционна зала, която бе определил за нея. Остави вратата отворена. Другите танцьори се движеха на тълпи по коридора. Чуваха се разговори и повишени гласове. От друга зала вече се чуваше музика. Стравински.

Рут отиде до пейката да си обуе палците. Погледна ги разсеяно. Щяха да изкарат още два-три дни, помисли тя. Носеше ги едва отпреди седмица. Колко ли чифта бе сменила вече тази година? И колко ли метра атлаз? Кръстоса панделките над глезена си и вдигна поглед, когато в залата влезе Ник. Той затвори вратата зад себе си и двамата бяха откъснати от музиката и гласовете.

— Ще започнем с „Корсар“ — съобщи Ник и седна на пейката. — Засега ще работим без акомпанимент. Те са на хонорар, а аз още не съм уредил нещата — свали си анцуга и остана само по клин и трико.

— Ник, искам да говоря с теб.

— Оплаквания ли имаш? — той си обу калците.

— Не. Ник...

— Значи си доволна от ролите, които съм ти определил? Започваме — стана и Рут също се изправи.

— Не се дръж с мен като звезда — предупреди го тя.

Той вдигна вежди и се вгледа в нея със студените си сини очи.

— Аз наистина съм звезда.

— Ти, освен това, си и човешко същество, но не става въпрос за това — чувстваше как я завладява гневът, който си бе заповядала да обуздае.

— А за какво става въпрос? — попита Ник прекалено мило.

— Това, което ти казах тази сутрин, няма нищо общо с разпределението на ролите — опря ръце на кръста си, готова да си пробие път през стената, която той бе издигнал между тях.

— Така ли? Тогава може би ще ми кажеш с какво има общо. Аз си имам достатъчно работа.

Очите ѝ пламнаха.

— Върви тогава да си я вършиш. Аз ще репетирам сама — обърна се, ала в същия момент Ник я извъртя обратно.

— Аз казвам кога и с кого ще репетираш — очите му бяха също толкова горещи, колкото и нейните. — Сега казвай каквото ще казваш, за да започваме работа.

— Добре — Рут измъкна рязко ръката си. — Не ми харесва да ме държиш в неведение за това. Мисля, че трябваше да го чуя от теб, направо. Това, че сме любовници, няма нищо общо. Ние сме балетни партньори, професионални партньори. Ако можеш да кажеш на половината труппа, защо не и на мен? — спря само колкото да си поеме дъх. — Не ми харесва как трябва да научавам новините, първо от Лия, а сега...

— Значи беше Лия — прекъсна той тихо тирадата ѝ.

Тя въздъхна безпомощно. Гневът я бе накарал да му каже онова, което си бе обещала никога да не казва.

— Няма значение — подзе Рут, но Ник отново я спря с махване на китката.

— Не бъди глупава — скара ѝ се нетърпеливо. — Няма извинение за една балерина, която нарочно разстройва друга преди представление. Нали няма да ми кажеш, че не е било нарочно? — изчака, като наблюдаваше лицето ѝ. Тя отвори уста и отново я затвори. И при най-добри обстоятелства не умееше да лъже добре. — Тогава не се преструвай, че няма значение — заключи той.

— Добре — отстъпи Рут. — Ала това е минало. Няма смисъл сега да се ровиш.

Ник за момент се замисли. Очите му бяха мрачни и далечни. Рут много добре знаеше, че бе способен безмилостно да наказва.

— Не — каза той най-после. — В момента имам нужда от нея. Нямаме никой друг, който прави Аврора така добре, но... — замълча и тя разбра, че всичките му мисли бяха насочени към работата.

Ник щеше да намери начин да накаже Лия и да направи така, че неговата Аврора да продължи да танцува. Желязна ръка в кадифена ръкавица, помисли Рут тъжно. Това бе Давидов.

— Във всеки случай — обади се тя и отново привлече вниманието му, — всъщност не става дума за Лия, нали?

Ник фокусира погледа си върху нея и кимна.

— Така е. Щеше да ми казваш за какво става дума.

Вече по-спокойна, Рут се овладя.

— Ядосах се, когато тази сутрин научих, че нещата са уредени. Предполагам, че се почувствах изолирана. Ние не сме говорили разумно за балета от онази вечер, когато репетирахме заедно „Червената роза“. Тогава бях сърдита.

— Исках те — обясни той простичко. — Беше трудно.

— И за двама ни — тя пое дълбоко въздух. — Никога не съм мислила, че професионално ще се отнасяш по-различно към мен, защото сме станали любовници. Не бих понесла тази мисъл. Ала бях нервна заради разпределението на ролите. Винаги съм нервна за това.

— Вероятно е било неразумно от моя страна да го кажа.

Рут се усмихна. Такова признание от Давидов бе по-близо до извинение, отколкото се бе надявала.

— Вероятно — съгласи се тя.

Той вдигна вежди:

— И все пак имаш проблеми с уважението към по-възрастните.

— Как така?

— Изкушаваш ги — привлече я в прегръдките си и я целуна, дълго и силно. — Сега, ще ти го кажа веднъж, така че да го разбереш — отдръпна я от себе си, но задържа ръце на раменете ѝ. — Определих те за своя партньорка, защото избрах да танцувам с най-добрата. Ако не беше такава балерина, щях да танцувам с някоя друга. Ала въпреки това нощем щях да желая теб.

— Само нощем? — възмути се Рут и пристъпи напред.

Ник погали раменете ѝ.

— За известно време ще имаме за себе си само нощите — отново я целуна, бързо, грубо и собственически. — А сега ще танцуваме.

Отидоха в центъра на залата, обърнаха се към огледалата и започнаха.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дните минаваха — дълги, изтощителни дни, изпълнени с вълнения и разочарования. Рут работеше с Ник, докато той скицираше и изглаждаше тяхното па де дьо от „Корсар“. Хореографията трябваше да подхожда за камера, обясни ѝ Ник. Ако танцът щеше да се записва от обектив, той трябваше да бъде изигран за обектив. Това бе съвсем различно от танцуването пред публика. Още по време на първата им репетиция тя разбра, че Ник си бе подготвил домашното. Той работеше ръка за ръка с телевизионния режисьор върху ракурсите и последователностите.

Дните на Рут бяха разпределени между екзерсиси и репетиции, ала нощите ѝ често бяха празни. Задълженията на Ник като хореограф и артистичен директор го държаха постоянно зает. Трябваше да следи и другите репетиции, да уточни и другите танци, да провежда финансови срещи и среднощни съвещания с телевизионния екип.

На репетициите имаха малко време за тях двамата. Там те работеха като танцьор с танцьор или танцьор с хореограф, като свързваха движенията с музиката. Спореха, после достигаха до съгласие.

„Червената роза“ почти не им създаваше проблеми, въпреки че той промени някои детайли, за да съответстват по-добре на новата среда. „Корсар“ им отне повече време. Ролята напълно му подходеше. Тя се оказа идеалният отдушник за неговите творчески пориви. Енергията му възбуждаше в Рут състезателен дух. Тя работеше упорито.

Ник критикуваше най-дребни подробности, като колко са разперени пръстите ѝ, хвалеше ъгъла, под който е наведена главата ѝ и искаше още. Жизнеността му сякаш непрекъснато се възраждаше и я принуждаваше да поддържа темпото или да изостане. На моменти Рут му се чудеше как го постига — безкрайното танцуване, напрегнатите съвещания.

Бе й казал, че ще имат за себе си нощите, но досега това не се получаваше. За пръв път, откак се нанесе в апартамента си, тя бе самотна. Откак се помнеше, собствената й компания й бе достатъчна. Отиде до прозореца и вдигна щорите. Погледна навън в тъмното и потрепери.

Стресна я почукване на вратата. Рут поклати глава. Не, това не можеше да е Ник, напомни си тя. Знаеше, че тази вечер той има две срещи. Погледна през шпионката и няколко секунди стоя с ръка на дръжката на вратата. Пое дълбоко въздух и отвори.

— Здравей, Доналд.

— Здравей, Рут — усмихна й се той. — Мога ли да вляза?

— Разбира се — тя отстъпи да му направи път и затвори вратата зад него.

Доналд бе облечен ежедневно и безупречно с кожено яке и кадифени панталони. Рут изведнъж осъзна, че бяха минали седмици, откак се бяха срещнали за последен път.

— Как си? — попита тя, като не намери какво друго да каже.

— Добре. Много съм добре.

Рут долови някаква скованост под самоуверената му поза. Това я успокои.

— Ела, седни. Искаш ли да пиеш нещо?

— Да, искам. Уиски, ако имаш — Доналд се приближи до един фотьойл и седна. Гледаше я как му налива уискито. — Ти няма ли да пиеш?

— Не — тя му подаде чашата и се разположи на дивана. — Току-що пих чай.

— Чух, че вашата трупа прави нещо за телевизията — той завъртя чашата в ръце, после отпи.

— Новините се разпространяват бързо.

— Шият ви се нови костюми — обясни Доналд. — За това се говори.

— Не се бях сетила — Рут подвиг крака под себе си. — Добре ли върви твоят бизнес?

Той вдигна поглед от чашата си и срещна очите й.

— Да. В края на месеца заминавам за Париж.

— Наистина ли? — тя му се усмихна приятелски. — Задълго ли?

— За две седмици. Рут... — Доналд се поколеба, после остави чашата си. — Бих искал да ти се извиня за нещата, които ти казах последния път, когато се срещнахме.

Очите ѝ срещнаха неговите, спокойни и изпитателни. Тя кимна удовлетворено.

— Няма нищо.

Той изпусна дълго задържания въздух. Не бе очаквал толкова лесно опрощение.

— Липсваше ми, че не те виждах. Надявах се да отидем на вечеря.

— Не, Доналд — отвърна Рут меко и го видя как се намръщи.

— Рут, аз бях разстроен и ядосан. Знам, че казах някои груби неща, но...

— Не е това, Доналд.

Той се вгледа в нея и въздъхна.

— Разбирам. Трябваше да се сетя, че има някой друг.

— Ние с теб никога не сме били повече от приятели — в гласа ѝ нямаше нито извинение, нито гняв. — Не виждам защо това трябва да се променя.

— Давидов? — изсмя се на изненаданото ѝ изражение.

— Да, Давидов. Откъде знаеш?

— Имам очи — отсече Доналд. — Нали го видях как те гледаше — той отново надигна уискито. — Предполагам, че добре си подходите.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Това комплимент ли е, или обида?

Доналд поклати глава и стана.

— Не съм сигурен — за момент я погледна настойчиво. Рут срещна очите му, без да трепне. — Сбогом, Рут.

Тя остана на мястото си.

— Сбогом, Доналд — видя го как прекоси стаята и затвори вратата зад себе си.

След малко отнесе недопитата му чаша в кухнята. Докато изливаше уискито в умивалника, мислеше за времето, което бяха прекарвали заедно. Доналд я бе правил щастлива, нищо повече, нищо по-малко. Дали бе вярно, че някои жени са създадени за един мъж? Рут от тях ли беше?

Мислите ѝ бяха прекъснати от още едно почукване. Тя прехапа устни. Последното, което искаше, бе още едно обяснение с Доналд. Решително се насочи към вратата и нагласи върху лицето си усмивка.

— Ник!

Той носеше две кутии, едната плоска, другата по-голяма, и бутилка вино.

— Привет, миленькая — пристъпи прага и успя да я целуне над кутиите.

— Но нали тази вечер имаше срещи? — Рут затвори вратата, а той остави кутиите на масата в столовата.

— Отмених ги — усмихна се Ник и я привлече към себе си. — Казах ти, че хората на изкуството имат право да бъдат темпераментни. — Целуна я дълго, за да компенсира кратката първа целувка.

— Имаш ли планове за тази вечер? — прошепна в ухото ѝ.

— Ами... — тя остави думата да увисне. — Предполагам, че бих могла да ги променя... Ако имам подходящ стимул — бе толкова приятно той да я прегръща, да чувства устните му върху кожата си. — Какво има в кутиите?

— М-м-м. Това-онова... — той я отдръпна.

— Това е за по-късно — посочи към по-голямата кутия. — А това е за сега. — С царствен жест отвори плоската.

— Пица!

Ник се наведе и вдъхна със затворени очи аромата.

— Направо умирам! Бягай, донеси чинии, преди да е изстинала.

Рут се подчини.

— Утре ще ти я изкарам на репетицията — той взе виното. — Трябва ми отварачка.

— А какво има в другата кутия? — извика от кухнята тя, докато тропаше с чиниите.

— По-късно. Гладен съм — когато Рут се върна, натоварена с чинии и чаши, Ник все още държеше виното и се бе навел да поздрави Нижински. — И за теб ще има.

Докато го гледаше, тя имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Толкова се радвам, че дойде.

Той се изправи и се усмихна.

— Защо? — взе от ръцете ѝ отварачката.

— Обичам пица.

— Значи трябва да завладявам сърцето ти през стомаха, да? Това е стар руски обичай — тапата излетя с приглушен звук.

— Абсолютно! — Рут бързо прехвърли пицата от кутията в чиниите.

— Значи ще подскачаш по сцената като кюфте — Ник седна срещу нея и наля виното. — Изглежда, ще има време и за „Карнавал“. Ти ще танцуваш Коломбина.

— О, Ник! — с уста, пълна с пица, Рут се помъчи да преглътне и да каже още нещо.

— Допълнителните репетиции няма да ти позволят да затлъстееш.

— Да затлъстeya!

— Не искам гърбът ми да се схване от вдиганията — той ѝ се усмихна закачливо.

— Ами ти? — попита тя мило. — Кой иска да гледа Арлекин с шкембе?

— Моята обмяна на веществата никога няма да го позволи — заяви Ник самодоволно. Глътна пицата и посегна към виното. — Гледах филми — съобщи неочаквано. — Фред Астер, Джийн Кели. Такова движение. С подходяща работа на камерата може да се види какво значи танцьор. Въпросът е в ракурса.

— Гледал ли си „Един американец в Париж“? — Рут довърши своето парче пица и взе чашата си. — С удоволствие бих изиграла един степ.

— Нова постановка на мускулите — разсъждаваше на глас той, като гледаше през нея. — Би било интересно.

— Какво мислиш?

Очите му се върнаха към нейните и се фокусираха.

— Нов балет с някои от вашите типични американски движения. Това е за по-късно — тръсна глава, сякаш обмисляше идеята. — Е, хапни още малко — сложи в чинията ѝ още едно парче пица. — Когато човек съгрешава, трябва да съгрешава със замах.

— Още един руски обичай? — попита тя с усмивка.

— Разбира се! — Ник допълни чашата ѝ.

Довършиха пицата и дадоха цяло парче на котарака. Ник ѝ разказа за програмата на репетициите, като разнообразяваше с клюки

от групата, за да я развесели. Когато започна да я разпитва за танците във филмите, които не бе гледал, Рут се постара да му ги опише.

— Мислиш ли да напишеш този нов балет с идея за телевизионна постановка? — попита тя, докато разчистваха масата. — За някое от двете други предавания, за които си дал съгласие?

— Може би — отговори той неопределено. — Надин би искала и документален филм за трупата. Това се обсъжда. Научих някои неща, когато записвах „Ариел“ и други балети, ала камерите бяха винаги отстрани. А... — Ник потърси думата, която най-добре да изрази какво имаше предвид. — Отдалечени — продължи, удовлетворен: — Този път ще бъдат навсякъде, а този режисьор има повече познания за балета от всички други, с които съм работил. Има разлика — заключи той и се усмихна, когато Рут му връчи една чиния да я избърше. — Липсваше ми.

Тя вдигна очи към него. Прекарваха заедно часове наред всеки ден, но Рут знаеше какво имаше предвид Ник. Имаше нещо успокояващо в това, да стоят заедно в кухнята.

— Ти също.

— Може да си откраднем малко време, когато всичко това свърши, преди да започнат новите репетиции. Няколко дни — той остави чинията и докосна косите ѝ. — Ще дойдеш ли с мен в Калифорния?

Неговата къща в Малибу, помисли тя и се усмихна.

— Да — забравила за чиниите, обви ръце около кръста му и го прегърна. За момент замълчаха, после Ник се наведе и целуна върха на главата ѝ.

— Не искаш ли да видиш какво има в другата кутия?

Рут простена:

— Не мога да изям нищо повече.

— Още малко вино? — прошепна той и плъзна устни към челото ѝ.

— Не — въздъхна тя. — Само теб.

— Ела тогава — отдръпна я от себе си и я хвана за ръка. — Толкова отдавна не сме били заедно.

Излязоха от кухнята, ала погледът ѝ попадна върху неотворената кутия.

— Какво наистина има вътре?

— Мислех, че не те интересува.

Рут не можа да сдържи любопитството си и вдигна капака. Загледа се безмълвно.

Там, където би очаквала пищни сладкиши или огромна торта, лежеше мекото пухкаво палто от синя лисица, което бе пробвала в „Сакс“. Тя го докосна с върховете на пръстите си и погледна към Ник.

— От това не се пълнее — успокои я той.

— Ник! — Рут махна безпомощно с ръка и поклати глава.

— Много добре ти стоеше. Цветът подхожда на косата ти — хвана една шепа от косите ѝ и ги пусна да паднат между пръстите му. — Меко е. Като теб.

— Ник... — Хвана ръцете му. — Не мога.

Той вдигна вежди:

— Нямам ли право да ти давам подаръци?

— Имаш, предполагам. — Въздъхна. — Не съм мислила за това. — Ник ѝ се усмихваше и ѝ бе трудно да му обясни логично. — Но не такъв подарък.

— Купих ти пица — напомни ѝ той и поднесе ръката ѝ към устните си. — Ти не възрази.

— Не е същото — простена тихо, защото устните му се плъзнаха към китката ѝ. — Освен това ти изяде половината.

— Достави ми удоволствие — призна Ник. — Както ще ми достави удоволствие да те гледам с това палто.

— Прекалено е скъпо.

— А, значи мога да ти купувам само евтини подаръци — той вдигна ръкава ѝ и целуна вътрешната страна на лакътя.

Тя се намръщи.

— Престани да ме правиш на глупачка.

— Нямах нужда от моята помощ — преди да бе успяла да отговори, Ник я привлече по-близо и я накара да замълчи. — Мислиш ли, че палтото е грозно?

— Не, разбира се, че не. Страхотно е! — Рут с въздишка облегна глава на рамото му. — Ала не трябва да ми купуваш нищо.

— Да трябва? Не — прокара ръка по гърба ѝ и по извивката на бедрата. — Нещата, които трябва да правя, ги знам. Това е нещо, което сам решавам да правя — отдръпна я и отново ѝ се усмихна. — Хайде, пробвай го.

Тя внимателно се вгледа в него. Жестът бе щедър, импулсивен и типично в негов стил. Как можеше да му откаже?

— Благодаря — промълви толкова сериозно, че той се засмя и я прегърна.

— Отново ме гледаш като бухал, много сериозно и много мъдро. А сега, моля те, нека видя как ти стои.

Ако Рут имаше някакви съмнения, това „моля те“ ги изтри. Бе сигурна, че може на пръстите на едната ръка да преброи колко пъти Ник се е обръщал лично към нея с тази дума. Без повече колебания бръкна в кутията. Пръстите ѝ потънаха в меката кожа.

— Страхотно е, Ник. Наистина е страхотно...

— Не върху халата, милая — поклати глава той, когато Рут се опита да го облече. — Никой не носи кожено палто върху син плюшен халат.

Тя му хвърли един поглед и развърза колана на кръста си. Смъкна халата и бързо облече палтото. Ник почувства как стомахът му се свива от бързо проблесналата ѝ голота. Тъмните ѝ коси падаха върху синкавобялата кожа. Очите ѝ светеха от възбуда.

— Трябва да видя как изглежда — Рут се обърна с намерението да изтича в банята.

— Обичам те.

Тя замръзна. Чувстваше се останала без дъх, сякаш бе паднала лошо на сцената. Въздухът просто не можеше да си пробие път през дробовете. Пръстите ѝ се бяха впили в кожата толкова силно, че я боляха. Не можеше да ги отпусне. Бавно, много бавно се обърна към него. Гърлото ѝ се бе свило, така че когато успя да проговори, гласът ѝ бе дрезгав.

— Обичам те. На английски. Казвал съм ти го и преди на руски. Я тебя люблю.

Рут си спомняше тези думи, прошепнати в ухото ѝ, докато той я любеше, когато я прегръщаше преди заспиване. Коленете ѝ започнаха да треперят.

— Не знаех какво значат.

— Сега знаеш.

Тя го погледна. Чувстваше, че треперенето се разпространява.

— Страх ме е — прошепна. — Толкова дълго съм чакала да чуя това, а сега съм ужасена. Ник... — преглътна, а очите ѝ се напълниха

със сълзи. — Струва ми се, че краката ми не могат да се помръднат.

— Към мен ли искаш да тръгнеш, или в обратна посока?

Въпросът му я успокои. Може би и той се страхуваше. Тръгна напред. Когато стигна до него, изчака гласът ѝ да укрепне.

— Как да го кажа на руски? — попита Рут. — Искам първо да го кажа на руски.

— Я тебя люблю.

— Я тебя люблю, Николай — запъна се с произношението. Преди да се окаже притисната към него, видя как в очите му запламтяха чувства. — Я тебя люблю — повтори. — Обичам те.

Устните му бяха върху косите ѝ, по бузите и очите, после собственически се спуснаха върху нейните.

— Она моя — произнесе Ник почти свирепо. — Тя е моя.

Коженото палто се спусна на пода.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рут знаеше, че никога през живота си не бе работила толкова много. Никога не бе лесно да се изпълни цял балет, ала танцуването пред четири камери бе направо вбесяващо. Отново и отново трябваше да се повтарят кратки последователности от комбинации на стъпки, така че ѝ бе почти невъзможно да поддържа настроението си. Бе свикнала с прожекторите, но кабелите на техниците и камерите на сцената бяха съвсем друго нещо. Чувстваше се обкръжена от тях.

Мускулите ѝ се схващаха от непрекъснатото започване и спиране. За кадрите в едър план лицето ѝ трябваше отново да се пудри и гримира. Телевизионната публика не би искала да вижда елегантна балерина с капчици пот. По време на представление разстоянието от сцената правеше възможно да се поддържа илюзията за лекота на движенията. Ала камерата беше безмилостна.

Отново и отново повтаряха същата трудна серия от субресо и пируети. Ник изглеждаше неизтощим. Камерата сякаш го омагьосваше. Той не проявяваше никакви признаци на раздразнение от дребните технически повреди, а просто спираше и говореше с телевизионния режисьор, докато екипът отново бе готов. След това повтаряше стъпките с подновена енергия.

Повече от два часа записваха откъс, който щеше да продължава не повече от три минути. Това бе атлетична сцена, пълна със страст и дух — от типа танци, които бяха запазената марка на Давидов. Рут отново се завъртя в троен пирует, усети остра болка и тежко падна назад. В същия момент Ник бе до нея.

— Просто схващане — успя да произнесе тя, като се опитваше да си поеме дъх.

— Тук ли? — Той хвана прасеца ѝ, напипа схванатия мускул и започна да го разтрива.

Рут кимна, въпреки че болката бе нетърпима. Опря глава на коленете си и затвори очи.

— Десет минути, моля — чу Ник да вика. — Удари ли се, като падна? — попита я той, докато размачкваше мускула. Тя успя само да поклати глава. — Зле е — намръщи се Ник. — Трудно е без калци.

— Не мога да го направя! — Рут внезапно удари с юмрук по сцената и вдигна лице. — Просто не мога да го направя както трябва!

Той присви очи.

— Тази пък глупост каква е?

— Не е глупост. Не мога — повтори разгорещено тя. — Невъзможно е. Отново и отново, напред-назад. Как мога да чувствам нещо, когато няма действие? Навсякъде хора, направо под носа ми, когато уж трябва да се подготвям за скок.

— Не им обръщай внимание и танцувай — посъветва я Ник спокойно. — Необходимо е.

— Необходимо ли? — сопна му се Рут. — Аз ще ти кажа какво е необходимо. Необходимо е да се потя. Дори това не ми е разрешено. Ако този човек още веднъж ми напудри лицето, ще запищя — рязко пое дъх, усетила остра болка и в другото бедро. Стъпалата ѝ отдавна бяха станали безчувствени. Отново отпусна глава. — О, Ник, толкова съм уморена.

— И какво правиш? Отказваш се? — попита той грубо и започна да масажира другия крак. — На мен ми трябва партньорка, не оплакващо се бебе.

— Аз не съм бебе — вдигна тя рязко глава. — Нито машина!

— Ти си балерина — Ник почувства как мускулът се отпуска под пръстите му. — Така че танцувай.

Очите ѝ пламнаха.

— Благодаря за разбирането — Рут се опря на ръка и стана. Краката ѝ едва не се огънаха под нея, но тя ги опъна.

— Има си място за разбиране — той се изправи. — Ала то не е тук. Тук имаш да вършиш работа. Сега иди при онзи човек с пудрата да ти оправи лицето.

Тя за момент се вторачи в него, после излезе зад сцената, без да каже дума.

Когато Рут си отиде, Ник изруга под носа си и седна да отпусне болката в собственото си бедро.

— Корав човек си ти, Давидов.

Той вдигна глава и видя Надин, която се надигна от един стол в публиката.

— Знам — Ник отново насочи вниманието си към бедрото. — И преди си ми го казвала.

— Така те харесвам — Надин се изкачи по стълбите към сцената. — Но тя е още млада — токетата ѝ отекваха по сцената. Коленичи до него и започна нещо да разтрива бедрото му. — И е добра балерина. Добри стъпала, чудесни бедра, много мускулести — усмихна му се бързо. — Още не е твърда като нас.

— Толкова по-добре за нея.

— И толкова по-трудно за теб, защото я обичаш — Ник въпросително вдигна вежди. — Няма нищо, свързано с моите танцьори, което да не знам — продължи Надин. — Често преди самите те да го знаят. Ти отдавна я обичаш.

— Е, и?

— Танцьорите често се влюбват в танцьори. Те говорят на един и същ език, имат едни и същи проблеми. Ала когато най-добрият ми танцьор и артистичен директор има връзка с най-добрата ми балерина, аз съм загрижена.

— Няма за какво — тонът му бе мек, но той и не скриваше раздражението си.

— Любовните романи се развиват по няколко начини. Повярвай ми, аз знам много добре — Надин отново се усмихна, този път малко тъжно. — Танцьорите са емоционално нещо, Ник. Аз не искам да загубя никого от вас, ако се разлюбите. Това момиче е предопределено да бъде прима балерина абсолюта.

Гласът на Ник бе много студен.

— Предлагаш ми да престана да се срещам с Рут? — внимателно се изправи на крака. Очите му бяха много прями и много сини.

Надин го гледаше замислено.

— Откога те познавам, Давидов?

Той се усмихна.

— Ако ти отговоря, това ще ни състари и двамата.

Тя кимна в знак на съгласие и му протегна ръка. Ник леко я вдигна на крака.

— От дълго време. Достатъчно дълго, за да знам да не ти го предлагам — погледна го накриво. — Виждала съм колко жени си

сменил през всичките тези години.

— Спасибо.

— Това не беше похвала — възрази Надин. — Беше наблюдение — отново замълча за момент. — Бениън е различна.

— Да — съгласи се той. — Рут е различна.

— Внимавай, Давидов. За танцьорите е опасно да падат — техниците започнаха да се връщат на сцената и Надин се обърна. — Тя за малко ще те мрази.

— Ще се справя.

— Разбира се — Надин не бе и очаквала нещо друго.

Рут излезе иззад кулисите, много изправена, много овладяна. Докато ѝ оправяха грима, тя си бе наложила да не мисли за нищо друго, освен за танца, който трябваше да изпълни. Докато той бъде завършен и записан, нямаше да си позволи никакви чувства, освен тези, които би изпитвала нейната героиня. Приблужи се до Ник.

— Аз съм готова.

Той я погледна. Искаше да я попита дали още я боли, да ѝ каже, че я обича. Вместо това каза:

— Добре, тогава започваме пак.

Почти два часа по-късно Рут стоеше под душа. Тялото ѝ бе прекалено вдървено, за да изпитва болка. Мислите ѝ бяха замаяни от умора. Само две неща бяха ясни — че мрази да танцува пред камера и че когато бе имала нужда от Ник, той се бе отдръпнал. Бе ѝ говорил, сякаш е мързелива или слаба. Това, че загуби самообладание пред хората, достатъчно я унижи. Студените му думи я довършиха.

Силата и издръжливостта ѝ винаги бяха за нея източник на гордост. Бе голям удар по самочувствието ѝ да падне на сцената, победена от болка. Бе помолила за утешение, а бе получила презрение.

Тя излезе изпод душа и се уви в хавлията точно в момента, в който в съблекалнята влезе Лия. Блондинката, все още облечена, се облегна на един умивалник и се усмихна.

— Здравсти — тя се вгледа в бледото изтощено лице на Рут. — Тежък ден?

— Достатъчно тежък. — Рут отиде да измъкне един пуловер от сака си.

— Чух, че днес следобед си имала проблеми с твоя номер.

Докато навличаше пуловера през главата си, Рут имаше няколко секунди да овладее изражението си.

— Нищо особено — отговори спокойно, въпреки че това й костваше много. — Записът на „Корсар“ завърши.

— Нямам търпение да го видя. — Лия се усмихна, извади една четка и започна да разресва прекрасната си коса. — Изглеждаш бледа — забеляза тя, докато Рут намъкваше джинсите си. — Добре че имаш два дни да си починеш, преди да започнат да снимат „Червената роза“.

Рут рязко вдигна ципа.

— Следиш графика.

— Държа да знам какво става с всички в трупата.

Рут седна и извади гуменките си от сака.

— Какво всъщност искаш?

— Ник — отговори Лия веднага и се усмихна по-широко, като видя как проблеснаха очите на Рут. — Не по този начин, скъпа, макар че е изкушаващо. Изглежда, че да му бъдеш любовница си има своите предимства.

Рут едва се пребори с желанието да хвърли другата гуменка по тази усмивка. Кипяща от гняв, я обу.

— Какво има между Ник и мен е моя лична работа и не засяга никого — стана. Кръвта бучеше в ушите й.

— О, но има връзка — Лия се протегна и я хвана за ръката, преди да бе излетяла от стаята.

Приливът на гняв изненада Рут. Никога не й се бе случвало толкова малко да й остава съвсем да си изпусне нервите.

— Какво?

Лия се опря на ръба на умивалника и кръстоса крака.

— Аз имам намерение да бъда прима балерина абсолюта.

— И това се предполага да бъде новина? — вдигна вежди Рут.

— Напълно осъзнавам — продължи спокойно Лия, — че за да постигна това и да остана в трупата, ми е нужен Ник като партньор.

— В такъв случай имаш проблем — Рут я погледна в очите. — Ник е мой партньор.

— Засега — съгласи се безгрижно Лия. — Той със сигурност ще те зареже, когато му омръзне да спи с теб.

— Това си е моя грижа — отвърна Рут тихо.

— Любовниците на Ник никога не са за дълго. Ние всички сме го наблюдавали през годините. Спомни си адвокатката преди шест или осем месеца. Много елегантна. Преди това имаше една манекенка. Той обикновено избягва да си избира от трупата. Много е претенциозен нашият Николай.

— Моят Николай — Рут отново взе сака си. — По-добре се задоволи с партньорите, които ти се дават.

— Той ще танцува още най-много две години. Вече през повечето време се занимава с хореография. Трябват ми само две години — отвърна невъзмутимо Лия.

— Две години — изсмя се Рут и праметна сака през рамо. — Аз ще бъда прима балерина абсолютна след шест месеца — остави гнева да подбира думите ѝ. — След като шоуто се излъчи, цялата страна ще знае коя съм аз. Ако конкуренцията те притеснява, опитай в друга трупа.

— Конкуренция? — Лия присви очи. — Ти едва се справи с първото парче — подари ѝ една от своите искрящи усмивки. — Ник ще бъде принуден да отреже другите ти две изпълнения или да ги даде на някоя по-издръжлива.

— Като теб.

— Естествено.

— На куково лято! — отсече Рут, изблъска я настрани и излезе.

Въпреки че дребният жест ѝ помогна, нервите ѝ още бяха опънати до скъсване. Емоционалният пристъп бе отделил съзнанието от тялото ѝ и тя се спускаше по стълбите, без да чувства болката в прасците си. Насочи се към улицата, кипяща от възмущение.

— Рут! — Ник я хвана за ръката, след като тя не отговори първия път, когато я извика. — Къде отиваш?

— Вкъщи — отсече Рут.

— Прекрасно — той се вгледа в разгорещеното ѝ лице. — Аз ще те заведа.

— Знам къде е — отново се обърна към вратата, ала ръката му не я пускаше.

— Казах, че ще те заведа.

— Много добре — тя сви рамене. — Прави каквото искаш.

— Обикновено това правя — отвърна Ник студено и я измъкна навън.

В таксито Рут седеше в ъгъла, здраво стиснала сака в скута си. Той се бе облегал на седалката и не правеше никакви опити да завърже разговор. Очевидно умът му бе зает със собствените си мисли. Тя също упорито мълчеше.

В съзнанието ѝ изплува случката с Ник на снимките, последвана от сцената с Лия. Гневът ѝ прие формата на ледено мълчание.

Когато таксито спря пред блока ѝ, Рут слезе от колата с намерението да каже на Ник едно студено довиждане. Той обаче излезе от другата страна, заобиколи таксито отзад и отново я хвана за рамото. Усмивката му бе спокойна, но не позволяваше възражения. Без да коментира, тя тръгна с него към сградата.

Знаеше, че е на ръба на скандала. Трябваше ѝ само най-малък повод. Под повърхността кипеше гняв. Отключи вратата на своя апартамент и влетя вътре, като остави на Ник да влезе или да си отиде, както той реши.

Нижински се надигна от мястото си на дивана, изви гръб и безшумно скочи долу. Предано се отърка в краката на Рут и се насочи към Ник. Тя го чу как измърмори някакво приветствие към котарака. Оградена от стената от мълчание, отиде в спалнята да разтовари сака си.

Нарочно се забави. От другата стая не се чуваше никакъв звук. Рут старателно прибра пантофите в гардероба, внимателно извади фибите от косата си и я разпусна. Главоболието леко намаля. Тя започна да се разресва. Апартаментът оставаше абсолютно тих.

Цели десет минути Рут се въртя из спалнята. Намираше си десетки дребни задачи, с които трябваше да се заеме. Нервите ѝ отново се опънаха. Накрая реши, че това, което ѝ трябва, е да хапне. Завърза с един ластик косата си на опашка и излезе от стаята.

Ник спеше дълбоко на дивана. Бе легнал по гръб, а мъркащият Нижински удобно се бе свил на топка на гърдите му. Дишането му бе бавно и равномерно. Всичкото ѝ негодувание се изпари. Той е изтощен, осъзна тя. Умората бе ясно изписана върху лицето му. Защо не я бе забелязала досега? Защото прекалено много бе обсебена от собствените си чувства, помисли виновно.

Гънките на бузите му бяха станали по-дълбоки. Под очите му се забелязваха бледи синкави сенки. Рут въздъхна. Доплака ѝ се. Никакви сълзи, заповяда си твърдо.

Взе мъхестото покривало от фотъойла и го наметна върху кръста му. Ник дори не помръдна. Нижински отвори едно око, погледна я укорително и отново заспа. Тя седна на един стол, подви крака под себе си и се загледа как любимият ѝ спи.

Когато Ник се събуди, бе вече тъмно. Той объркано притисна пръсти към очите си. Нещо тежеше на гърдите му. Посегна натам и откри малка пухена топка. Нижински извади нокти и Ник въздъхна, изруга полугласно, избута котарака и седна. Откъм вратата на кухнята струеше светлина. Той поседя още малко, после стана и тръгна към светлината.

Рут стоеше до печката. Косата ѝ бе опъната назад и Ник виждаше профила ѝ — нежни черти, издадена брадичка, леко дръпнати очи. Устните ѝ бяха леко разтворени от старание — меки, плътни устни, които можеше да вкуси дори само като ги гледа. Той видя тънката, извита шия на класическа балерина. Знаеше точно на кое място кожата бе най-чувствителна.

Изглеждаше много млада в ярката светлина на кухнята, почти както първия път, когато я видя — под блестящото слънце на снега на паркинга пред школата на Линдзи.

Тя го усети и внезапно се обърна. Очите им се срещнаха. Тя облиза устни.

— Ти се размърда. Помислих си, че може да си гладен. Какво ще кажеш за омлет?

— Да. Добре.

Ник се облегна на касата на вратата, а Рут се зае с готвенето. Един поглед към часовника му показва, че бе едва девет. Бе спал по-малко от два часа. Чувстваше се освежен, сякаш бе минала цяла нощ.

— Мога ли да ти помогна?

Тя не откъсваше очи от яйцата, които се сгъстяваха в тигана.

— Можеш да извадиш чинии. Аз съм почти готова — кафеарката до нея започна да съска. Той извади чинии и чаши. — Искаш ли още нещо? — попита Рут. Не можеше да понася фалшиво любезния си тон.

— Не. Това е достатъчно.

Тя ловко плъзна първия омлет от тигана в чинията.

— Върви и започвай. Аз идвам след минутка — разбитите яйца зацвъртяха в тигана. — Ще донеса кафето.

Ник отнесе чинията си в столовата. Рут продължи да работи, съсредоточила цялото си внимание върху готвенето. Изсипа яйцата от тигана, изключи кафеварката и я занесе в трапезарията.

Ник вдигна поглед.

— Добре ли е? — тя остави чинията си и наля кафето в чашите.

— Добре — той бодна още една вилица.

Рут седна срещу него, като избягваше погледа му, и започна да яде.

— Благодаря, че ме остави да поспя — Ник я гледаше как търкаля яйцата из чинията. — Имах нужда от това. И от това.

— Ти изглеждаше толкова уморен — прошепна тя. — Никога не ми беше минавало през ум, че ти е толкова трудно.

— А! — позасмя се той. — Непобедимият Давидов.

Рут вдигна очи.

— Предполагам, че винаги съм те възприемала така. Всички сме те възприемали така.

Погледът му остана спокоен.

— Обаче ти не си всички — видя как очите ѝ се изпълниха със сълзи. Нещо се сви в стомаха му. — Трябва да ядеш — посъветва я бодро. — Днес беше тежък ден.

Тя взе чашата си с кафе и се помъчи се да се овладее. Бе преживяла достатъчно сцени като за един ден.

— Всъщност не съм гладна.

Ник сви рамене и отново се зае със своя омлет.

— Нещо гори — забеляза той. Рут извика, скочи и се втурна към кухнята.

Тиганът от омлета димеше, повърхността му се бе напукала от горещината. Тя изруга и спря пламъка, който бе оставила да гори, после сърдито изрита печката.

— Внимавай — обади се Ник от вратата. — Не ми трябва партньорка със счупени пръсти на краката.

Рут се извъртя към него с желание да си изкара на някого яда. Ала той се усмихваше.

— О, Ник! — Рут се хвърли в прегръдките му и се притисна към него. — Днес бях толкова ужасна! Толкова лошо танцувах.

— Не — възрази той и я целуна по косите. — Ти танцува прекрасно, по-добре, отколкото когато си ми сърдита.

Тя отметна глава и го погледна. Знаеше със сигурност, че Ник никога не би излъгал за танцуването ѝ, за да я успокои.

— Не трябваше да ти се ядосвам. Толкова бях погълната от себе си, от това как се чувствам аз, че изобщо не се замислях колко е трудно и за теб. Ти винаги го правиш да изглежда толкова лесно.

— Ти не обичаш камерата.

— Мразя я. Тя е ужасна.

— Обаче е ценна.

— Знам това. Знам го — Рут се отдръпна от него. — Не мога да понасям начина, по който се държах днес следобед, как се разплаках пред всичките тези хора, как ти се развиках.

— Ти си човек на изкуството. Както ти казах, това се очаква от теб.

— Не обичам сцени пред хора — тя пое дълбоко въздух. — И особено не обичам да се виждам като егоистична и безразлична.

— Прекалено си строга към себе си, Рут. Жената, която обичам, не е егоистична и безразлична.

— Днес бях такава — тръсна глава тя. — Не преставах да мисля за себе си, докато не те видях заспал, толкова изтощен. Знам колко много работиш, не само за нашите танци, а и за всички други репетиции, които трябва да наблюдаваш, за съвещанията и за графика до края на сезона. Но всичко, което мислех, беше колко мразя тези камери, които се пъхат навсякъде и колко ме болят краката — въздъхна тихо и треперливо. — Не ми е приятно да мисля, че мога да бъда толкова еднопланова, толкова да приличам на това, в което Доналд някога ме обвиняваше.

— О, стига! — Ник здраво хвана раменете ѝ. — Ние трябва да мислим за себе си, за собствените си тела. Няма друг начин да оцелеем. Глупаво е, ако мислиш, че това те прави по-малко човек. Ние сме по-различни от другите, да. Това сме ние.

— Егоистични?

— Трябва ли да му се даде име? — той леко я разтърси и я привлече към себе си. — Ако искаш, егоистични. Отдадени. Обсебени. Какво значение има? Това променя ли те? Променя ли мен? — внезапно устните му се озоваха върху нейните.

Рут простена. Устните му бяха и нежни и собственически и разпалваха малки пламъчета дълбоко в нея. Ник я привлече по-близо, още по-близо, докато се сляха.

— Ето така исках да те целуна, когато ти седеше на сцената, беше сърдита и те болеше — устните му се движеха срещу нейните заедно с думите. — Мразиш ли ме, задето не го направих?

— Не. Не, ала исках да го направя — тя го прегърна по-силно. — Толкова много го исках.

— Ако тогава те бях успокоил, ти никога нямаше да довършиш танца — той отметна глава назад, за да срещне погледа ѝ. — Знам го, защото те познавам. Това прави ли ме студен и егоистичен?

— Това те прави Давидов — въздъхна Рут и му се усмихна. — Това е всичко, което искам.

— А ти си Бениън — Ник наведе устни към нейните. — Това е всичко, което искам.

— Правиш го да изглежда толкова просто. Просто ли е?

— Тази вечер е просто — той я вдигна на ръце.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рут седеше на шестия ред и гледаше снимките. Трите ѝ откъса бяха завършени. Това, което вероятно щяха да бъдат девет или десет минути ефирно време, бе отнело три изтощителни снимачни дни. Тя се бе научила да танцува пред камера, дори да я търпи. Ала знаеше, че никога няма да изпитва от нея вълнението, което изпитваше Ник. Той я бе предизвикал да го надмине в тяхното па де дьо от „Карнавал“. Бликаше от енергия, невероятно жив в маската и костюма на Арлекин, закачлива, волна душа, която вливаше в нейната Коломбина повече живот, отколкото би си представила, че е възможно.

Ник просто кипи от енергия, мислеше Рут, като го гледаше на сцената. Дори когато не танцува.

Ансамбълът изпълняваше сцена от „Родео“. Между каубойските шапки и кариранни ризи, Ник стоеше в обичайния си раздърпан анцуг и даваше инструкции на танцьорите. Ако бе облечен в злато или сребро, нямаше повече да привлича вниманието върху себе си.

Тя знаеше колко малко почивка си бе позволил той през последните седмици. И въпреки това, докато напътстваше за последен път своите танцьори, беше жизнен като момче. Как ли го прави, питаше се Рут.

Сети се за това, което ѝ бе казала Лия, и се зачуди наистина ли Ник щеше да престане да танцува след две години. Не ѝ се мислеше за това. Той изглеждаше толкова млад. В повечето професии би се смятал за млад. Като артистичен директор, като хореограф, като композитор можеше да продължава до безкрай. Но като балетист времето му бе ценно.

Ник, разбира се, го знаеше. Тя гледаше как Давидов излиза извън обхвата на камерата. Как ли го приемаше? Никога не ѝ бе казвал. Имаше толкова много неща, които никога не ѝ бе казвал.

Рут разбираше колко ловко сменяше той темата всеки път, когато тя задълбаеше прекалено много в живота му в Русия. Рут питаше не от

просто любопитство и въпреки това не знаеше как да му обясни въпросите си.

Изпитваше чувство на безсилие, че Ник ограждаше част от живота си от нея. Правото на личен живот бе нещо, което тя дълбоко ценеше и уважаваше у другите, ала след като обичаше Ник с цялото си сърце, изпитваше потребност да го познава изцяло. И въпреки това той продължаваше да отклонява въпросите и разговорите за неговата младост или за професионалната му кариера в родната му страна. Както и не бе говорил с нея как се чувства по повод на това, че вероятно приближава края на активната си кариера като балетист.

Прекалено често, реши Рут, Ник мислеше за нея като за малко момиченце. Как можеше да го убеди да споделя с нея и проблемите си, и радостите си?

Театърът се изпълни с музика — бързата, дрезгава западноамериканска музика, която създаваше настроение за танц. Ник наблюдаваше ансамбъла иззад оператора, опрял ръце на кръста си.

Рут затаи дъх.

Винаги ли ще се чувствам така, чудеше се тя. Трогната, очарована от него. Бе плашещо да си влюбена в легенда. Дори през краткото време, откак бяха заедно, изискванията на професията ги притискаха и двамата. Балетът едновременно ги свързваше и ограничаваше. Времето, което прекарваха насаме в нейния апартамент, бе един друг свят. Тогава можеха да са която и да е жена и който и да е мъж. Но музиката и прожекторите, ги връщаха тук. А тук, в света, който поглъщаше по-голямата част от живота им, той бе Маестро Давидов.

— Изглежда, той се справя добре, както обикновено — Надин се разположи на съседния стол и Рут изведнъж се върна в настоящето.

Музиката бе спряла. Ник отново говореше с танцьорите, а режисьорът приказваше в слушалките на някакви невидими техники. Рут проследи с очи Ник.

— Да, така изглежда.

— Като момче с ново влакче.

Рут я изгледа озадачено.

— Ново влакче ли?

— Неподправеното вълнение, ентузиазмът — обясни Надин. — Това му доставя удоволствие.

— Да — Рут отново погледна към Ник. — Виждам.

— Твоите танци минаха добре — Рут се засмя недоверчиво и Надин продължи: — О, знам, че ти се наложи да се приспособяваш.

— Ти гледаше ли?

— Аз винаги гледам.

— Ти обикновено не си мила — забеляза Рут и се усмихна накриво.

— Скъпа моя, аз никога не съм мила. Не мога да си го позволя — музиката отново започна и макар очите на Надин да бяха приковани към сцената, тя говореше на Рут: — Като цяло, всички се справиха добре. Записът е чудесен.

— Гледала ли си го? — сега Рут бе цялата внимание.

Надин едва вдигна вежди за отговор.

— Програмата е всичко, за което можехме да се надяваме. Мога честно да ти кажа, че ти и Ник сте най-доброто, което съм виждала от известно време. Никога не съм мислила, че той ще намери партньорка на нивото на Линдзи. Разбира се, твоят и нейният стил са много различни. Линдзи излиташе във въздуха, сякаш бе част от него — без усилия, почти мистично. Ти го предизвикваш, сякаш въставаш срещу земното притегляне.

Рут се замисли върху това описание. Стори ѝ се, че то бе напълно справедливо.

— Линдзи е най-добрата балерина, която съм виждала.

— Ние я загубихме, защото тя позволи личният ѝ живот да се намеси в работата — произнесе Надин безизразно.

— Просто не е имала избор — защити я разгорещено Рут. — Когато баща ѝ е загинал, а майка ѝ е била толкова тежко ранена, Линдзи е трябвало да се оттегли.

— Ние сами правим собствения си избор — Надин се обърна да я погледне право в очите. — Аз не вярвам в съдбата. Ние сами караме нещата да се случват.

— Линдзи направи това, което трябваше да направи.

— Каквото тя избра да направи — поправи я Надин. — Ние всички избираме сами — вгледа се в намръщеното лице на Рут. — През целия си живот аз съм имала едно най-важно нещо. Бих искала да мисля, че това е вярно за всички мои танцьори, ала знам, че не е така. Ти имаш таланта, младостта, желанието да оставиш много важна следа

в света на балета. Линдзи тъкмо бе започнала да прави своята следа, когато напусна. Аз не бих искала да те загубя.

— Защо би трябвало да ме губиш? — попита Рут внимателно, без да откъсва очи от Надин. Вече не забелязваше това, което ставаше на сцената.

— Танцьорите са темпераментни създания.

— Чувала съм. Но това не е отговор на моя въпрос.

— Аз имам нужда и от теб, и от Ник, Рут, ала от Ник имам повече нужда — Тя замълча за момент, като изчака Рут да възприеме думите ѝ. — Ако вие двамата стигнете до момент, когато нещата... Вече не са такива, каквито са сега, и вие не можете... Или не искате да работите заедно, аз ще трябва да направя избор. Трупата не може да си позволи да се лиши от Ник.

— Разбирам — Рут се обърна и се вторачи в сцената.

— Дълго мислих, преди да говоря с теб. Реших, че е най-добре, ако ти обясня позицията си.

— Говорила ли си с Ник?

— Не — Надин погледна към Ник, който стоеше при техниците. — Не толкова директно. Ще го сторя, разбира се, ако стане необходимо. Надявам се да не стане.

— Доста танцьори от трупата имат връзки един с друг — отбеляза Рут. — Някои дори се женят. Имаш ли навика да се бъркаш в личния им живот?

— Винаги съм мислила, че зад тези изискани обноси се крие огън — Надин се усмихна тънко. — Радвам се да го видя — тя замълча за момент. — Ако нищо не пречи на трупата, не виждам причини да създавам нещастие — отново погледна Рут право в очите. — Но Ник не е просто един от моите танцьори. И двете го знаем.

— Не вярвам да можеш да кажеш, че това, което е между мен и Ник, е попречило на трупата или на нашата работа — заяви Рут.

— Не засега, не. Аз те харесвам, Рут, затова говоря с теб. Трябва да измъкна още някой долар от нашия спонсор — Надин стана и без да каже нито дума повече, излезе от залата.

На сцената Ник наблюдаваше своите танцьори. Виждаше ги и поотделно, и като група. Ръката на една не бе извита точно както трябва, кракът на друга не бе поставен идеално. Той внимателно следеше ансамбъла. Имаше две балерини, които смяташе скоро да

направи солистки. Едно момиче, едва навършило осемнадесет години, наблюдаваше с особен интерес. Тя притежаваше някаква ефирна, неземна красота и голяма скорост. Напомняше му малко за Линдзи. Вече я виждаше като Карла от „Лешникотрошачката“ следващата година. Трябваше да накара мадам Максимова да поработи индивидуално с нея.

Режисьорът спря записа и Ник отиде да коригира някои дребни детайли. Работеха вече почти два часа и горещите прожектори светеха безмилостно.

Надин, помисли той, когато започнаха отново, е като ястреб, дебнещ пиленца, когато прослушва кандидатките за ансамбъла. Горките деца. Разбираха ли те изобщо каква черна работа е балетът? Толкова малко от тях някога щяха да стигнат по-далеч от ансамбъла. Отново погледна към младото момиче, което се въртеше в ръцете на партньора си. Тази щеше да стигне, реши той. След две години щеше да гони Рут по петите.

Усмихна се, спомнил си дните на Рут в ансамбъла. Тя бе толкова млада и толкова затворена. Само когато танцуваше, бе напълно уверена в себе си. Дори тогава — да, дори тогава — той я желаше, и това го поразяваше. Бе я наблюдавал как израства по-уравновесена, по-отворена. Бе наблюдавал как талантът ѝ разцъфтява.

Пет години, помисли Ник. Пет години и сега най-после я имаше. И въпреки това не бе достатъчно. Имаше вечери, когато ангажиментите му го задържаха до късно и трябваше да се прибере у дома в празния си апартамент, знаейки, че Рут спи далеч от него в друго легло.

Чудеше се дали бе по-нетърпелив сега, след като я бе чакал толкова дълго. Всеки ден трябваше да се бори със себе си да не я пришпорва към по-пълно обвързване. Дори не бе имал намерение да ѝ каже, че я обича, във всеки случай не по този безизразен начин. Моментите преди това, когато тя му бе отвърщала с такава любов, го бяха парализирали от страх. Страхът бе ново чувство за него, чувство, което откри, че не обича.

Част от него не приемаше властта, която Рут имаше над него. Никоя жена досега не бе обсебвала толкова пълно мислите му. И въпреки това тя държеше част от себе си далеч от него. Това бе мъчително, подлудяващо.

Искаше я без резерви, без тайни. Колкото повече продължаваха, толкова по-невъзможно ставаше да не настоява за повече. Дори сега, когато съзнанието му бе заето с работата, той знаеше, че Рут седи в тъмната зала. Усещаше я.

Не би трябвало да му действа така, помисли Ник с внезапно избликнал гняв. И въпреки това я искаше там. Близо. Думите, които бе изрекъл, когато дойде в апартамента ѝ през нощта, ставаха все по-верни. Той имаше нужда от нея.

Най-после записът приключи. Ник се заговори с режисьора, а танцьорите започнаха да слизат от сцената. Те щяха да охладят телата си под душовете и да облекчават болките си. Рут се надигна от мястото си в публиката и се приближи към сцената. Музикантите разговаряха помежду си и се протягаха.

— Един час, моля — извика Ник и в отговор се чу ропот.

Техниците изключиха мощните лампи и температурата забележимо се понижи. Персоналът говореше за италианската закусвалня по-надолу по улицата и за сандвичи с кюфтета. Ник със смях се отказа да отиде с тях. Неговото предложение за кисело мляко в столовата на трупата бе посрещнато с дружно негодувание.

— Е... — той привлече Рут в прегръдките си в момента, в който тя стъпи на сцената. — Какво мислиш?

— Беше чудесно — отвърна Рут искрено. Опитваше се да не мисли за разговора си с Надин, докато Ник бързо я целуваше. — Очевидно имаш склонност към американското.

— Винаги съм мислил, че от мен ще стане добър каубой — засмя се той и взе една от изоставените шапки. С жест я нахлупи на главата си. — Трябват ми само чифте пищови.

Тя се разсмя.

— Отива ти — реши Рут и намести шапката по-ниско на челото му. — Има ли в Русия каубои?

— Казаци — отговори Ник. — Не е съвсем същото — усмихна се и я погали по раменете. — Гладна ли си? Имаме един час, докато започнем отново.

— Да.

Той обви ръка около нея, хвърли шапката и я поведе през сцената.

— Ще вземем нещо и ще го занесем в моя кабинет. Искам те сама.

Десет минути по-късно Ник затвори вратата на кабинета си зад тях.

— Трябва ни музика за такъв тържествен обед, да? — тръгна към касетофона.

Рут извади купите с плодова салата, а той пусна Римски-Корсаков, намали звука и дойде при нея.

— Първо това — грабна я в прегръдките си.

Тя вдигна устни, гладна за неговата целувка. Молбата ѝ разпали сдържания в него огън. С тих стон на удоволствие Ник вплете пръсти в косите ѝ. Устните ѝ бяха живи, търсещи. Рут се отдаде на целувката. В нея бързо се надигна желание. Тя пхна ръце под пуловера му да почувства играта на мускулите по гърба. Устните му започнаха да се движат бясно по лицето ѝ.

— Целуни ме — настоя Рут и ги спря със своите.

Целувката бе разтърсваща и буреносна. Сякаш Ник бе излял всичките си желания в това единствено докосване на устните. Остави я задъхана, разтреперана, копнееща за още. Той захапа долната ѝ устна, докато тя простена от възбуда. После се впусна по-дълбоко и Рут промърмори нещо безсмислено, молеща да я докосне.

Сякаш разчел мислите ѝ, Ник спусна ръка към гърдите ѝ. Грубата тъкан на блузата одраска кожата ѝ и тя потрепери. С другата си ръка той измъкна блузата от джинсите ѝ. Пръстите му се плъзнаха нагоре и я намериха. Двамата затаиха дъх.

Когато телефонът на бюрото иззвъня, Ник изригна в ругатни. Извъртя се и рязко вдигна слушалката.

— Какво има?

Рут въздъхна и седна. Коленете ѝ трепереха.

— Не мога да се срещна с него сега — тя чу острия му нетърпелив тон и изпита известна симпатия към обаждания се. — Не, ще почака. Зает съм, Надин.

Рут вдигна вежди. Никой не говореше така с Надин. Тя въздъхна и погледна към Ник. Никой друг не беше Давидов.

— Да, разбирам. Тогава след дващест минути — той решително затвори телефона. Когато отново погледна към Рут, в очите му още се четеше раздражение. — Изглежда, че нечий отворен портфейл иска

моето внимание — изруга и пхна ръце в джобовете си. — Понякога тази работа с парите ме подлудява. Непрекъснато трябва да се ухажват и измъкват. Едно време трябваше просто да се танцува. Сега това не е достатъчно. Дават ни малко време, Рут.

— Ела да ядеш — предложи тя, като се опита да го успокои. — Двайсет минути са достатъчно време.

— Не говоря само за сега! — в гласа му се надигна гняв и Рут се сви. — Исках да бъда с теб снощи и всички други нощи, когато спях сам. Имам нужда от нещо повече — повече от няколко минути на ден, няколко нощи през седмицата.

— Ник... — започна Рут, ала той я прекъсна:

— Искам да се пренесеш при мен. Да живееш с мен.

Каквото и да бе имала намерение да каже, то ѝ избяга. Ник стоеше надвесен над нея, бесен и настойчив.

— Да се пренесе при теб? — повтори тя неразбиращо.

— Да. Още днес. Още тази вечер.

Рут го зяпна. Мислите се въртяха в главата ѝ.

— В твоя апартамент?

— Да — той нетърпеливо я издърпа на крака. — Аз не мога... Не искам да продължавам да се връщам в празни стаи — здраво стисна раменете ѝ. — Искам те там.

— Да живея с теб... — отново произнесе тя, като се мъчеше да го проумее. — Моите неща...

— Донеси си нещата — разтърси я Ник. — Какво значение има?

Рут поклати глава и вдигна ръка да се отблъсне.

— Трябва да ми дадеш време да помисля.

— По дяволите, какво има за мислене? — изруга на английски и с това се издаде колко бе ядосан, но тя бе прекалено смутена, за да го забележи. Може и да бе очаквала Ник да я помоли да направи такава стъпка, ала не бе очаквала да ѝ го изкрещи.

— Трябва да помисля! — викна в отговор. — Ти искаш от мен да променя живота си, да се откажа от единствения дом, който съм имала досега.

— Искам от теб да имаш дом с мен — пръстите му се впиха по-дълбоко. — Няма да продължавам да крада малки моменти време с теб.

— Ти няма, ти не можеш! Аз имам последната дума в собствения си живот. Няма да позволя така да ме притискаш!

— Да те притискам? По дяволите! — той изфуча към прозореца и застана с гръб към нея. — Ти ли ще ми го казваш? Пет години! Пет години те чакам. Желаех едно дете и трябва да чакам, докато детето порасне жена — английският започна да му изневерява.

Очите на Рут станаха огромни.

— Искаш да ми кажеш, че си чувствал... Че си имал чувства към мен от... Още от началото и не си ми казал?

— Какво да ти кажа? — възрази Ник вбесено. — Ти беше на седемнайсет години.

— Аз имах право да направя своя собствен избор! — тя отметна косите си назад и го погледна предизвикателно. — Ти не си имал правото да го правиш вместо мен.

— Дадох ти възможност да избереш, когато дойде моментът.

— Ти си ми дал! — Рут едва не се задави от възмущение. — Ти си директор на трупата, Давидов, не на моя живот. Как смееш да си позволяваш да вземаш решения вместо мен?

— Ставаше дума и за моя живот — напомни ѝ той. Очите му хвърляха искри. — Или си забравила?

— Ти винаги си се отнасял с мен като с дете — кипеше тя, без да обръща внимание на въпроса му. — Никога не си се замислял, че между детството и танцуването съм пораснала още преди да те срещна. И сега стоиш тук и ми казваш, че за мое добро години наред си скривал нещо от мен. И освен това ми казваш да си събера нещата и да се пренеса при теб, без дори да се замисля.

— Нямах представа, че такова предложение би те обидило — заяви Ник студено.

— Предложение? — повтори Рут. — Това не беше предложение, а заповед. Няма да приема да ми бъде заповядано да живея с теб.

— Много добре, постъпи както желаеш — той ѝ хвърли един дълъг тежък поглед. — Аз имам среща.

Тръгна към вратата и очите на Рут се разшириха от наново избликнал гняв.

— Вземам си отпуск — заяви тя импулсивно.

Ник спря с ръка на дръжката и се обърна към нея.

— Репетициите започват след седем дни — съобщи той, убийствено спокоен. — Или ще се върнеш, или си уволнена. Оставям избора на теб.

Излезе, без да си прави труда да затвори вратата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линда вдигна Аманда и я разположи в скута си. Джъстин буташе по дъсчения под количка.

— Вечерята е след десет минути, млади момко — предупреди го тя, като се провираше ловко между катастрофиралите и паркирани коли. — Върви си измий ръцете.

— Не са мръсни — Джъстин наведе русата си главичка над една миниатюрна лъскава състезателна кола, като че ли да поправи мотора ѝ.

Майка му присви очи, а Аманда започна да се дърпа.

— Уърт може да мисли иначе — предположи тя.

Това бе последното оръжие. Джъстин пъкна ферарито в джоба си, стана и с тежка въздишка излезе от стаята.

Линдзи се усмихна след него. Джъстин изпитваше здравословно страхопочитание към взискателния английски иконом. Тя слушаше скърцането на гуменките му по стълбите. Можеше да се измие в долната баня, ала когато Джъстин Бениън се правеше на мъченик, обичаше да го прави както трябва.

Учудваше я, когато имаше време да се замисли за това, че синът ѝ бе само четиригодишен. Той вече бе надраскал тромавата патешка възраст и бе строен като хрътка. И, помисли Линдзи не без гордост, имаше косите и очите на майка си. Огледа стаята и се намръщи на безпорядъка от коли и къщи. И неорганизираността на майка си, допълни наум.

— Изобщо не е като теб, нали? — Зарови лице във вратлето на дъщеря си, която прихна.

Аманда бе мургава, женско копие на баща си. И бе педантична също като Сет. Армии от кукли стояха безупречно подредени в стаята ѝ. Проявяваше почти комичната способност да подрежда блокчетата си в сгради. Характерът вероятно бе наследен и от двамата родители, защото можеше съвсем не по женски да хвърли някое блокче по брат си, ако нахлуеше в нейната територия.

С една последна целувка Линдзи пусна Аманда на пода и започна да събира изоставения автопарк на сина си. Спря с количка в ръка и хвърли на дъщеря си един поглед:

— На татко няма да му хареса, ако аз ги прибера.

— Джъстин е мърльо — заяви Аманда със сестринско презрение. На двегодишна възраст тя имаше склонност към съдържателни фрази.

— По това спор няма — съгласи си Линдзи и премести количката в другата си ръка. — И определено трябва да се поправи, но ако Уърт влезе тук... — замълча и претегли наум чие неодобрение би понесла по-леко. Уърт надделя. Тя бързо започна да разчиства уликите. — Аз ще говоря с Джъстин. Няма нужда да казваме на татко.

— Какво да казвате на татко? — поинтересува се Сет от вратата.

— Тъъ... О! — Линдзи завъртя очи към тавана и надзърна през рамо. — Мислех, че работиш.

— Работех — той бързо оцени обстановката. — Отново прикриваш онзи малък дявол, а?

— Пратих го да си измие ръцете — Линдзи отметна косата от очите си и продължи да седи на колене и ръце. Аманда се приближи до баща си и обвини ръце около крака му. И двамата я гледаха с мълчаливо неодобрение. — О, моля ви се! — тя се засмя и седна на пети. — Оставяме се на милостта на съда.

— Е... — Сет сложи ръка на главата на дъщеря си. — Какво да бъде наказанието?

— Не може пляска мама.

— Не може ли? — той се усмихна закачливо на Линдзи, приближи се и я вдигна на крака. — Може да реша, че е необходимо в интерес на правосъдието — целуна я леко.

— Приемаш ли подкупи? — прошепна тя.

— Винаги — заяви Сет и Линдзи притисна силно устните си към неговите.

Джъстин се втурна, протегнал измитите си ръце. Направи гримаса към родителите си, после погледна към сестра си.

— Мислех, че ще ядем.

Един час по-късно Линдзи изтича надолу по стълбите, забързана за вечерния урок по балет. Забеляза още една от количките на

Джъстин, взе я и я пхна в чантата си.

— Живот, изпълнен с престъпления — измърмори тя и отвори входната врата. — Рут! — вторачи се изненадано.

— Здравсти. Имате ли стая за през почивните дни за една избягала балерина и за един малко понадебелял котарак?

— О, разбира се! — Линдзи я прегърна силно през прага. Нижински се измъкна между тях, скочи на пода и се отдалечи. Той не обичаше да пътува. — Много се радвам да те видя. Сет и децата ще бъдат толкова изненадани.

През първия прилив на удоволствие тя почувства отчаянието, с което Рут я прегърна. Отдръпна я от себе си и се вгледа в лицето ѝ. Без проблеми разчете нещастие то ѝ. — Добре ли си?

— Да — Рут я погледна право в очите. — Не — призна тя. — Трябва ми малко време.

— Добре — Линдзи взе чантата ѝ и затвори вратата зад тях. — Стаята ти си е на същото място. Качи се да изненадаш Сет и децата. Аз ще се върна след два часа.

— Благодаря.

Линдзи се втурна навън, а Рут пое дълбоко въздух.

Два дена по-късно Рут седеше на дивана и четеше на глас една от книгите на Джъстин. От двете ѝ страни седеше по едно дете. Нижински дремеше на огряно от слънцето петно на пода. Рут се чувстваше по-спокойна.

Трябваше да си знае, че в Къщата на скалата ще намери точно каквото ѝ трябва. Никакви въпроси, никакво глезене. Линдзи бе отворила вратата и Рут бе намерила приемане и любов.

След като излезе от кабинета на Ник, Рут отиде в апартамента си, събра си багажа и дойде право в Клифсайд, Дори не се бе замислила за това, просто бе следвала инстинкта си. Сега, след два дни, разбираше, че инстинктът ѝ е бил правилен.

Имаше моменти, когато само семейството можеше да я излекува.

— Мислех, че сигурно си ги завързала и си им запушила устите — забеляза Сет, като влезе в стаята. — Дори когато спят, не са толкова тихи.

Рут се засмя. В момента, в който той седна, и двете деца отидоха да се изкатерят на коленете му.

— Те са ангелчета, чичо Сет — видя как той обви ръце около тях. — Трябва да се засрамиш, че така ги очерняш.

— Те нямат нужда от моята помощ за това — Сет дръпна косата на Аманда. — Уърт съобщи, че тази сутрин в леглото на някого е имало недоядено захарно петле.

— Щях да си го довърша довчера — обясни Джъстин и погледна сериозно баща си в очите. — Нали не го е изхвърлил?

— Боя се, че тъкмо така е станало.

— Ужас...

— Уърт имаше някои подбрани забележки относно състоянието на чаршафите — допълни Сет.

Джъстин нацупи устни — устните на майка си.

— Пак ли трябва да се 'звинявам?

— Така ми се струва.

— Искам да гледам! — Аманда вече се спускаше по крака на баща си в очакване на сцената.

— Само се 'звинявам — оплака се Джъстин с тон на уморен от живота човек и излезе от стаята.

Аманда ситнеше по петите му.

— Ти, разбира се, знаеш — обади се Рут, — че Уърт ги обожава.

— Да, ала в никакъв случай не би искал да разбере, че тайната му е разкрита — Сет чу как два чифта стъпки топуркат по коридора към кухнята.

— Той винаги ми е внушавал страх — Рут остави книгата. — През всичките месеци, докато живях с теб, така и не свикнах напълно с него.

— Никой не може да се справи с Уърт по-добре от Линдзи. Той още не може да разбере, че го манипулира.

— Няма друга като Линдзи — заключи Рут.

— Така е — съгласи се Сет. — Няма.

— Беше ли страшно да се влюбиш в такава... Такава неповторима жена?

Той разчете въпроса в очите ѝ и разбра за какво мисли тя.

— Винаги е страшно да се влюбиш, ако е истински важно. Да обичаш някой неповторим го прави само още по-страшно. Линдзи ме

плашеше до смърт.

— Колко странно. Винаги съм те мислила за неуязвим и безстрашен.

— Любовта прави от всички нас страхливци, Рут — в съзнанието му изплуваха спомените за първите им месеци с Линдзи, преди да се оженят. — Веднъж едва не я загубих. Никога нищо не ме е плашило повече.

— Гледам ви от пет години — Рут се бе намръщила съсредоточено. — Любовта ви е същата, каквато беше в самото начало.

— Не — поклати глава Сет. — Обичам я повече, невероятно повече. Така че имам повече да губя.

И двамата я чува как се втурна през входната врата.

— Бог да ме пази от майки, които искат Павлова след пет урока!

— Върна се — обади се Сет тихо.

— Госпожа Фицуолтър — започна Линдзи без предисловие в момента, в който влезе в стаята — иска нейната Мици да е в една група с Джанет Конър. Няма значение, че Джанет взема уроци от две години, а Мици започна едва преди две седмици — тя се строполи в едно кресло и вдигна поглед. — Няма значение, че Джанет има талант, а Мици има олово в краката. Мици иска да ходи в една група с най-добрата си приятелка и госпожа Фицуолтър иска да се редуват коя да кара другата с кола.

— Ти, разбира се, си й обяснила дипломатично — вдигна вежди Сет.

— Бях самото въплъщение на дипломацията. Вземам уроци при Уърт — Линдзи се обърна към Рут. — Мици е с пет килограма по-тежка, отколкото трябва, и не успява да направи първа позиция. Джанет е на палци от два месеца.

— Можеше да й намериш някой друг, с когото да се редуват да се извозват с кола — предложи Рут.

— Така и направих — усмихна се Линдзи, доволна от себе си, но като забеляза неестествената тишина, усмивката ѝ угасна. — Къде са децата?

— Извиняват се — отговори Сет.

— Ох, пак ли? — въздъхна тя и се засмя. Стана и се приближи към Сет. — Здравсти — наведе се да го целуне. — Реши ли проблема с носещата греда?

— Още малко — каза той и я привлече за по дълга целувка.

— Ти си толкова умен — Линдзи приседна на облегалката на стола му.

— Естествено.

— И прекалено много работиш. Затворен в този кабинет всеки ден, дори в неделя — хвана го за ръката. — Хайде да отидем да се поразходим по брега.

Сет понечи да се съгласи, после замълча.

— Идете вие с Рут. Децата имат нужда да подремнат. Мисля, че и аз ще се включа.

Линдзи го погледна изненадано. Последното, което би направил Сет в един прекрасен съботен следобед, бе да си легне. Ала бързо улови подтекста му и без да губи ритъм, се обърна към Рут:

— Да, хайде да излезем. След госпожа Фицуолтър имам нужда от малко чист въздух.

— Добре. Да си взема ли яке?

— Леко.

Рут излезе и Линдзи погледна към Сет.

— Казвала ли съм ти днес колко си великолепен и как те обожавам?

— Не си спомням да си го казвала — вдигна ръка към косите ѝ.
— Кажи ми го сега.

— Ти си великолепен и аз те обожавам — отново го целуна, преди да стане. — Трябва да те предупредя. Джъстин вчера ме информира, че вече е голям за следобеден сън.

— Ще го обсъдим.

— Дипломатично? — усмихна му се тя през рамо и излезе.

Въздухът миришеше на море. Рут почти бе забравила колко чист и остър бе този аромат. Плажът бе дълъг и скалист, с шумен прибой. От време на време по някой лист се спускаше от горичката на склона. Един падна плавно на пясъка пред тях.

— Винаги ми е харесвало тук — Линдзи пъкна ръце дълбоко в джобовете на якето си.

— Когато за пръв път дойдох, го мразех — спомни си Рут, загледана далеч напред. — Къщата, пясъка, всичко.

— Да, знам.

Рут ѝ хвърли един бърз поглед. Да, помисли тя, сигурно е знаела.

— Не разбрах кога ми мина. Струва ми се, че просто една сутрин се събудих и открих, че съм си у дома. Чичо Сет беше толкова търпелив.

— Той е търпелив човек — засмя се Линдзи. — Понякога е дори вбесяващо търпелив. Аз фуча и беснея, а Сет спокойно печели битката. Самообладанието му може да те побърка — вгледа се в профила на Рут. — Ти много приличаш на него.

— Така ли? — Рут за момент се замисли върху тази идея. — Напоследък не бих казала, че съм много спокойна.

— И той има такива моменти — Линдзи се наведе, взе един камък и го пхна в джоба си — навик, който никога не нарушаваше.

— Линдзи, ти така и не ме попита защо дойдох така внезапно и колко имам намерение да остана.

— Това е твоят дом, Рут. Не е нужно да обясняваш защо идваш тук.

— Казах на чичо Сет, че няма друга като теб.

— Наистина ли? — Линдзи се усмихна и отметна от очите си развяващите се коси. — Струва ми се, че няма по-добър комплимент.

— Заради Ник — неочаквано каза Рут.

— Да, знам.

Рут въздъхна дълбоко.

— Аз го обичам, Линдзи. Уплашена съм.

— Познавам това чувство. Предполагам, ти си се борила.

— Да. О, има толкова много неща... — гласът ѝ изведнъж се изпълни със страстта на чувството на безсилие. — Опитах се през тези два дни да го разбера, но нищо не се получава.

— Да си влюбена никога не е нещо, което можеш да разбереш. Това е първото правило.

Стигнаха до купчина камъни и Линдзи седна. Точно тук, спомни си тя, бяха стояли със Сет онзи ден. Линдзи бе влюбена и уплашена, защото нищо не разбираше. Рут бе дошла от къщата с едно котенце, скрито под ципа на якето. Бе седемнадесетгодишна и внимаваше да не допусне никого прекалено близо до себе си. Може би още внимава, помисли Линдзи и я погледна.

— Искаш ли да поговорим за това?

Рут се поколеба само за момент.

— Да, мисля, че искам.

— Седни тогава и започни отначало.

Бе толкова лесно, след като веднъж започна. Рут разказа колко внезапно се сблизиха, след като толкова години бяха работили рамо до рамо. Разказа за шока, когато научи, че той я обича и колко се ядосваха, че нямат време един за друг.

Нищо не спести — сцените с Лия, бързите смени на настроенията на Ник, собствената ѝ несигурност.

— После, в деня, когато си тръгнах, Надин говори с мен. Искаше да ми обясни, че ако ние с Ник скъсаме и не искаме да работим заедно, ще трябва да ме освободи. Бях бясна, че не успяваме да запазим между нас онова, което е между нас — загледа се в пролива, обзета от безпомощност. — Преди да бях успяла да се успокоя, Ник поиска да напусна апартамента си и да се пренесе при него.

— Просто така — добави тя и погледна отново към Линдзи. — Поиска. Толкова се ядосах. Стоеше там и ми крещеше какво иска той. Скара ми се, че от пет години ме искал и не казал нито дума. Не можех да повярвам. Такова нахалство! — замълча, като се бореше с отново надигналия се гняв. — Не можех да понасям мисълта, че Ник направлява живота ми. Беше нелогичен и с всяка минута ставаше все повече руснак. Аз трябваше да си събера багажа и да се пренесе при него, без да помисля и за минутка. Той дори не ме попита. Заповядваше, сякаш поставяше последния си балет. Не — поправи се Рут и стана. Повече не можеше да седи на едно място. — Когато поставя балет, е повече човек. Нито веднъж не ме попита какви са моите чувства. Просто ми го сервира веднага след милата сценка с Надин и след една ужасна седмица снимки — тя изведнъж се почувства изтощена и седна. — Линдзи, никога през живота си не съм била толкова объркана.

Линдзи разсеяно играеше с камъка в джоба си. Бе изслушала разказа на Рут, без нито веднъж да я прекъсне.

— Е — каза накрая, — аз имам твърди принципи никога да не давам съвети — замълча и погледна към морето. — А принципите са за това, да бъдат нарушавани. Колко добре познаваш Ник?

— Не колкото теб — отвърна Рут, без да се замисля. — Той е бил влюбен в теб — изтърси тя, преди да бе осъзнала, че го бе помислила.

— О, Линдзи...

— О, наистина! — Линдзи я погледна в очите. — Когато аз дойдох в трупата, Надин се бореше да я поддържа. Идването на Ник даде много нужния импулс, ала имаше вътрешни проблеми, финансово напрежение, което външните хора рядко усещаха. Знам, че според теб Надин е сурова. Тя без съмнение е такава, но трупата за нея е всичко. Сега, от разстояние ми е по-лесно да я разбера. Невинаги съм я разбирала. Във всеки случай — продължи Линдзи, — идването на Ник бе повратната точка. Той беше много млад, оказал се под светлината на прожекторите в чужда страна. Почти не говореше английски. Френски, италиански, малко немски, ала английски трябваше да започне да учи от самото начало. Ти най-добре от всички би трябвало да разбираш какво е да си в чужда страна с непознати обичаи, да си аутсайдер.

— Да — прошепна Рут. — Да, разбирам.

— Добре тогава — Линдзи обви ръце около коляното си. — Опитай се да си го представиш двайсетгодишен, току-що взел най-важното решение в своя живот. Трябвало е да напусне страната си, приятелите си, семейството си. Да, Ник има семейство — потвърди тя, забелязала учудването на Рут. — Не му е било лесно и първите години го бяха направили много предпазлив. Имаше много хора, които много искаха да го експлоатират — неговата история, неговия произход. Той се научи да редактира живота си. Когато се запознах с него, вече беше Давидов, име, изписвано с главни букви — Линдзи замълча за момент и се загледа във вълните, които се разбиваха в скалите. — Да, харесваше ми, много ми харесваше. Може би за малко съм била наполовина влюбена. Може да е било същото и за него. Ние бяхме танцьори и бяхме млади и амбициозни. Може би ако родителите ми не бяха попаднали в онази катастрофа, може би ако бях останала в трупата, нещо щеше да се случи между нас. Не знам. Аз срещнах Сет — Линдзи се усмихна и вдигна поглед към Къщата на скалата. — Знам само едно — че каквото и да сме можели да имаме ние с Ник, то нямаше да е правилният избор за никой от нас. За мен няма друг, освен Сет. Сега и завинаги.

— Линдзи, не съм искала да си пъхам носа — размаха безпомощно ръце Рут.

— Не си пъхаш носа. Ние всички сме свързани. Затова нарушавам принципите си — отново замълча. — През онези дни Ник

говореше с мен, защото имаше нужда от някой, а на малко хора имаше чувството, че може да се довери. Той мислеше, че на мен може да се довери. Ако има нещо, които не ти е казал, то е просто защото му е станало навик да не се задълбава в това, което е оставил зад себе си. Ник е човек, който гледа напред. Но той има чувства, Рут, не си мисли, че ги няма.

— Знам, че има чувства — промълви Рут тихо. — Само ми се иска да ги споделяше с мен.

— Когато е готов, ще го стори. Ник е направил балета най-важното нещо в живота си поради своя собствен избор или от чувство за необходимост, както искаш. От това, което ми разказа, изглежда, че нещо друго започва да заема мястото му. Предполагам, че това го плаши до смърт.

— Да — Рут си спомни какво ѝ бе казал чичо ѝ. — Не се бях замисляла, че и той се чувства така.

— Когато един мъж, особено един мъж с усет за думите и постановката, помоли толкова непохватно една жена да живее с него, бих предположила, че е ужасно уплашен — тя се усмихна и докосна ръката на Рут. — А сега, колкото до онази Лия и другите глупости как вашата връзка пречи на кариерата ви или обратно, ти си знаеш. След пет години в трупата би трябвало да разпознаеш най-обикновената завист.

Рут въздъхна.

— По-рано винаги можех.

— Този път залогът е по-висок. Любовта може да замъгли зрението — тя за момент мълчаливо се вгледа в лицето на Рут. — И колко беше готова да му дадеш?

Рут отвори уста да заговори, после отново я затвори.

— Не достатъчно — призна тя. — Аз също се страхувах. Ник е толкова силен мъж, Линдзи. Личността му е непреодолима. Не исках да загубя себе си — погледна изпитателно към Линдзи. — Това лошо ли е?

— Не. Ако ти беше слаба и се огъваше пред всичко, което той поискаше, Ник нямаше да те обича — хвана ръката ѝ и я стисна. — Той има нужда от партньорка, Рут, не от почитателка.

— Ник може да бъде толкова арогантен. Толкова невъзможен...

— Да, благословен да е.

Рут се засмя и я прегърна.

— Линдзи, имах нужда да си дойда у дома.

— Дойде си — Линдзи отвърна на прегръдката ѝ. — Обичаш ли го?

— Да. Да, обичам го.

— Тогава иди си събери багажа и върви при него. Времето е прекалено ценно. Той е в Калифорния — усмихна се на озадаченото лице на Рут. — Тази сутрин се обадох на Надин. Вече бях решила да наруша принципите си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Краката на Ник се забиваха в пясъка. Бягаше вече пет километра. Слънцето бавно се издигаше и хвърляше розовозлатисти отблясъци върху океана. Когато започна, изгревът бе сив и блед. Целият плаж бе негов. Бе прекалено рано дори за най-въодушевените бегачи. Той обичаше самотния пясък, позлатяван от първите слънчеви лъчи, безсъдържателните викове на чайките над главата му и свистящия звук на вълните до него.

Тук единственото напрежение бе това, което сам налагаше върху тялото си. Както танцуването, бягането също можеше да е самотно предизвикателство. И тук можеше да издигне съзнанието си над болката. Днес, ако бягаше достатъчно бързо, достатъчно дълго, можеше да спре да мисли за Рут.

Как можеше да е толкова глупав? Ник се изруга наум и ускори крачка. Какъв усет за момента! Какъв стил! Бе искал да ѝ даде повече простор, да изчака, докато мизансценът е подходящ. Нищо не се бе получило така, както го бе мислил. Наистина ли ѝ бе заповядал да си събере багажа? Какво му стана? Гняв, безсилие, страст. Страх. Хореографията, която така старателно бе съчинил, се бе превърнала в препъващи се грешни стъпки.

Искаше да ѝ помогне по-лесно да заживее с него, да ѝ помогне да свикне с това първо обвързване, преди да я обвърже с брак. А разруши всичко със своя гняв и арогантност.

След като веднъж бе започнал, не можеше да се спре. И как го погледна тя! Първо потресено, после вбесено. Как можеше да е толкова непохватен? В живота му бе имало безброй жени и той никога не бе имал такива проблеми да им каже какво чувства... Или какво не чувства. На колко езици можеше да прави любов? Защо, когато най-накрая това наистина се оказа важно, му се върза езикът като на тъп глупак? Но така бе и с всяка стъпка в ухажването на Рут.

Ухажване, скастри се Ник и продължи да бяга под издигащото се слънце. Наложил си самобичуващ ритъм. Какво ухажване ѝ бе дал?

Първия път я взе като полудял, а когато ѝ каза, че я обича, имаше ли в това изобщо някакъв финес? Един гимназист би се постарал повече!

Далеч в морето стадо делфини скачаха във въздуха. Красиво поставен воден балет. Ник продължаваше да бяга.

Тя няма да се върне, помисли той мрачно. А после, в отчаяние: Какво ще правя? Ще се погребя в трупата и няма да имам нищо друго, като горката Надин? За това ли бяха всичките тези години? Всеки път, когато танцувам, Рут ще е там, на една ръка разстояние. Ще отиде в друга трупа, ще танцува с Митчел или Кирминов. Тази мисъл накара кръвта му да закипи.

Ще си я върна. Ник продължи да бяга, като остави болката да изпълни тялото му. Тя е толкова млада! Какво право имам да я държа при себе си? Бих ли могъл? Не е правилно. Мъжът не връща насила жената, когато го изостави. Няма. Имам си гордост.

Ами, няма, помисли внезапно и се насочи обратно, без да забавя крачка. Ами, няма!

Рут спря пред къщата, без да изключва двигателя на взетата под наем кола. Къщата бе на два етажа, с потъмняло от вятъра и солта кедрово дърво и блестящи стъкла. Много впечатляващо, чичо Сет, реши тя, възхитена от чистите отсечени линии и щедрото използване на отворени пространства.

Преглътна и за стотен път се зачуди как да започне. Всички речи, които бе репетирала в самолета, ѝ изглеждаха безнадеждно глупави или изкуствени.

— Ник, мисля, че трябва да поговорим — опита на глас, после опря чело на волана. Блестящо. Защо да не кажеше: Здравсти, Ник, просто минавах отук и реших да се отбия... Това поне бе оригинално.

Просто го направи, каза си Рут. Просто иди там, почукай на вратата и виж какво ще стане.

Бързо изключи двигателя и излезе от колата. Шестте стъпала, които водеха към входната врата, ѝ се сториха невъзможно високи. Пое дълбоко въздух, както бе правила толкова много пъти зад кулисите преди жете, и ги изкачи.

Сега почукай, заповяда си, вторачена във вратата. Просто си вдигни ръката, свий я в юмрук и почукай.

Отне ѝ цяла минута, докато успее да го направи. Почака, затаила дъх. Никакъв отговор. Почука отново, този път по-решително, и зачака.

Не можеше да понася повече напрежението. Сложи ръка на дръжката и натисна. Едва не отскочи назад, когато вратата се отвори. Ключалките и веригите на Манхатън ѝ бяха по-познати.

Холът очевидно заемаше целия първи етаж. Отсрещната стена бе почти изцяло от стъкло и откриваше зашеметяваща панорама към Тихия океан. За момент Рут забрави тревогата си. Бе виждала други къщи, проектирани от нейния чичо, ала тази бе истински шедьовър.

Подът бе дъсчен, украсен с няколко много светлобежови килима. Ник не бе сложил никакви картини по стените. Океанът бе произведение на изкуството сам по себе си. Имаше малко украшения, но тя вдигна една изключителна стара месингова статуетка, която много ѝ хареса. На лавиците зад бара бяха подредени различни по цвят и форма чаши. Диванът бе мек, дълбок и отрупан с възглавници. В дъното на стаята стоеше блестящо махагоново пиано. Капакът му бе вдигнат. Рут се приближи и взе лист нотна хартия.

Бе изпъстрен с ноти и със старателния почерк на Ник в полетата. Не можеше да разчете руските букви, ала засвири мелодията на пианото.

Неговият нов балет? Слушаше внимателно непознатата музика. С усмивка остави листа. Той бе невероятен. Давидов бе работоспособен от всеки друг, когото познаваше. Но къде беше той?

Тя се обърна и отново огледа стаята. Можеше ли да се е върнал в Ню Йорк? Нямаше да остави вратата отключена, а листите от новия си балет на пианото! Погледна часовника си и изведнъж се сети — все още се движеше по времето на източното крайбрежие. О, за Бога, помисли Рут и бързо пресметна разликата в часовете. Тук бе много рано. Ник сигурно още спеше.

Бавно се приближи към стълбите и надзърна нагоре. Не мога просто да се кача там. Стисна устни. Бих могла да извикам. Отвори уста и раздражено я затвори. Какво щеше да каже? Йо-хо, Ник, време е за ставане? Притисна длан към устата си да потисне нервния смях.

Пое дълбоко въздух, опря ръка на парапета и започна да се изкачва.

Ник отвори двойната стъклена врата, която водеше от задната тераса към хола. Анцугът му бе мокър от пот. Физическото натоварване му бе помогнало. Чувстваше се по-чист, по-ведър. Щеше да се качи горе, да вземе един душ и после цял ден да работи върху новия балет. Плановете му да замине на изток и да домъкне Рут със себе си бяха бълнуване на луд човек.

По средата на стаята се спря. Заля го аромат на диви цветя! Господи! Никога ли нямаше да избяга от нея?

Какво право имаше тя да му причинява това, да преследва мислите му навсякъде, където отидеше? Да я вземат дяволите, помисли вбесено.

Стига толкова!

Приблужи се до телефона, вдигна слушалката и набра номера на Рут в Ню Йорк. Зачака в сляпа ярост, без да има и най-малка представа какво ще ѝ каже. Отново изруга и затвори. Къде, по дяволите, беше тя? В трупата? Не, поклати веднага глава. Линдзи! Разбира се, къде другаде би отишла?

Отново грабна телефона и набра четири цифри, преди някакъв звук да привлече вниманието му. Намръщи се и вдигна поглед към стълбите. Рут се спускаше по тях, също така намръщена. Очите им веднага се срещнаха.

— Ето значи къде си бил — каза тя с надеждата, че думите не прозвучаха толкова глупаво, колкото ги чувстваше. — Търсех те.

Той безкрайно внимателно остави слушалката върху вилката.

— Да?

Въпреки че отговорът му съвсем не бе любезен, Рут измина останалите стъпала.

— Да. Вратата ти беше отключена. Надявам се, нямаш нищо против, че влязох.

— Не.

Тя се размърда неспокойно и съсредоточи всичките си усилия да се усмихне.

— Забелязах, че си започнал работа върху новия си балет.

— Започнах, да — думите бяха внимателно разчленени. Очите му не се откъсваха от нейните.

Рут не можа да издържи погледа му, обърна се и закрачи из стаята.

— Чудесно място. Разбирам защо идваш тук всеки път, когато имаш възможност. Аз винаги съм обичала океана. Веднъж в Япония живяхме в една къща на брега на Тихия океан — почти не знаеше какво говори, ала чувстваше нуждата да запълни пространството с думи. Ник мълчеше и гледаше гърба ѝ, докато тя се взираше в океана.

Той почувства, че мускулите му са се свили на топка и се насили да ги отпусне. Не бе чул и дума от онова, което Рут говореше.

— Дошла си да се наслаждаваш на гледката ли? — прекъсна я Ник.

Тя трепна, после овладя лицето си и се обърна.

— Дойдох да те видя. Искам да ти кажа някои неща.

— Много добре — той махна с ръка. — Кажи ги.

Рут изправи гръб от несъзнателния му жест.

— О, точно това имам намерение да направя. Седни.

Ник вдигна вежди, изненадан от заповедта, но след малко отиде до дивана.

— Седя.

— Тренираш ли да бъдеш непоносим, Давидов, или това ти е вроден талант?

Той изчака малко, после се облегна на възглавниците.

— Пропътувала си пет хиляди километри, за да ми кажеш това ли?

— И не само това. Нямам намерение да се оставя да ме мачкаш, нито професионално, нито лично. Първо ще говорим за балета.

— Разбира се — Ник вдигна ръце и ги остави да паднат. — Моля, продължавай.

— Аз съм добра балерина и независимо дали ще ми партнираш, или не, ще продължа да бъда добра балерина. В трупата можеш да ми кажеш да танцувам, докато ми окапят краката и аз ще го правя. Ти си режисьорът.

— Знам.

Тя го погледна остро.

— Ала дотам. Ти не режисираш живота ми. Какво правя или не правя, е мой избор и моя отговорност. Ако реша да имам десет

любовника или да живея като отшелник, ти не можеш да ми кажеш нищо.

— Така ли мислиш? — думите му бяха достатъчно спокойни, тялото му още отпуснато върху възглавниците, но в очите му заблестя гняв.

— Аз те познавам — Рут направи още една крачка към него. — Докато съм свободна, докато не се обвържа, никой не може да ми се бърка как живея и какво правя. Никой не те пита, Давидов. Ти не би го разрешил. Е, аз също — опря ръце на кръста си. — Ако си мислиш, че като добро момиченце ще изтичам да си събера багажа, защото ти си ми казал, жестоко се лъжеш. Аз не съм момиченце и никой не може да ми казва какво да правя. Аз сама решавам — приближи се към него. — Ти винаги очакваш всички с радост да изпълняват заповедите ти — продължи тя, все още кипяща от гняв. — Ала по-добре се подготви за изненада. Аз нямам намерение да бъда твоя подчинена. Партньори, Давидов, във всякакъв смисъл. И няма просто да живея с теб, това не ме устройва. Ако ме искаш, ще трябва да се ожениш за мен. Това е — Рут скръсти ръце пред гърдите си и зачака.

Ник бавно се надигна, поспря се и после стана.

— Това ултиматум ли е?

— Точно така.

— Разбирам — той се вгледа замислено в нея. — Изглежда, не ми оставяш избор. В Ню Йорк ли желаеш да се омъжиш?

Рут отвори уста и, като не намери думи, се прокашля.

— Ами... Да, предполагам.

— Скромна церемония ли предпочиташ, или нещо голямо?

Устремът я бе напуснал и тя го гледаше объркано.

— Не знам... Не съм мислила.

— Е, можеш да решиш в самолета, да? — усмихна се някак странно. — Да направя ли сега резервация?

— Да. Не — поправи се Рут, когато Ник се обърна към телефона. Той наклони глава и зачака. — Добре, да, давай — тя отново отиде до прозореца и се загледа навън. Защо, питаше се Рут, всичко изглежда толкова не както трябва?

— Рут... — Ник я изчака да се обърне отново към него. — Казвал съм ти, че те обичам. Казвал съм същите думи на жени, които дори не помня. Думите значат малко.

Тя преглътна и се остави на болката да я завладее. Цялото пространство на стаята ги разделяше.

— Не ти показах как се чувствам по начина, по който исках. Ти ме правиш непохватен — той разпери пръсти. — За един танцьор е трудно да признае такава неща. Ако не бях непохватен, бих могъл да ти кажа, че моят живот не е моят живот без теб. Бих могъл да ти кажа, че ти си неговото сърце, неговите мускули, неговият гръбнак. Бих могъл да ти кажа, че без теб има само празнота и болка. Бих могъл да ти кажа, че да бъда твой партньор, твой съпруг, твой любовник е това, което искам повече, отколкото да дишам. Но... — Ник поклати глава. — Ти ме правиш непохватен и мога само да ти кажа, че те обичам и да се надявам, че това е достатъчно.

— Ник! — Рут се втурна към него и той я улови, преди да бе стигнала до средата на стаята.

Прегърна я силно. Просто се изпълваше с радостта, че отново я държи в ръцете си.

— Когато те видях да слизаш по стълбите, помислих, че е сън. Помислих, че съм полудял.

— Аз реших, че още спиш.

— Сън? Струва ми се, че изобщо не съм спал, откакто ме изостави — отдръпна я. — Никога вече! — заяви яростно. — Мрази ме, крещи ми, ала не ме изоставяй отново — устните му се спуснаха към нейните и погълнаха обещанието.

Нейният отговор бе също толкова див и разгорещен, колкото и неговата молба. Тя вплете пръсти в косите му и го притисна по-силно. Искаше й се да потъне в потока, който течеше между тях.

Обзе я желание, всепроникващ, нетърпелив глад, от който устните й станаха по-безразсъдни. Страстта се стовари върху нея с порой от усещания — неговия вкус, аромата му, гъстата му мека коса в ръцете й.

— Обичам те... — устните и оформиха думите, но нямаше звук. — Обичам те.

Усети го как смъкна ципа на гърба й и остави роклята да падне на пода. Ник простена тихо и плъзна ръце по кожата й.

— Толкова си малка, любимая, че се страхувам винаги да не те нараня.

— Аз съм балерина — напомни му Рут, тръпнеща от докосването през тънката коприна на комбинезона ѝ. — Силна съм като вол — отпуснаха се на дивана и легнаха преплетени. — Боях се — промълви тя и затвори очи, докато ръцете му нежно я възбуждаха. — Боях се да ти повярвам, боях се да те обичам, боях се да не те загубя.

— И двамата се страхувахме — той я привлече към себе си и просто я прегърна.

Рут плъзна ръка под ризата му и отпусна глава върху сърцето му. Давидов, помисли си. Колко години се бе прекланяла пред легендата? Сега мъжът бе неин. А тя негова. Държеше сърцето му и бе сигурна в това. Усмихна се и притисна устни към врата му.

— Давидов?

— М-м-м?

— Наистина ли ще приемеш онзи ултиматум?

Ръката му посегна към гърдите ѝ.

— Мислих за това. Струва ми се най-добре. Ти беше много бясна. Мисля, че ще отстъпя.

— О, така ли? — в гласа ѝ имаше усмивка.

— Да, ала няма да ти позволя твоите десет любовника, освен ако това съм все аз — устните му се впуснаха в дълго пътешествие по лицето ѝ. — Мисля, че би трябвало да те поддържам заета.

— Може би — съгласи се Рут и блажено се протегна, когато Ник започна да разкопчава блузата ѝ.

Устните му стигнаха до нейните и ги унищожиха, докато той продължаваше да я съблича.

— Ще бъда много ревнив съпруг. Нелогичен, може би и избухлив. С мен е трудно да се живее. Да се обадя ли за билетите?

Тя отвори очи и го погледна. Усмихна се:

— Да. Утре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.